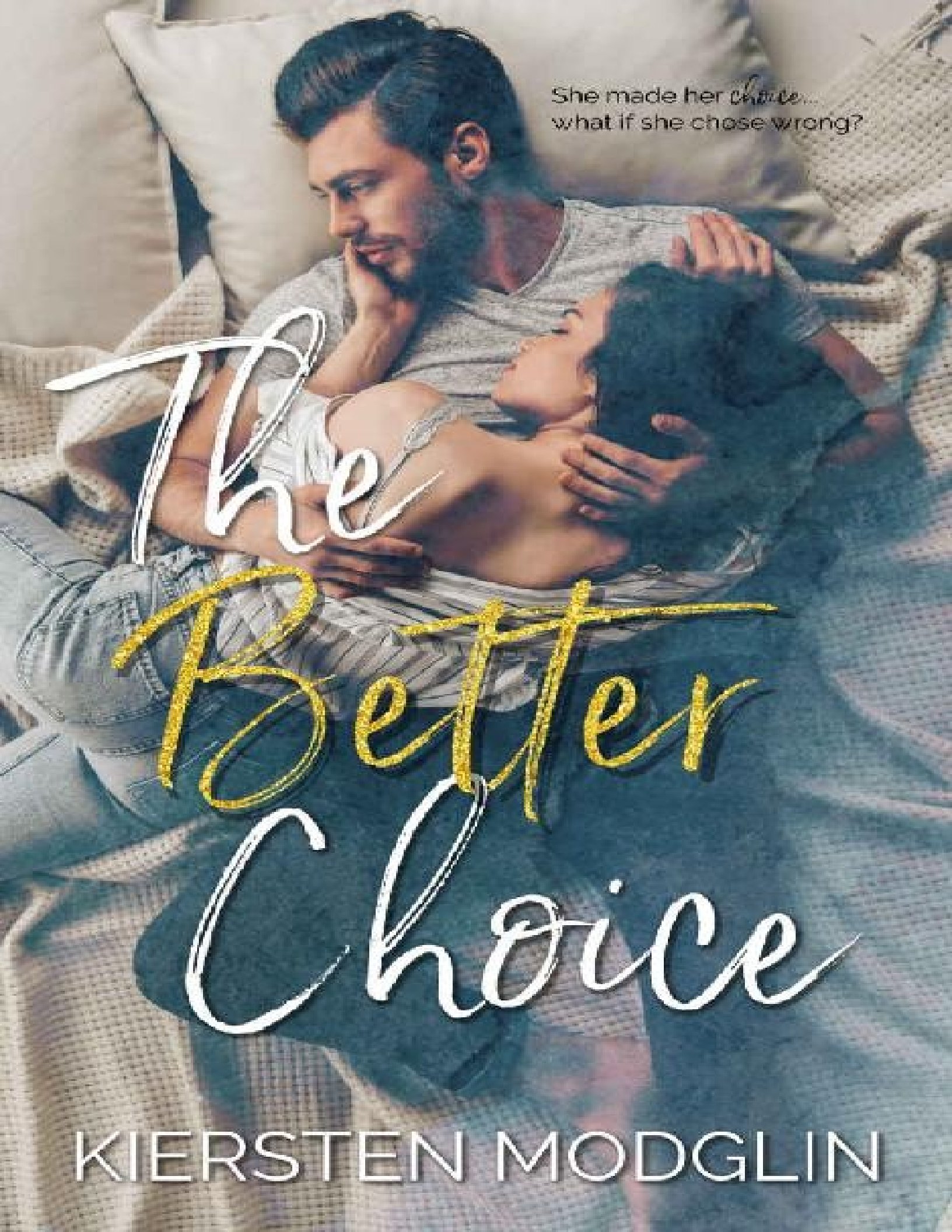

She made her choice...
what if she chose wrong?
The Better Choice
KIERSTEN MODGLIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KIERSTEN MODGLIN

KIERSTEN MODGLIN

Love. Lies. Alibis.

Copyright © 2019 by Kiersten Modglin
Tüm hakları saklıdır.
Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.
Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Mekânlar, olaylar, ticari kuruluşlar veya gerçek kişilerle -yaşayan veya ölmüş- olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.kierstenmodglinauthor.com
Kapak Tasarımı: Tadpole
Designs Düzenleme: Üç Baykuş
Düzenleme Biçimlendirme:
Tadpole Designs İlk Baskı: 2019
İlk Elektronik Baskı: 2019

DAHA IYI SEÇIM IÇIN ÖVGÜ

"Bu kitap bir soruyla başlıyor ve neredeyse sonuna gelene kadar merak etmenizi, kendinizi sorgulamanızı ve cevaplar aramanızı sağlayacak...

Blythe'ın yol boyunca yaptığı tüm küçük seçimler bu hikâyeye anlam katıyor ve her ne kadar ben de Blythe'ın kalbinin bir parçasına sahip olan iki adam arasında kendi seçimimi erken yapmış olsam da, Blythe gibi ben de bildiklerimin çoğunu sorguladım.

Bu kitapta Kiersten'in imzası olan "Modglin Twist" vardı, daha da heyecanlı hale getirdi, beni diken üstünde tuttu, bilgelik ve daha derin anlam anları sundu ve bu hikayenin finaline doğru gözlerim yaşlarla doldu, Blythe ve hak ettiği HEA için kök saldı."

EMERALD O'BRIEN, KNOX VE SHEPPARD'IN YAZARI
GİZEMLER

"Kiersten Modglin, sizi "WTF benzeri bir durumda bırakan klasik kıvrımlarıyla masaya ilginç bir romantizm hikayesi getiriyor."

Modglin her zaman heyecan dolu bir hikâye sunuyor. Gerilim romanlarında tahmin etmeye çalışacağınız daha fazla düğüm olsa da, romanları bitirdikten sonra sizi günlerce sersemletmeye yetiyor."

KITAPLAR VE GEVEZELIK BLOGU

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35

The Better Choice'u Beğendiniz mi?
Teşekkür

Yazar Hakkında
Ayrıca yazar: Kiersten Modglin

Bana tüm bu peri masalını yaşattığı için kocam Michael'a.
Sen şimdiye kadar yaptığım en iyi seçimdi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Blythe'ın o sabah başına gelecekler hakkında hiçbir fikri yoktu. Çok normal hissediyordu, diğer sabahlar gibi bir sabahtı.

"Beckett, gel de kahvaltını yap tatlım," diye seslendi oturma odasına doğru, oğlunun bir elinde pelüş bir köpekle mutfağa girişini izliyordu. Köpek büyükannesinin hediyesiydi, en son sevdiği şeydi ve çoktan yıkanması gerektiği lekelerinden belliydi. "Al bakalım. Kahvaltı," dedi ona, koltuğuna tırmanırken tezgâhı sıvazlayarak. "Scruffy'yi yere bırak."

Kocası göründüğünde merdivenlerden inen ayak seslerini duydu. Gömleğini düzeltirken eline bir parça kızarmış ekmek aldı ve onu dudaklarından öptü. Birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra, sadece bir bakışıyla bile kadının midesine kelebekler göndermeyi başarmıştı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi ona, kıçını avuçlayıp şakacı bir şekilde sıkarken kirli sakalı tenini sıyırıyordu.

Yüzünün kızardığını hissetti, onu tekrar öptü ve onun için hazırladığı kahve fincanını uzattı. "Bugün büyük gün mü?" diye sordu.

Kahvesinden bir yudum aldı ve dilini yaktığı için sertçe içine çekti.

"*Her zaman* büyük gün," dedi başını sallayarak. "Projeyi bitirmeden önce müşteriyle görüşmem gerekiyor. Görünüşe bakılırsa," dedi duraksayarak ve tahtaya vurdu, "bu işi kazasız belasız bitirebiliriz."

Blythe başını salladı ve Beckett'ın elinin tersiyle ağzının kenarından yanağına doğru bir parça reçel sürmesini izledi. "Beck, peçete kullan lütfen bebeğim."

"Seninle gurur duyuyorum," dedi kocasına dönerek. Omuz silkti. Bu yönettiği ilk proje değildi ama yine de önemli bir projeydi.

Bir. Ve o kendisiyle övünmese de, kadın onun adına seve seve övünecekti. Bu terfi için çok çalışmıştı ve bunu fazlasıyla hak etmişti.

Kahretsin, diye düşündü kapının çalındığını duyduğunda. Perşembe günü sabahın bu kadar erken saatinde kim ziyarete gelebilirdi ki? Şimdiye kadar çoktan yoga dersine girmiş olan bazı komşu anneleri düşünerek gözlerini devirdi. Adam kaşlarını çattı ve onun da aynı şeyi düşündüğünü anladı.

Evlerini seviyorlardı, gerçekten seviyorlardı ama bazen ikisi de şehrin bir zamanlar onlara verdiği anonimliği özlüyordu. Kimseyi tanımadıkları bir yer. Kimse tarafından rahatsız edilmeyecekleri bir yer. Kapıya doğru yürüdü, Beckett'ın başını okşadı ama Beckett bu kesintiden pek e t k i l e n m i ş e benzemiyordu. Mutfaktan geçip oturma odasına, oradan da antreye doğru yürürlerken kocasının elini sırtında hissetti. Nefes aldı, kendisini bekleyen şeye hiçbir şekilde hazırlıklı değildi. kapıyı açtı.

Önündeki adam tanıdık geliyordu. Yüzü sadece birkaç yıl içinde önemli ölçüde yaşlanmış olsa da onu hemen tanıdı. Keskin bir nefes aldı ve gözlerini kırpıştırdı. Neler oluyordu? Beyni hesaplayamıyordu.

Ziyaretçilerini görünce aynı derecede şaşırmış görünen kocası boğazını temizledi ve sesini alçalttı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ziyaretçi yüzünü buruşturdu, belli ki orada olmaktan da memnun değildi. "Oğlumu görmeye geldim."

İKİNCİ BÖLÜM

ALTI YIL ÖNCE

Maskeli adam kadının kolundaki çantayı çekip aldı, çantanın kadının göğsüne atıldığını fark etmemişti. Kaçmaya çalıştı, neredeyse onu sürükleyerek büyük çantayı geri çekmeye çalıştı. İçinde sahip olduğu her şey vardı; dünyada ona ait kalan tek şey.

"Hey!" diye seslendi biri arkalarından ve kız kendilerine doğru gelen aceleci ayak seslerini duydu. Soyguncu sarsıldı, kolunu uzattı ve onu ayaklarından yere düşürdü.

Bir gümbürtüyle yere düştü, dirseğini betona çarptı ve küfretti. Saldırganın elinde çantasıyla sokakta koştuğunu ve sola dönerek karanlık sokağa girdiğini gördü. Kendini aptal ve hüsrana uğramış hissederek derin bir iç çekti.

New York'taki ilk günüydü ve şimdiden soyulmuştu. *Kabul et*, annesi haklıydı. Küçük kasaba kızları şehre ait değildi. Birden kolunun altından bir elin kaydığını hissetti ve gerildi. Onu kurtarmaya çalışan adamı tamamen unutmuştu. Adamın yüzü kulağına yakındı. "Dur bakalım, iyi misin?" diye sordu. Ayağa kalkmasına yardım etmeye çalıştı.

Başını salladı ve arkasında duran adamı görmek için başını kaldırdı. Adam uzun boylu, esmer ve inanılmaz derecede yakışıklıydı. Koyu kahverengi gözleri, neredeyse üzerlerini örten dağınık kahverengi saçları, dar kot pantolonu ve botlarının üzerine bolca oturan deri ceketi vardı. "Teşekkür ederim, evet, iyiyim," dedi, ayağa kalkarken kot pantolonunun poposunun tozunu aldı.

Dirseğine baktı ve yüzünü buruşturdu. "Ah, acıyor gibi görünüyor," dedi, kaldırıma damlayan kanı göstererek. Kadın fark etmemişti

O ana kadar canı bile yanmamıştı ve aniden keskin bir acı içini parçaladı.

Başını salladı, diğer kolunu yaranın altına tuttu. "Evet, öyle."

Başını ters yöne doğru salladı. "Hemen köşede oturuyorum. İstersen temizletebilirim."

Dudaklarını ısırdı, bunun korkunç bir karar olduğunu biliyordu. Darlington'da yabancı bir adamla eve gidemiyorsa, New York'ta da bir yabancıyla eve gitmemeliydi. Ama kolu ağrıyordu. Ve teyzesinin evinden taksiyle yirmi dakika uzaktaydı. Bu da gazlı bez ve tıbbi bant alabileceği bir yer bulana kadar her yeri kan içinde bırakarak sokaklarda yürümek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Buna bir de cüzdanı olmadığı için beş parasız olduğu ve adamın delicesine güzel olduğu gerçeğini eklerseniz, onu neden takip ettiğini anlayabilirsiniz.

Ya da... belki de yapmazdın. Belki de o kadar çok kan kaybetmiştir.

Her iki durumda da, birkaç dakika içinde apartmanın merdivenlerinden yukarı çıkıyordu. Merdivenleri çıkarken arkasını döndü ve sürekli onu kontrol etti. "Hâlâ iyi misin?"

Başını salladı, kan kaybetmeye devam ederken basınç uyguladı. Sonunda kapısına ulaştılar ve anahtarı çevirdi. Güney'de alışık *olduğu* gibi 'dağınıklığın kusuruna bakmayın' deme zahmetine katlanmadı ama evi kesinlikle dağınıktı. Boş bira şişeleri arkasındaki tezgâhta sıralanmıştı, elbise gömlekleri kanepenin arkasına tembelce atılmıştı ve sehpanın üzerinde bir pizza kutusu vardı. Belki de burası sadece bir bekâr eviydi. Blythe hiç bekâr evinde kalmamıştı, o yüzden aradaki farkı anlayamazdı.

Adam elini uzattı. "Burada bekle," dedi ve koridorda kaybolup birkaç dakika sonra elinde bir şişe alkol ve birkaç bandajla geri döndü. "Fazla bir şeyim yok ama eve gidene kadar bu işinizi görür." Kolunu tuttu ve yarayı görebilmek için dikkatlice çevirdi. Onu açık odanın hemen karşısındaki mutfak lavabosuna doğru çekti ve çekmecesinden bir havlu aldı. Kolunu sildi, kadın yüzünü buruşturunca durdu.

"Sorun yok," diye dişlerini sıkarak ona güvence verdi, alkolü kesiğin üzerine dökerken oluşan acıyı görmezden geldi. "Bu arada adın ne?" diye sordu, en azından bunu bilmesi gerektiğini hissediyordu.

Bir tutam siyah saçın arkasından ona gülümsedi. "Finn," dedi. "Ben Finn'im."

Finn. İsmi kafasında evirip çevirdi. Benzersizdi. Alışılmadıktı. Bir şeyin kısaltması olup olmadığını merak etti -Finley, belki de. Finley'e benzemiyordu ama Finn uygun görünüyordu. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim Finn."

Bandajı koluna sararken yumuşak bir kahkaha attı. "Teknik olarak seni kurtardığımdan emin değilim ama yine de yardım etmekten mutluluk duyarım..." Adını sormak istercesine kaşlarını kaldırarak konuşmasını sürdürdü.

"Blythe," diye kendini tanıttı.

"Yardım edebildiğime sevindim, Blythe." Dokunuşu kolunda kaldı ama o noktada bandajla işi bitmişti. Koyu renk saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı ve kız ona gülümseyerek bakışlarının onunkileri nasıl yaktığını fark etti. Bu bakışı "için için yanmak" olarak adlandırırdı.

Aniden kolunu bıraktı, bandajdaki kâğıdı tomar haline getirip çöpe attı. "Buralarda mı yaşıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Aslında bu benim New York'a ilk gelişim."

Sanki zaten şüphelendiği bir şeyi doğruluyormuş gibi başını salladı. "Güzel. Ben de öyle düşünmüştüm. Güneyli gibi görünüyorsun."

"Aksanımdan bunu tahmin etmek zor değil," dedi, aksanını gizlemeye çalışarak. "Ben kesinlikle Güneyliyim. Peki ya siz? Belli ki buralısın. Ama... hep burada mı yaşadın?"

Sırıttı. "Hayır, her zaman değil."

Adam ona başka bir şey vermiyordu, kadın da vermiyordu. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor ve aralarındaki elektrik titreşimini hissediyorlardı. En azından *o*, elektriğin titreştiğini hissediyordu. Bu sadece onun hayal gücü müydü?

Gözlerini yarım saniyeliğine kapattı ve açtığında dudakları aralandı. Zaman durmuş gibiydi, çünkü Güneyli bir Belle olarak onun bir hamle yapmasını bekliyordu. Hamle yapmadı. Onun yerine boğazını temizledi.

"Şey, ben... um, sana rastladığımda yemek yemeye gidiyordum.
Bana katılmak ister misin?"

Nefes aldı, aniden trans halinden çıktı. "Ah, bilmiyorum." "Hadi ama," diye meydan okudu ona. "Sadece akşam yemeği. Sonra seninle yürüyeceğim
nerede kalıyorsan."

Kız kabul etmedi ama ne olduğunu anlamadan adam onu dairesinden dışarı çıkarmıştı bile, eli kızın kolundaydı. Adamın dokunuşu, bir kıza iyi gelmişti.

uzun zamandır dokunulmamıştı. Onu dört kat merdivenden aşağıya ve sokağa kadar takip etti.

"Peki," dedi ona dönüp bakarak, "nelerden hoşlanırsın?"

Kafasındaki cevap yankılanan *bir 'sen'di* ama adamın sorduğu bu değildi.

BİR SAAT SONRA, nihayet sahibinin Finn'i ismiyle tanıdığı küçük bir İtalyan restoranında bir masaya oturmuşlardı. Mutlu görünen bir garson kız bir tabak ekmek getirdi ve siparişlerini aldı. Finn, Finn'e bir tür makarna ve daha önce hiç duymadığı bir içki tavsiye etti ve Finn onun tavsiyesini memnuniyetle kabul etti.

Garson gittiğinde Finn öne doğru eğildi, bir parça ekmek kopardı ve ağzına atarken ona baktı. "Peki," dedi ağzı boşaldıktan sonra, "seni New York'a neyin getirdiğini söyle bana."

Güldü. "Ahh... Büyük Elma mı?"

Alnı şakacı bir kaş çatmayla kırıştı. "Evet, kimse öyle demiyor."

"Anladım," dedi.

"Sen yapmadı Cevap benim soru," o dedi, değil satın alma içine onun dikkatini dağıtıyor.

Nefes alarak başını salladı. "Ben Teksaslıyım."

"Tabii ki öylesin," diye mırıldandı nefesinin altından, göz temasını kesmeden.

"Ben de Austin yakınlarında bir kasabada büyüdüm... Ama geçen yıl evim yandı ve ailemi de beraberinde götürdü."

Gözleri yumuşamış olsa da yüzü sabit kaldı. "Çok üzgünüm, Blythe."

Başını salladı, boş özürlere alışkındı. Haberi duyduklarında herkesin söyleyebileceği tek şey buymuş gibi görünüyordu ve onları suçlayamayacağını tahmin ediyordu. Zaten söylenecek başka ne vardı ki? "Teşekkür ederim," dedi basitçe. "New York'a yeni bir başlangıç için mi geldin?"

Omuz silkti. "Teksas büyük olabilir ama Darlington çok küçük... ve bir süre sonra fazlasıyla öyle hissettirmeye başlıyor. Herkesin beni 'ailesini kaybetmiş zavallı kız' olarak görmesinden bıktım, anlıyor musun? Etrafımdaki herkesin bunu bilmemesi yeterince zordu."

Gözleri kısıldı, dudakları ince bir çizgi halindeydi. "Bu duyguyu çok iyi bilirim."

"Gerçekten mi? Sen de mi fakir, küçük bir kasaba kızısın?" diye şaka yaptı.

Bir kahkaha beklemiyordu ama kahkaha geldiğinde sıcaktı ve odanın boşluğunu doldurdu. "Evet, onun gibi bir şey," dedi, sanki şakası onu şaşırtmış gibi kaşlarını kaldırarak.

"Her neyse, teyzem şehrin hemen dışında yaşıyor. İstersem bir süre onunla kalabileceğimi söyledi. Ben her şeyi çözmeye çalışırken."

"Ne... her şey?"

"Demek istediğim, bundan sonra ne yapacağım. Hayatım boyunca hep Teksas'ta yaşayacağımı düşünmüştüm. Ama şimdi... İstediğim her şeyi yapabilirim. Kulağa özgürleştirici geliyor ama biraz da korkutucu."

"Anlıyorum," diye kabul etti ve içinden bir ses gerçekten anladığını söylüyordu. Onlar daha başka bir şey söyleyemeden garson kız tabakları ve içecekleri getirip çiftin önüne koydu ve sevimli bir gülümsemeyle mutfağa doğru gözden kayboldu.

"Bu çok lezzetli görünüyor," dedi ve bir çatal aldı.

"Peki, ne istiyorsun?" diye sordu ve bir an için ne sorduğunu düşünmek zorunda kaldı.

"Oh, hayatta mı demek istiyorsun?"

Sırıttı. "Evet, hayatta."

"Hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe cevap verdi, ağzına bir çatal dolusu yemek tıkıştırırken. Tanrım, açlıktan ölüyordu. "Sadece bunu düşünmemeye çalışıyorum. Üstelik teyzemden bir an önce nasıl kurtulacağımı da düşünmemeye çalışıyorum."

"Siz ikiniz anlaşamıyor musunuz?"

"Oh, iyi anlaşıyoruz. Beklenebileceği kadar iyi." "Yani..." Sustu, onun boşluğu doldurmasını bekledi.

gitmemeliydim.

Gözlerini devirdi. "Yani teyzem benim bir sürtük olduğumu düşünüyor."

Homurdandı, neredeyse yemeğini içine çekecekti. Çatalı ağzından çekerken, gözleri kocaman açılmıştı ve alaycı bir ses çıkardı. "*Affedersiniz?* Bir fahişe mi?"

Başının üzerinde bir el sallayarak gülümsedi. "Maalesef, evet. Tam olarak bu kelimeyi kullandı. Evine gelip onu karanlık tarafa çekmeye çalışan şeytanın vücut bulmuş hali olduğumu düşündüğünden eminim. O sadece... aşırı dindar ve blue jean giymeye cüret eden herkes *yaramazlık peşinde* olmalı," dedi teyzesinin dırdırcı sesini elinden geldiğince taklit ederek.

Görünüşte sakin bir şekilde bir ısırık daha aldı. "O zaman New York'a geldiğin için şanslısın, ha? Tam uyum sağlayacaksın."

Adamın gözlerinde midesini bulandıran bir pırıltı yakaladı. İçinden bir ses ona *kesinlikle* uyum sağlayacağını söylüyordu.

Buluşmanın sonunda, Blythe kendi yarısını karşılayacağı konusunda ısrar etse de Finn hesabı ödedi. Neyse ki Finn karşıladı, çünkü Blythe'ın sürekli unuttuğu gibi, cüzdanı çantasındaydı *ve tekrar* hatırladı ki çalınmıştı.

Restorandan birlikte çıktılar, adamın kolu ara sıra kadının elini tutmaya çalışıp çalışmadığını merak etmesine neden olacak şekilde kadınınkini okşuyordu.

"O zaman teyzene gidiyoruz? Hangi yoldan?"

Başını iki yana salladı. "Şehrin dışında yaşıyor. Taksiye binmem gerekecek." Bunu söyler söylemez elini alnına vurdu. "Kahretsin. Hayır. Onu arayıp beni almaya gelip gelemeyeceğini sormam gerekecek. Çantam yok. Kahretsin. New York'a hoş geldiniz, değil mi?"

Bir elini saçlarında gezdirerek sırıttı. "O adam karşılama komitemizin bir parçasıydı, şimdi sen söyleyince aklıma geldi." Durakladı. "Hey, neden bu gece benim evime gelmiyorsun? Kulağa geldiği *gibi demek istemedim,"* dedi, gerçi hiçbir zaman tam olarak kulağa geldiği gibi demek istemediğini söylememişti - ne de olsa o bir *trollop*'*tu.* "Sadece teyzenin muhtemelen bu kadar geç saatte şehre gitmek istemeyeceğini varsayıyorum. Gece hayatı kalabalığından pek hoşlanıyor gibi görünmüyor. Onu arayıp yarın seni nereden alacağını söyleyebilirsin."

"Oh, hayır, dürüst olmak gerekirse, seni bu şekilde dışarı atamazdım," dedi, kibar olmaya çalışarak, umutsuzca evet demek istemesine rağmen.

"Sorun değil," dedi basitçe. "En mantıklısı da bu zaten. Eğer bana güveniyorsanız."

Başını salladı, gerçek dilinden dökülürken kendini şaşırttı. "Sana güveniyorum."

Bir kez daha evine döndüğünde, ona yatağında uyumasını teklif etti ve o da bunu hemen reddetti.

"Dürüst olmak gerekirse centilmenlik falan yapmıyorum. Kanepede uyurum. Sadece... fazladan yatak eşyam yok. Yastık ya da her neyse. Ve seni burada hiçbir şey olmadan uyutmayacağım. Bana bir şey olmaz. Zaten genelde kanepede yatarım."

Dudağını ısırdı. "Emin misin?" diye sordu.

Kaşlarını kaldırdı. "Benden çalmayacaksın, değil mi?" "Ne yani, New York'un karşılama komitesinin bir parçası mı olacağım?
Dürüst olmak gerekirse, iş o kadar da cazip görünmüyordu."

Güldü -kız *onun şakalarına* gülmesine *bayılırdı*- ve başparmağını dudağına götürerek yanından geçip yatak odasına doğru yürüdü. Bir çekmeceyi açtı ve ona bir tişört ve eşofman altı uzattı. "Merak etme, temizler."

Onları sıkıca göğsüne bastırdı ve o gün hayatını birden fazla şekilde kurtarmış olan adama baktı. "Teşekkür ederim, Finn. Her şey için."

"Pek bir şey yapmadım," dedi basitçe. "Banyo şurada." Sağ tarafındaki bir kapıyı işaret etti. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni uyandırabilirsin."

Kadın başıyla onayladı ve adamın kapıdan çıkışını izledi. Kapı tamamen kapanmadan önce ona son bir kez bakmak için geri döndü. "İyi geceler, Blythe."

"İyi geceler, Finn." Finn kapıyı kapattı ve Finn ondan uzaklaşırken Finn'in ağır ayak seslerini duydu.

Giysilerini dikkatlice çıkardı, gömleğini başının üzerine çekti. Onun gibi kokuyordu. Tüm oda tıpkı onun metalik kolonyası gibi kokuyordu. Onun yatağına uzandı ve her santimini saran kokunun tadını çıkardı. Bu adamda onu bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğundan emin değildi - belki gizem, belki de gerçekten iyiliğe ihtiyaç duyduğu bir günde bu kadar nazik olması - her iki durumda da, onun hakkında düşündükleri Patty Teyze'nin incilerini tutmasına neden olurdu.

Yatağının başucundaki lambayı kapattı, üstündeki vantilatörün dönmesini dinledi ve uykuya dalmaya çalıştı. Dışarıda sirenleri, kornaları ve insanların gülüşmelerini duyabiliyordu. *New York şehrinin sesleri.* İnanılmaz derecede gürültülüydü. Başını yastığa sararak yuvarlandı. Buna kesinlikle alışması gerekiyordu.

Yine de Patty Teyze'nin evi bu kadar gürültülü olmayacaktı... değil mi? Ve sadece bir geceliğine Finn'lerde kalacaktı. Yani bu gürültü sadece geçiciydi.

Birkaç dakika boyunca dönüp durduktan ve tamamlaması gereken kilometrelerce uzunluktaki yapılacaklar listesinin düşüncelerini bastırmak için umutsuzca telefonunu ve kulaklığını diledikten sonra -ki bu listenin en başında en yakın DMV'ye gitmek geliyordu- yorganı bacaklarının üzerinden attı ve odadan çıktı. Soyguncunun başına açtığı belaları düşünmek istemiyordu: değiştirmesi gereken banka kartı, sahip olduğu tek aile fotoğrafı artık bir yabancının elindeydi; sadece uyumak istiyordu.

Kanepede oturmuş, boş bir televizyona bakıyordu. Onu görünce şaşırarak başını kaldırdı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Ben... Ben uyuyamıyorum," dedi bir dizini garip bir şekilde diğerine çarparak.

Anlamış gibiydi, yanındaki koltuğu okşadı. Bu bir davetti. Çok fazla zorlamadan teklifini kabul etti, yanındaki koltuğa kaydı ve uzaktan kumandayı almasını izledi. "Herhangi bir tercihin var mı?" diye sordu.

Başını salladı ve tereddüt etmeden adamın göğsüne doğru eğildi. Haklıydı, yastıklar olmadan bu kanepe kesinlikle rahat değildi. Adam onun ağırlığına aldırmıyor gibiydi, onu daha da rahatlatmak istercesine kanepeye daha da gömüldü. Adamın kalbinin göğsünde hızla çarptığını duyabiliyordu ve onun da kendisininkini duyup duymadığını merak etti. Adamın eli kolunu dikkatle okşadı ve kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Başka birine dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... bunu itiraf etmek ne kadar acı verici olsa da. Bir yıl. Ailesi öleli ve lisedeki erkek arkadaşını terk edeli bir yıl olmuştu. Hayatı fiilen duralı bir yıl olmuştu.

Adam kanallar arasında gelişigüzel geziniyordu ama aslında ne olduğuna dikkat etmediğinden oldukça emindi. Bir anlığına gözlerini kapadı, onun kalp atışlarına odaklandı ve sonunda yorgunluğuna yenik düşmesine izin verdi.

Sonrasında bildiği tek şey, uyandığı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

S gözlerini garip bir yerde açtı. Görüşünün pencereden giren ışığa alışması biraz zaman aldı ve sonra beyninin
yetiş.

"Özür dilerim," diye fısıldadı altından bir ses. Hemen tanıyamadığı bir apartman dairesinde bir kanepede yatıyorlardı. Başını çevirdi ve tuhaf bir ifade takındığından emin olduğu Finn'e baktı. "Seni uyandırmak istememiştim... Sadece gerçekten işemem gerekiyor." Finn kızın başını göğsünden kaldırdı ve aceleyle dairenin diğer ucuna doğru koşmaya başladı.

Gözlerindeki uykuyu sildi, geçen günkü olaylar aklına geldi. Bir yıldan uzun süredir bu kadar iyi uyumamıştı. Görünüşe göre, şehrin sesleri onu hayal ettiğinden daha hızlı etkilemişti.

Yeniden ortaya çıktığında dağınık saçları taranmıştı ve dudakları kırmızıydı.
Dişlerini fırçalamıştı, ki bu onun çaresizce yapması gereken bir şeydi.

Odadan kaçtı, bir an için diş fırçasına baktı ve onu kullanmanın çılgınca olasılığını düşündü, sonra parmağını tüpün altına uzattı ve hızla ağzında gezdirdi. Annesinin birini etkilemek istediğinde yaptığını gördüğü gibi yanaklarını sıktı, bir elini koyu kahverengi saçlarında gezdirdi ve omuz silkti. Olabileceğin en iyisi buydu, diye düşündü.

Odadan çıktığında Finn kahve yapmaya başlamıştı. Onun için bir fincan hazırlamıştı ama yanından geçerken hiçbir şey söylemedi. Kahveyi hiç sevmemişti ama Finn teklif ederse kabul edecekti. Yapılacak en kibar şey buydu. Ayrıca, krema ve şekerle doldurunca neredeyse tatlı oluyordu.

Bar taburesinin üzerine kaydı. "Ee," dedi boğazını temizleyerek. "Günaydın, sanırım."

Kupasının arkasından gülümsedi. "Günaydın." Gözlerini kaçırdı ama geri dönüp baktığında, adamın gözleri hâlâ hayretle ona kilitlenmişti. Adam onun bakışlarına karşılık verdiğini fark edince yere baktı.

Yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Bugün için ne planlıyorsun?" diye sordu.

Saate bir göz attı. "Birazdan işe gitmem gerekiyor," dedi, gözleri onunkileri incelerken.

Misafirliğimi fazla uzattım. Bunu hemen anladı ve daha da hızlı ayağa kalkarak neredeyse tabureyi devirecekti. "Çok özür dilerim. Gitmem gerekiyor."

Fincanı yere bıraktı. "Gitmen gerektiğini söylemedim."

"Hayır, dürüst olmak gerekirse, benim için çok fazla şey yaptın. Teyzemi arayacağım..."

Telefonunu tezgâhın diğer tarafına kaydırdı. "Telefonumu kullanabilirsin. Ama kalabilirsin. Gerçekten kalabilirsin. Bu gece geç saatlerde evde olacağım, ama kendini evinde hissedebilirsin. Ya da dışarı çıkıp ihtiyacın olan her şeyi halledebilirsin. İhtiyacın olduğu sürece, yatak... ya da *kanepe,* tercihin bu olduğuna göre, senindir. İnan bana, kanepelerde yattığım ve beni gerçekten orada istemeyen insanlarla kaldığım oldu."

Başını salladı. "Teşekkür ederim, ama yapamam."

Omuz silkti ve telefonu alana kadar ona doğru itti. "Teklifim her halükarda geçerli. Duş almam gerekiyor." Adam bir süre ona baktı ve kadın adamın başka bir şey söylemek istediğinden emindi ama söylemedi. Onun yerine koridorda yürümek için döndü ve kız boğazı kuru ve kalbi garip bir şekilde boş bir şekilde onun gözden kayboluşunu izledi.

Teyzesinin numarasını çevirdi ve çaldıkça çalmasını dinledi. Cevap vermeyince Blythe bir mesaj bıraktı, ona tam olarak nerede olacağını ve telefonu olmadığını, bu yüzden ona ulaşamayacağını açıkladı. Telefonu tekrar tezgâhın üzerine koydu ve teyzesinin onu geri arayacağını umarak boş ekranı izledi.

Birkaç dakika sonra Blythe duştan gelen suyun kesildiğini duydu ve ne kadar istese de hareket edemedi. Banyo kapısı açıldı ve bir buhar bulutunun koridordan aşağı süzülüşünü izledi. Birkaç dakika sonra, adamın kendisine doğru gelen ayak seslerini duydu.

Onu gördüğünde istemeden de olsa nefesi kesildi. Siyah havlusu bronzlaşmış beline sıkıca sarılmıştı ve sırılsıklam olmuş altılı karın kaslarını ortaya çıkarıyordu.

hiç beklemiyordu. Dağınık, kahverengi saçları ıslaktı ve çenesinin etrafından aşağı sarkıyordu ve onu gördüğünde gözleri büyüdü.

"Üzgünüm, hâlâ burada olacağınızı düşünmemiştim," dedi basitçe.

"Ben... olmamalıydım," dedi dürüstçe. "Benim... ben... teyzemin geri aramasını bekliyordum." Birdenbire kelimelerinin şekillenmesi sonsuza kadar sürdü ve gözlerini onun teninden ayıramadı.

Başını salladı ama bir şey söylemedi.

"Her neyse, gerçekten gitmem gerekiyor. Ona beni nerede bulabileceğine dair bir mesaj bıraktım." Döndü, tabureye çarptı ve bu sefer tabure uçtu. İkisi de tabureyi kapmak için hamle yaptı ve tenleri birbirine değince kadının içinde şimşekler çaktı. Kadın dönüp ona bakarken, adam siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Özür dilerim," dedi.

"Blythe," dedi, dilindeki adı kadının omurgasından aşağı ürperti gönderiyordu. "Sen iyisin. Özür dilemeyi bırak."

Başını salladı, gözleri onun unutulmaz karanlık bakışlarını inceliyordu.

"Tamam.

Üzgünüm."

Yarım saniyeliğine gözlerini kapattı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Gözlerini açtığında, "Kalmak istemediğine emin misin?" diye sordu.

Her zerresi *evet diye* bağırsa da başını iki yana salladı ve "Hayır" kelimesini tükürdü. Dudağını ısırdı. "Yapmamalıyım. Benim için yaptığın her şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Koluna dokundu ve neredeyse göğsünden bir çığlık çıkacaktı ama onu dizginlemeyi başardı. Onun kendisine yaptığını o da ona yapmış mıydı? Bu mümkün değildi. Bu, küçük kasabalı, korunaklı bir kızın nihayet yeni biriyle*, herhangi biriyle* tanışmasının ürünüydü. Öyle olmalıydı. "Dediğim gibi, teklifim geçerli. Yedide çıkıyorum. Burada olacağım. Ne zaman istersen."

Sinirli bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim, Finn."

Hayal mi görüyordu, yoksa adını söylediğinde adamın gözlerinin arzuyla karardığını mı görmüştü? Gözlerini kapadı, kelimenin tam anlamıyla düşünceden sıyrıldı ve geri adım attı. Burada olamazdı, yoksa kendini aptal durumuna düşürecekti. Yerden kıyafetlerini alıp aceleyle daireden çıkarken arkasından gelmedi ve omzunun üzerinden hızlıca "Tekrar teşekkür ederim," diye seslendi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BIR AY SONRA

Blythe aceleyle mutfağa geri döndü, yemek tepsileri arasında nefes almaya çalışıyordu. Başı önünde bir misafir görünce şaşırdı.
büyük, çift kapılı, paslanmaz çelik buzdolabında.

"Özellikle aradığınız bir şey var mı?" diye sordu. Yemekli bir etkinlik sırasında mutfakta bir konuk bulmak alışılmadık bir durumdu. Aslında bütün işi misafirlerin mutfağa adım atmak zorunda kalmamasını sağlamaktı, bu yüzden onun bir ağız dolusu yemekle arkasını dönmesini, soluk teninin pembeleşmesini izlerken hayal kırıklığı mı yoksa zevk mi hissetmesi gerektiğinden emin değildi. En azından yemeğin tadını çıkarıyor gibi görünüyordu.

"Oh, hey," dedi, hâlâ dolu olan ağzını kapatmaya ve hızla yutkunmaya çalışarak. Ağzı boşaldıktan sonra bir iç geçirdi. "Beni yakaladın."

Sırıttı. "Sorun değil... Senin için bir şey getireyim mi?"

"Açıkçası, beni gördüğünü unutabilirsen harika olur," dedi, ukala bir sırıtışla mermer adaya doğru eğilerek.

"Doğru," dedi, onun isteğini nasıl karşılayacağından emin değildi. "Tamam, tabii." Bir tepsi yemek aldı ve bir sürü misafirin bir sonraki tur için beklediği çalışma odasına geri dönmek için döndü. "Kendini unutulmuş say."

"Bekle," dedi, tekrar konuşmadan önce kızın arkasını dönmesi için durakladı, "adın ne?"

Soru karşısında hazırlıksız yakalandığı için başını salladı. "Ben Blythe."

"Blythe," dedi, kelimeyi söylerken gülümsüyordu. "Bunu sevdim."

Başını salladı. "Annem bunu duysa çok mutlu olurdu." Annesinden söz edilince yine o kederli sızı duydu.

Güldü. "Ben Asher." Adam elini kızınkine uzattı ve kız bir eliyle tepsiyi dengeleyerek geri uzandı. Adam onu gereğinden uzun süre tuttu ama göğsündeki çarpıntı bunun önemli olmadığını söylüyordu. "Buradan çıkmak istiyor musun?"

Kaşlarını çatarak yemek tepsisini işaret etti. "Çalışıyorum sayılır."

Kaşlarını çattı. "Oh, hadi ama, sana ne ödüyorlarsa iki katını öderim. Hadi sıvışıp bir şeyler içelim. Bu parti çok havasız, değil mi?"

Dudağını ısırdı, sadece bir an için düşündü. "Üzgünüm, yapamam."

Çabucak toparlansa da hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Peki, tamam. Sanırım işin bitene kadar burada kalabilirim. Sadece... eğer biri sorarsa, beni görmediğinizi söyleyin."

"Burada mı kalacaksın?" diye sordu.

Tepsiden aldığı bir torteyi ağzına attı. "Evet," dedi, patlattı
p.

"Ama neden? Madem bu partiden bu kadar nefret ediyorsun, neden
buradasın?" "Bu...şey, bu eski bir aile dostu olayı. Ve benim de
ailevi zorunluluklar, falan filan yüzünden burada olmak zorundayım. Doğruyu söylemek gerekirse, çok sıkıldım." Kravatını sanki aniden boğulacakmış gibi kıpırdattı. "Bu tipik olarak benim sahnem değil."

"Senin sahnen ne o zaman?" diye sordu.

Gözlerini ona dikti. "Bilmek istemez miydin?" dedi ukalaca. "Her neyse, benim gözcüm olmak ister misin?"

Gülümsedi, adamın sıcak gülümsemesi ve kara gözleri onu kolayca büyülemişti. "Elbette, elimden geleni yaparım."

"Teşekkürler," dedi. "Ve unutma," dedi kadın kapıyı açarken, "beni hiç görmedin."

"Sen kimsin?" diye sordu, çalışma odasına yeniden girerken kapıyı arkasından kapattı, aç konuklar tarafından hızla karşılandı.

İKİ SAAT SONRA parti bitmişti ve Blythe bitkin bir halde eve, teyzesinin yanına dönmek istiyordu. Bulaşıklar yıkandıktan sonra

Hesabı toplayıp şirket minibüsünü yükledikten sonra Asher'ın park ettiği sokakta arkasında belirdiğini görünce şaşırdı. Döndüğünde mutfakta değildi, bu yüzden partiden sıkılıp kaçtığını düşündü ama durumun böyle olmadığını görünce rahatladı.

"Bunun bittiğine sevindim," dedi, bir kolunu minibüse yaslarken o da arkasına yaslandı. Elindeki anahtarları şıngırdattı.

"Senin için çok yorucu olmalı," diye alay etti.

Kıkırdadı ve karnını sıvazladı. "Çok fazla iş vardı. Peki, şimdi nereye?"

Omuz silkti. "Minibüsü dükkana geri götürmem gerekiyor, ama ondan sonra sanırım biraz takılabiliriz."

Gözleri aniden ateşle doldu ve kızardığını hissetti. "Bu kulağa hoş geliyor," dedi, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. "Hadi," diye boğazını temizledi, "gece daha yeni başlıyor."

Arabaya tırmandı ve adamın yolcu koltuğuna oturmasını izledi. Teknik olarak minibüste yanında çalışan olmayan birini bulundurmasına izin verilmiyordu ama ne yapacaktı ki?

Arabayı ara sokaktan çıkardı ve trafiğe girdi. İşvereninin catering işine ev sahipliği yapan küçük, şehir merkezindeki dükkân sadece birkaç blok ötedeydi ve birkaç dakika içinde boş tabakları ve hesabı bırakıyordu. Binada kimsenin olmamasına şükrediyordu, geç vardiyalarda çalışmanın avantajlarından biriydi bu.

Binadan dışarı çıktı ve parkmetrenin yanında duran adama baktı. Kravatını gevşetmiş ve gömleğinin kollarını sıvamıştı, eskisinden çok daha rahat görünüyordu.

Ona sırıttı, gülümsemesi yanaklarına kan hücum etmesine neden oldu.

"Hazır mısın?" "Nereye?"

Önünde bir valenin durduğu loş bir restoranı işaret etti. "Biraz yemek istersin diye düşündüm. Çok yorulmuş olmalısınız. Evan's'ı hiç denediniz mi?"

"Görmedim," diye yanıtladı başını sallayarak. "İyi bir şey mi?"

Sanki bu saçma bir soruymuş gibi boğazından bir alay kaçtı. "Sadece Doğu Yakası'ndaki en iyi deniz ürünleri."

Büyük giriş kapısına baktı. "Burası... kalabalık görünüyor. İçeri girebileceğimizden emin misin?"

"Sahibi bir arkadaşım," dedi ve caddeyi aceleyle geçerken onu kendisine doğru salladı. Tek kelime etmeden valenin yanından geçti, bir kolu

ve onu restorana götürdü. "İki kişilik masa. Asher Grace," dedi iki parmağını havaya kaldırarak.

Şef garson başını salladı, bir an için standdan uzaklaştı ve elinde iki menüyle yeniden ortaya çıktı. Bir kolunu uzatarak açık kapıdan geçip restorana girmelerine izin verdi. Masaları arka tarafa yakındı ve restoran masalarının üzerindeki ışıklarla aydınlatılmış olsa da, ambiyansa katkıda bulunmak için ortada bir mum vardı.

Garson masaya yaklaştığında Asher menüye bakmak için bir dakika izin istedi.

Adam onunkini açtı ve uzattı. "Ne seversin?"

"Ah," dedi, menüyü ezici bir seçenek duygusuyla gözden geçirirken. "Somon olabilir mi? Çok fazla deniz ürünü yemedim."

"Somon harika bir seçim," dedi ona gülümseyerek. "Balık sever misin? Sanırım önce bunu sormalıydım. İstersen başka bir yere gidebiliriz... ya da tavuk var-"

"Hayır," dedi. "Balığı severim, sadece New York'taki tüm seçeneklere alışmaya çalışıyorum."

Başını salladı, sandalyesini kaydırarak karşısına değil yanına oturdu. Menünün sayfalarını çevirerek ona doğru eğildi. "Burada bir örnekleyici var. Servis ettikleri her şeyi deneyebilirsin. Elbette daha küçük porsiyonlar, ama böylece gerçekten neyi sevdiğine dair bir fikir edinirsin, böylece bir dahaki sefere buraya geldiğimizde ne yiyeceğini bilirsin."

"Bir dahaki sefere?" diye sordu, ne kadar yakın olduğunun inanılmaz derecede farkındaydı.

"Evet," dedi ona, başını çevirip yüzünü ona dönerek. "En azından, *umarım*
bir dahaki sefer olacak."

Yüzündeki bir tutam saçı fırçaladı. "Ben de öyle umuyorum," dedi sessizce, adamın dudaklarında beliren sıcak gülümsemeyi memnuniyetle karşılayarak. Onun yakışıklı olduğunu inkâr edemezdi. Mükemmel orantılı yüzü, kısa pompadour saçları ve beyazlatılmış dişleri onu Calvin Klein fotoğraf çekimi için mükemmel bir aday yapardı. Ve bu akşam onu tamamen kendine saklamıştı.

Kabul etmek gerekir ki, onun kendisiyle neden ilgilendiğini tahmin edemezdi. Hâlâ garson üniformasını giymiş, yemek kokuyor, çok az makyaj yapmış ve kahverengi saçlarını arkaya atmıştı. İyi günlerinde pek de güzel sayılmazdı ama bugün iyi olmaktan çok uzaktı.

"Ee, ne diyorsun?" diye sordu. "Hepsini denemek ister misin?"

"Çok pahalı," dedi, fiyatı fark edince gözleri büyüdü.

"Bunun için endişelenme," diyerek elini okşadı ve menüyü ondan aldı. "Bu gece ne istersen... senindir."

YEMEK BİTTİĞİNDE Asher hesabı ödedi ve onu kapıya kadar geçirdi. Karnı ıstakozla -yeni favorisi- ve somon balığıyla doluydu, ayrıca peynirli bisküviye bayılmıştı.

"İyi misin?" diye sordu, transa benzer bir halde karnını ovuştururken onu izliyordu.

Elini hemen karnından çekerek bir kahkaha attı. "Özür dilerim. Evet, ben iyiyim. Bu... inanılmazdı."

Gülümsedi. "Beğendiğine sevindim. Arkadaşıma söyleyeceğim."

"Senin yaşında birinin böyle bir restorana sahip olduğuna inanamıyorum." "Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?" diye sordu.

Gözlerini kısarak ona baktı. "Benden çok büyük değil. Yirmili yaşların başında diyebilirim."

Başını salladı. "Ben yirmi yedi yaşındayım. Evan yirmi sekiz. Peki ya sen?" "Yirmi iki," dedi basitçe. "Ve benim hayatımda hiçbir şey yok. Merak ediyorsan söyleyeyim. Kesinlikle New York'ta bir restoran açabilecek kadar değil. Bu... inanılmaz." Adam şaşkınlıkla onu izliyordu ve kadın birden kulağa ne kadar çılgınca geldiğini fark etti. "Özür dilerim. Ben sadece... Etkilendim."

"Özür dilemene gerek yok, yine de Evan'ın kız arkadaşımı çalmaya çalışmadığını umuyorum," dedi ve kızın eline uzandı.

"Oh, şimdi de *senin* kızın mıyım?"

"Bu gece için öylesin," dedi, onu ters yönde yürümesi için çekerek. "Ve belki yarın da."

"Evan hakkında bu kadar çok konuştuğum için özür dilerim," dedi usulca, yüzündeki şakacı ifadeye dikkat ederek. Şaka yapıyordu ama üzgünse onu suçlayamazdı. Kim bir randevuya çıkmak ve randevusu boyunca başka birinin üzerine titremesini ister ki? "Peki, sen ne iş yapıyorsun Asher?"

"Korkarım o kadar da etkileyici değil," dedi ona. "Ben reklamcılık yapıyorum. Biliyorum, kulağa hoş geliyor, ama dürüst olmak gerekirse bütün gün kâğıt bastırmaktan ibaret."

Onun elini sıktı. "Bu *çok* havalı."

Ona baktı, kaşlarını kaldırdı ve alaycı bir kahkaha attı. "Teşekkürler anne," diye şaka yaptı. Arkasına dönüp önlerine baktı. "Hayır, gayet iyi, biliyor musun? Yani, faturaları ödüyor ve eğlenceli de olabiliyor."

Başıyla onayladı. "İkramdan daha iyi, değil mi?"

"Restorandan bu kadar etkilenmene şaşmamalı. Yemek yapmayı seviyor olmalısın," dedi, sanki yeni farkına varıyormuş gibi.

"Pişirmeyi severim," diye düzeltti. "Ama şimdilik bu kadar yeter. Doğruyu söylemek gerekirse, uzun vadede ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yok ama şirket eleman arıyordu ve ben de kabul ettim. Şehirde yeniyim, bu yüzden yeni bir yer ararken ve hayatımı bir şekilde toparlamaya çalışırken faturaları ödeyecek bir şeye ihtiyacım vardı."

"Nerelisin?" diye sordu.

"Teksas."

"Ahh," dedi parmağını ona doğru sallayarak. "Bunun Güneyli aksanı olduğunu biliyordum."

Suratını asmış gibi yaptı. "Ve bunu saklamak için çok
uğraşıyordum." Adam kıkırdadı. "Ne zamandır New
York'tasın?" "Çok olmadı," dedi.

"Kalmayı mı planlıyorsun?"

"Tuhaf ama burayı seviyorum. Kendimi hiçbir zaman bir şehir kızı olarak hayal etmedim ve hala tam olarak ikna olmuş değilim, ama burada olmanın özgürleştirici bir yanı var, değil mi? Sanki... Kendimi görünmez hissediyorum. Bu biraz heyecan verici."

Durdu ve onu bir binanın tentesinin altına çekti. "Görünmez olmak heyecan verici mi?" diye sordu, onu kendisine bakacak şekilde çevirerek.

Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Sayılır. Kulağa çılgınca geliyor mu? Ben küçük bir kasabadanım ve orada herkes seni tanır. Wal-Mart'a makyajsız gitmek manşet haberi gibi bir şey. Herkes yaptığınız her şeyi bilir ve bu boğucudur. Bazen sadece insanlar beni yargılamadan hayatımı yaşayabilmek istiyorum, anlıyor musunuz?"

Kadın son nefesini verdiğinde bir kaşını kaldırdı. "Wal-Mart nedir?" diye sordu.

Bıkkın bir kahkaha attı, kahkahası onu uzun süredir altında olduğu baskıdan kurtardı. Bir an için kendini tutamamış gibi göründü, bu da sadece onun da gülmesine neden oldu. Neye gülüyorlarsa gülsünler, kahkahalarını tutamadıkları gerçeği kadar komik değildi.

Bir süre sonra nihayet sakinleşti ve avucuyla onun göğsünü okşadı. "Sen tam bir şehir çocuğusun."

"Doğma büyüme buralıyım," dedi ona. "Yani küçük kasabalar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama hayatını yargılamadan yaşamaya çalışmak hakkında çok şey biliyorum. Bence bu, posta kodu ne olursa olsun herkesin istediği bir şey."

"Belki de öyle..." dedi, sözünü keserek.

"Peki, benim evime gidip yarın için kolayca yargılanabileceğimiz bazı kararlar almaya ne dersin?" diye sordu parmağını onun kolunda gezdirerek.

"Ben...um." Dudağını ısırdı. Danny'den ayrıldığından beri bir erkekle yatmamıştı ve Asher'dan her ne kadar etkilenmiş olsa da, yeni biriyle yatmanın korkutucu olduğu gerçeğini inkâr edemezdi. Ve keşke daha hazırlıklı olsaydı diye düşündü.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin," diye güvence verdi ona, sesi alçaktı. Tekrar konuşurken yüz ifadesi samimiydi. "Sadece bu gecenin bitmesini istemiyorum."

"Burada mı yaşıyorsunuz?" diye sordu, kapının hemen ötesindeki kapıcıya bakarak. Adam onları tamamen yalnız bırakıyor, başını onlara doğru çevirme zahmetine bile girmiyordu. Etraflarında insanlar yürüyor, tamamen kendilerine ait konuşmalar yapıyorlardı. Kimse onları fark etmemişti. Kimse onlara dikkat etmemişti. *Görünmezlerdi.* Çok iyi hissettiriyordu.

Ne yaptığı kimin umurundaydı? Neredeyse bir yabancı olan bir adamla yatması kimin umurundaydı? Yaptığı her seçim tamamen kendisine aitti. Hiç böyle bir özgürlük tanımamıştı.

"Biliyorum," dedi ona.

"Tamam," dedi sonunda, kararını vermişti.

"Tamam mı?" diye sordu adam, dudakları ihtiyatla onunkileri sıyırırken.

Ağzını açtı ve öpücüğün omurgasından aşağı ürperti gönderirken gerçekleşmesine izin verdi. Adam geri çekildiğinde, gözleri arzuyla sarhoş olmuştu ve kadın söylemek için can attığı kelimeyi söyledi. "Tamam." Hayatında ilk kez, sadece ne istediğine bağlı olarak bir karar vermek... *sorun* değildi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Blythe alnına kondurulan bir öpücükle uyandı. Bir önceki gece öpücükler ve birbirine karışmış çarşaflarla dolu bir bulanıklıktı ve temelde bir yabancı olan biriyle olan düşüncesizliği hakkında ne hissedeceğinden emin değildi. Gözlerini yavaşça açtı ve yastığın karşısındaki yakışıklıya baktı. Adam dirseğinin üzerinde doğrulup gözlerinden bir parça saç.

"Günaydın," dedi, sesi uykudan boğuk çıkmıştı. Bir parmağını kolunda sevgiyle gezdirdi.

"Günaydın," dedi mutlu bir şekilde, yüzünü yastığa gömerek. "Saat kaç?" diye sordu.

"Neredeyse on oldu," dedi ona. "Uyumanıza izin verirdim ama telefonunuz sürekli çalıyor."

Yuvarlandı ve ekranındaki mesajı kontrol etti. "Patronum arıyor." İnledi, telefonu kendisine doğru çekerken çıplak göğüslerini örtmek için battaniyeyi yukarı çekti. "Bana bu geceki vardiyamın adresini veriyor."

Başını salladı. "İyi uyudun mu?"

"Uyudum aslında."

"Neden şaşırmış gibisin?" Kaşlarını kaldırdı ve bal rengi gözleriyle ona baktı.

"Çünkü dışarıda bu kadar gürültü varken genelde iyi uyuyamam. New York'*ta* sadece bir kez uyudum ve uykuya dalmam çok uzun sürdü."

"Sanırım seni yordum, ha?" diye alay ederek onu dudaklarından öptü. Sabah nefesi olduğunu bilmesine rağmen öpücüğünü memnuniyetle karşıladı ve ona doğru kayarken vücudunun kendi vücuduna karşı sıcak olduğunu hissetti. Ve

Ne kadar da güzel bir vücudu vardı; tüm doğru bölgeleri biçimli ve tonluydu ama aşırı kaslı değildi. Kendisiyle gurur duyduğu belliydi, bu da Blythe'ın her zaman çekici bulduğu bir şeydi. Çalışkan çiftçilere alışıktı, bu yüzden karın kasları ve kaslı kollar onun zayıf noktasıydı.

Geri çekilerek onu şaşırttı. "Kahvaltı ister misin?" diye sordu.

Dudaklarını adamın ağzının olduğu yere sürttü. "Tabii," dedi. "İkinci raunda gideceğini sanıyordum." Göz kırptı.

Onun dudaklarını tekrar öptü. "Tüm gücümü daha sonrası için kullanamam, değil mi?"

"Sonra mı? Sonra ne var?" diye sordu adam yataktan kalkıp boxer'ını giyerken, gözlerini ayırmadan ona bir gösteri yaptı.

"Seni bir akşam yemeğine götürüyorum."

"Akşam yemeği partisi mi?" diye sordu. "Ne için?"

"Bu bir iş meselesi," dedi. "Yine de işini bırakman gerekecek." Yatağın üzerine doğru eğildi ve boynundan göğsüne doğru bir öpücük bıraktı. "Ama buna değeceğine söz veriyorum."

Dili tenini keşfederken söylediklerine aldırmadan nefesini içine çekti. Adam çekilince ayağa kalktı, gömleğini omuzlarına attı ve sütyensiz düğmelerini ilikledi. Daha sonra kot pantolonunu çekti. "İşi kaçırabilir miyim bilmiyorum. Daha çok yeniyim."

"Onlara hasta olduğunu söyle. Onlara dün geceki partiyle ilgili mükemmel bir eleştiri yazacağım. Ve... eğer seni kovarlarsa, sana yeni bir iş bulacağım."

"Bunu öylece yapamazsın," diye karşı çıktı, ancak sesinde çok az mücadele kalmıştı.

"Peki neden olmasın?" diye sordu, yatağın kendi tarafına doğru yürürken elini uzattı.

"Çünkü... dünya bu şekilde işlemiyor. Sırf siz öyle diyorsunuz diye her istediğinizi elde edemezsiniz."

Göz kırptı. "Seni yakaladım, değil mi?"

KAHVALTIDAN SONRA Asher onun için kıyafet sipariş etti ve bir saat içinde teslim etti. Adam belli ki her istediğini almaya alışkındı. Patronuna hasta uyandığını açıklayan hızlı bir mesaj gönderdi ve hiç düşünmeden Asher'ın peşinden kapıdan çıktı.

Seçtiği kıyafetler üzerine tam oturmuştu ve bir gece önce üniformasıyla olduğundan çok daha rahat hissediyordu. Onu apartmanın merdivenlerinden indirdi, dün geceki kapıcının yanından hafifçe başını sallayarak geçti ve işlek caddeye çıkardı. Blythe'ın henüz alışamadığı bir başka şey de buydu. Nerede olursanız olun ya da saat kaç olursa olsun, New York her zaman kalabalıktı. Her yerde her zaman insanlar vardı. Bunun böyle olacağını tahmin ediyordu ama gelene kadar bu yoğunluğun büyüklüğünü anlamamıştı. Şehirdeki insan sayısı nefes kesiciydi ve bu bir bakıma ona nefes almak için ihtiyaç duyduğu alanı sağlıyordu. Az önce işe çağırdığı halde dışarıda bir adamla olduğunu fark edecek kimse yoktu. Kimse bu haberi teyzesine ya da patronuna bildirmeyecekti çünkü onu orada kimse tanımıyordu. Büyük şehirler hakkında ne derseniz deyin, sadece bu bile onu orada tutmak için yeterliydi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu yüksek sesle, adam onu işlek caddeden neredeyse koşarak geçirirken.

"Sana giyecek bir şeyler almalıyız, değil mi?"

"Üzerimdekine ne diyorsun?" diye sordu, caddenin diğer tarafına vardıklarında ve kıyafetine baktığında.

"Evet, bunlar şu an için harika ama bu gece siyah kravat var."

Nefesi kesildi. Her şey kulağa çok süslü geliyordu. "Asher, benim için bu kadar çok para harcamana izin veremem. Kendimi kötü hissetmeye başladım."

Gözlerini şakacı bir şekilde devirdi. "Bunu yapmak istiyorum yoksa olmazdım, o yüzden endişelenme."

"Emin misin?" diye sordu. "Yani, biraz param var. Biraz yardım edebilirim."

"Bu parti benim için. Beni şık bir akşam yemeğine götürdüğünde smokinimin parasını ödeyebilirsin, tamam mı? Anlaştık mı?"

Ona baktı, gözlerinin ardında daha önce fark etmediği nezakete, çenesindeki gamzeye ve ona ilgiyle bakmasına. Adam ona kalabalık caddedeki tek kızmış gibi hissettirmişti ve bu daha önce hiç hissetmediği bir şeydi. Darlington'da seçenekler çok sınırlı olduğu için o da bir seçenekti. New York'ta seçenekler sonsuzdu ama Asher onu seçmişti.

"Anlaştık," diye kabul etti ve tekrar uzattığı elini tuttu. Seçeneği olsaydı, mümkün olduğu kadar uzun süre onun elinin altında ve göz hizasında kalırdı.

Birkaç kapı ötede, Asher onu bir elbise mağazasına çekti. "Burası iyidir. Birlikte çalıştığım kadınlardan birkaçı daha önce buradan sipariş vermişti. Etrafa bir göz at." Bir kolunu uzattı. "Beğendiğin şeyi bana söyle."

Her nasılsa en masum cümleleri bile kışkırtıcı hale getiriyor gibiydi. "Tamam," dedi etrafına bakarak. Basit, siyah bir elbise giymiş bir mankene doğru yürüdü ve parmaklarını kumaşın üzerinde gezdirdi. Hangi bedene ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu - elbiselerinin çoğu rakamlarla değil harflerle ölçülüyordu.

"Oh, hayır." Yanından bir ses geldi. Kafasını kaldırdığında simsiyah saçlı, şımarık bir tezgâhtarın kendisine yaklaştığını gördü. "Bu elbise size uygun değil," dedi kadın, sesi kibardı ama sözleri canını yakıyordu. "Sizin gibi güzel kahverengi saçlara ve mükemmel bir kızıl tonuna sahip ateşli bir kadına uygun ateşli bir elbiseye ihtiyacımız var." Ona göz kırptı, koluna girdi ve onu odanın diğer ucuna götürdü. Omzunun üzerinden Asher'a dostça bir bakış attı ve Blythe'ın birbirlerini tanıyıp tanımadıklarını merak etmesine neden oldu.

"Tamam," dedi Blythe tereddütle. Asher büyük beyaz bir sandalyeye oturdu ve kadın onu yere kadar uzanan kırmızı bir elbise giyen mankene doğru götürürken manzaranın tadını çıkarıyor gibi görünüyordu. Elbisenin yakası göbek deliğine yakın bir yerden kesilmişti; giyme düşüncesi bile kızarmasına neden olmuştu. Annesi olsa küplere binerdi.

"Buna ne dersiniz?" diye sordu kadın. "Bir de kırmızı dudakla, bu gerçekten öne çıkmanıza yardımcı olur."

"Oh, bilmiyorum..." Blythe parmaklarını kumaşın üzerinde gezdirerek usulca konuştu. Çok güzel bir elbiseydi, bunu inkâr etmek mümkün değildi. Bunu kim giyerse giysin tüm dikkatler onun üzerinde olacaktı ama o bunu istiyor muydu? İlgi odağı olmaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

"Denemek ister misin?" diye teklif etti. "Güven bana, sen ve bu elbise..." İşaret parmağı ve başparmağıyla bir 'tamam' işareti yaptı. "Ona neyin çarptığını anlamayacak."

Blythe gülümseyerek omzunun üzerinden Asher'ın onu izlediği ve beklediği yere baktı. Asher ona gülümseyerek tüm vücuduna sıcaklık yaydı. "Tamam," dedi kendini ikinci kez sorgulamasına izin vermeden önce. "Deneyeceğim."

"Mükemmel," diye bağırdı satıcı kadın. "Şimdi sana bir bakayım." Gözleri Blythe'ın vücudunda gezinirken bir yumruğunu çenesinin altına yerleştirdi. "Sen... ne? On iki beden falan mısın?"

"Belki," dedi Blythe endişeyle. "Gerçekten bilmiyorum."

"Sorun değil," diye güvence verdi kadın. "Buyurun." Raftan iki elbise aldı. "On iki ve on numara deneyeceğiz, bunlar olmazsa daha fazlası için geri geliriz." Bununla birlikte kadın onu soyunma odasına doğru götürdü ve Blythe bir şekilde kimin hayatına girdiyse o sabahın tadını çıkarmaya çalıştı.

BLYTHE soyunma odasından çıktığında, on iki bedenin içine çekilmiş bir halde, odanın içinde onu aradı. İlk başta onu göremedi, sandalyeyi terk etmesine şaşırdı. Bütün bunlar bir şaka mıydı? Onu ekmeye mi çalışıyordu?

Sadece o an için kalbi küt küt atmaya başladı ve hasta olacağından emin oldu. Bir dakika içinde onu gördü. Adam odanın karşı tarafında durmuş, satıcı kadınlardan biriyle konuşuyordu. Onu gördüğünde yüz ifadesi küllendi ve gözleri ona kilitlenmiş bir halde hızla kadının yanından uzaklaştı.

"Vay canına," dedi yaklaşırken.

Kendini kırmızı halıdaki bir film yıldızı gibi hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışarak kırmızı kumaşın üzerinden aşağıya baktı. Bu şimdiye kadar giydiği en güzel kıyafetti. Onunla göz göze gelmeden, "Beğendin mi?" diye sordu.

Boğazını temizledi. "Bu... um... bu-"

"Başka bir şey deneyebilirim," dedi hemen.

"Mükemmel," dedi ona, elini tutmak için uzanırken. "Çok güzel görünüyorsun."

O zaman ona baktı, kalbi hızla çarpıyordu. Mağazanın ortasında, etrafı rastgele seyredenlerle çevriliyken, adam ona doğru eğildi, onları görecek insanların farkında değildi ya da sadece onlardan etkilenmemişti. Dudakları onunkilerle buluştu, kız öpücüğün içinde erirken bir eli kafa derisini kavradı. Adam sıcak ve tanıdıktı, en son deneyimlediğinden bu yana geçen yarım saat içinde bu kadar özleyebileceğini bilmediği bir öpücüktü.

Geri çekildiğinde, Blythe'ın omzunun üzerinden satıcı kadına baktı. Blythe onun konuştuğunu duyunca parmağını dudaklarında gezdirdi. "Onu alacağız."

O AKŞAM, Blythe yatak odasının kapısını açtı ve Asher'ın beklediği oturma odasına doğru yürüdü. Onu görür görmez hemen ayağa kalktı. "İnanılmaz görünüyorsun," dedi ona. En sevdiği dergilerden bazılarında gördüğü ama kendisinin hiç denemediği bir stil olan saçlarını bukleler halinde bir tarafa toplamayı tercih etmişti. Bu yüzden, onun hoşuna gitmiş gibi göründüğünde memnun oldu. Parmağını kulağının yanında bıraktığı saç tutamında gezdirdi. "Kırmızı kesinlikle senin rengin."

"Teşekkür ederim," dedi, yanaklarının her geçen dakika daha da kızardığını bildiği için böyle hissetmesine şükrederek. "Her şey senin rengin gibi görünüyor."

Gülümsedi ve giydiği siyah takım elbise ceketinin düğmelerini iliklerken yumuşak bir kahkaha attı. Altına da sade bir siyah kravat ve beyaz gömlek seçmişti. Ne giyerse giysin nefes kesiciydi ama onu smokin içinde görünce gözlerini ondan ayırmakta zorlandı.

Elini hızlıca dağınık sarı saçlarının üzerinde gezdirdi ve kolunu beline doğru bükerek onun kolunu açıklıktan geçirmesini bekledi. "Hazır mısın?"

Kolunu onun kolunun arasından geçirdi ve kalbi hızla çarparak kapıdan çıktı.

Gülümsemesini durduramıyordu ve yanaklarını acıtmaya başlamıştı.

Taksiye bindiklerinde bir parmağını çenesinde gezdirdi. "Bu gece işe gitmediğine memnun musun?"

"Bu kesinlikle daha eğlenceli," diye kabul etti. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Gelebildiğine sevindim," dedi ona, dudaklarını başına bastırarak. "Seni çok sevecekler."

"Emin misin?" diye sordu. "Hiç süslü bir New York partisine gitmedim. Uyum sağlayabileceğimden emin değilim."

"Güven bana, iyi olacaksın. Ben hep burada olacağım. Sadece benimle kal ve seni kısa sürede partinin neşesi haline getireceğim." Başını salladı, ona inandığından emin değildi ama cesaretlendirdiği için minnettardı. "Ayrıca," dedi ona, "bu partilerde taze kan olması güzel olacak. Genelde iş arkadaşlarımın sıkıcı eşleri ve kız arkadaşları oluyor. Yeni bir yüz ortama canlılık getirecektir." Bir parmağını onun omzunda gezdirdi. "Erkekler partideki en güzel kızla eve gideceğim için beni çok kıskanacaklar."

Gözlerini devirerek alay etti ama adamın söylenecek tüm doğru şeyleri bildiğini inkâr edemezdi. Onun gibi eğildi ve dudaklarının tekrar çarpıştığını hissetti.

Ayrıldıklarında "Seninle tanıştığıma çok memnunum," dedi.

"En azından o korkunç partiden iyi bir şey çıktı," diye kabul etti.

"Ciddiyim," dedi ona. "Yeni tanıştığımızı biliyorum ama... beni gerçekten mutlu ediyorsun."

Elini sıktı ve köşeyi döndüklerinde pencereden dışarı baktı. "Geldik," dedi ona. "Hadi, güzelim." Asher taksiden indi, hızlı bir teşekkürle şoföre bir deste banknot verdi ve Blythe'a yardım etmek için elini uzattı.

Dışarı çıktı ve önlerindeki yüksek gökdelene baktı. "Çalıştığın yer burası mı?" diye sordu.

Başıyla binayı işaret etti. "On altıncı kat."

"Yükseklik korkum var," diye itiraf etti. "O kadar yüksekte olsaydım hiçbir şey yapamazdım."

Nefesini içine çekti. "Bu bir sorun olabilir. Parti çatıda."

"Ne?" diye sordu adam onu iki kapıcının yanından geçirip asansöre bindirirken. "O kadar yükseğe çıkabilir miyim bilmiyorum."

"Seni koruyacağım," dedi. "İyi olacağına söz veriyorum. Çıkıntılar bizden daha uzun. Atlamayı planlamadığın sürece düşme ihtimalin yok."

Başını salladı, en tepeye çıktıklarında kendini biraz daha iyi hissediyordu. Asansörün kapıları açıldığında nefesi kesildi. Sadece filmlerde gördüğü türden bir partiydi. Herkes şık giyinmişti, garsonlar kokteyller ve mezelerle doluydu ve partiye katılanlar inanılmaz derecede mutlu görünüyordu. Neden mutlu olmasınlardı ki? Muhteşemlerdi. Her biri sanki bir derginin sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu.

"Nefes al," diye uyardı Asher ve nefesini tuttuğunu fark etti. Nefesini bıraktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Adam bir kolunu kızın beline doladı ve partide ilerlerken onu kendine doğru çekti. Yardım edemedi ama birkaç gözün onlara doğru kaymaya başladığını fark etti - daha spesifik olarak ona - ve kafasında onun sözlerini tekrar duydu. *Yeni kan.*

Onlara önce yaşlı bir çift yaklaştı, adamın kel kafası binanın kenarlarındaki ışıklardan parlayan bir yansımaya sahipti. "Asher," dedi adam elini uzatarak.

Asher adamın elini sıcak bir şekilde sıktı ve elini Blythe'ın belinden çekip koluna dokundurdu. "Bay O'Connor, efendim, sizi flörtüm Blythe ile tanıştırmak isterim."

"Blythe," dedi adam kibarca. "Seninle tanışmak bir zevk." Adam kaşlarını kaldırarak Asher'a baktı ve Blythe bir an için onun kendisine iltifat edeceğini düşündü. "Deluthe hesabını kaptığımızı gördün mü?"

Asher kendinden emin bir kahkaha attı. "Ben yaptım."

Bay O'Connor onun omzunu sıvazlayarak, "Aferin oğlum," dedi. "Elderman Pazartesi sabahı aranacak, bundan emin olabilirsin." Havada bir parmak salladı. "Neyse, ben sizi yalnız bırakayım. Chad'e yetişmem ve Miracle hesabıyla ilgili bir şey duyup duymadığını öğrenmem gerekiyor. Seninle tekrar tanıştığıma memnun oldum Bright." Bununla birlikte, Blythe'a hızlı bir el sıkışma teklif etti ve ortadan kayboldu.

"Bunun için üzgünüm," dedi Asher. "İsimlerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştır."

"Bu senin patronun mu?" diye sordu.

Başını salladı, yanından geçen garsondan iki kadeh şampanya aldı ve birini Blythe'a uzattı. "Teşekkür ederim," dedi Blythe garsona ve kadehini Asher'ınkine vurdu. "Burada olmak ve onlardan biri olmamak çok garip."

"Alışsan iyi olur," dedi ona, gözleri kızın gözlerinin içine bakarken.

"Buna alışabilir miyim bilmiyorum," dedi ona dürüstçe, kalabalık partiye bakarak.

"Hadi ama, sen her zaman süslü partilere katılırsın."

"Tam olarak katılmak sayılmaz ve dürüst olmak gerekirse, hayır. Seninle tanıştığım gibi partilere katılıyorum... çoğunlukla evlerde ve güzel olsalar da buna hiç benzemiyorlar."

"Süslü göründüğünü biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla müşterilerimizi etkilemekle ilgili. Buradaki adamların çoğuna kalsa, hepimiz bir spor barında bir şişe bira içiyor olurduk." Sırıttı ve birkaç meslektaşının yanından geçerken el salladı. Aceleyle yanlarından geçip çatının uzak bir köşesine doğru ilerlerken Blythe'ı birkaç adamla daha tanıştırdı.

"İşin çok eğlenceli olmalı," diye düşündü ve serin esintiden korunmak için bir kolunu ortasına doladı.

"Olabilir," diye itiraf etti. "Ama aynı zamanda çok stresli de olabiliyor." Onun kalçasını dürttü. "İşte bu yüzden sana rastladığım için minnettarım."

Başını kaldırıp ona baktı, sözleri karşısında şok olmuştu. "Öyle mi?"

"Evet. Yani, çok alçakgönüllüsün, Blythe. Bu biraz ferahlatıcı. New York kızları... stresli ve dramatiktir ve... dürüst olmak gerekirse, senin gibi biriyle hiç tanışmadım."

Küçük bir gülümseme sundu. "Ben özel biri değilim," diye mırıldandı.

"Öylesin," dedi ona, başını çevirdiğinde ona bakabilmesi için çenesini kaldırarak. "Sen özelsin." Dudakları onunkilerle buluştu ve parti sona erdi. Kız bir kolunu kaldırıp adamın omzuna attı, adamın kolları da onun beline dolandı. Hayatında hiç bu kadar özel hissetmemişti.

ALTINCI BÖLÜM

"İyi geceler Cathy," diye seslendi Blythe binadan çıkarken iş arkadaşına. Arka arkaya iki partide çalışmıştı ve Cathy eve gidip biraz uyuyabilmesi için her şeyi temizlemeyi teklif ettiğinde Blythe minnettar oldu. Asıl istediği ayakkabılarından kurtulmaktı; çok yorgundu ve ayakları yanıyordu.

Bahşişlerinden birkaçını arka cebine sıkıştırdı -çoğu bir taneydi- ama ileride bir kahve arabası gördüğünde yirmiliği elinde tuttu. Banliyölere giden taksi yolculuğunda uyanık kalmasına yardımcı olacak bir şeye ihtiyacı vardı. Genç adama yaklaşıp hesabı uzattı. "Duble Americano lütfen." Kahveden nefret etmesi kimin umurundaydı ki? Uyanık kalamazsa ne olacağından emin değildi. Şansı yaver giderse, kendini bir eyalet ötede, kabarık bir taksi faturasıyla bulabilirdi.

Parayı aldı, cebine attı ve ona bir bardak doldurdu. Arabasının üzerinde PayPal ve Venmo kabul ettiğini bildiren işarete baktı. Adam ona içkiyi uzattığında teşekkür etti ve arkasını dönüp gitmeye hazırlanırken gözüne bir şey takıldı. Arkasında sipariş sırasını bekleyen telaşlı insanlara rağmen olduğu yerde dondu kaldı.

Restoranın camından dışarı baktı, pencerelerdeki parıltı gördüğünü sandığı şeyi görüp görmediğini anlamasını zorlaştırıyordu. Yutkundu, bir adım öne çıktı ve gözlerini ışıktan korumak için bir elini alnına koydu. Bilinçli bir düşünce olmadan kendini restorana doğru ilerlerken buldu.

"Asher?" dedi masasına yaklaşırken. Ponpon saçlı esmer adam dönerek onun korkularını doğruladı.

Küçük bir masada, çilek sarısı saçlı ve koyu bronz tenli bir kadının karşısında oturuyordu. Gülümsediğinde dişleri neredeyse fazla beyazdı.

"Blythe? Burada ne işin var?" diye sordu, şaşkın bir ifadeyle ona bakarak.

"Daha iyi bir soru... Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sevgilisini işaret ederek. Çok yorgundu, bu da sinirliliğini daha da artırıyordu. Normalde çok daha çekingen davranırdı; nadiren bir çatışma başlatmayı tercih ederdi ama kendini tutamadı.

"Ben... bir randevudayım," dedi yavaşça. "Bu Bianca."

Bianca parmaklarını hoş bir şekilde sallayarak "Hi-" diye söze başladı.

"Ciddi misin? Randevu mu?" Nefes aldı ve başını yavaşça salladı. "Tamam." Gözlerinde yaşlar oluşurken ondan uzaklaşarak aceleyle restorandan çıktı. Onun kendisini ağlarken görmesine izin veremezdi. Kabul, birbirlerini sadece birkaç haftadır görüyorlardı ama yine de canı yanıyordu. Ondan gerçekten hoşlanmaya başlamıştı.

"Blythe, bekle," diye seslendi, restorandan çıkarken onu kolundan yakaladı. Kız dönüp ona baktı. "Ne var, Asher?"

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Delirdin mi sen?"

"Ben deli miyim? Tabii ki kızgınım! Beni aldatıyorsun!" diye bağırdı.

"Seni aldatıyor mu?" Kaşlarını çattı ve bir elini göğsüne götürdü. "Bekle bir saniye Blythe, ben... ben seni *aldatmıyorum*. Biz özel değiliz." Kelimeleri yavaşça söyledi, bu kadar açık sözlü olması onu şaşırtmıştı.

"Değil miyiz?" diye sordu, gözlerini içkisine dikerek. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Kendini azarlanmış bir çocuk gibi hissediyordu.

"Yani, hiç böyle bir konuşma yapmadık. Sadece aynı fikirde olduğumuzu varsaydım. Bak, senden çok hoşlanıyorum ve seni görmeye devam etmek istiyorum. Ama şu anda ciddi bir şey yapamam. Yanlış anladıysan özür dilerim. Niyetim bu değildi." Başparmağıyla kızın yanağındaki bir damla gözyaşını sildi ve eğilerek ona baktı. "Gerçekten üzgünüm, Blythe."

Başını salladı. "Ben de üzgünüm. Sanırım bilmem gerekirdi. Ben sadece... Bilmiyorum. Senden gerçekten hoşlanıyorum."

"Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum," dedi yanağını okşayarak. "Seviyorum. Seni tekrar görmek isterim. Ama sadece bunu sorun etmezsen."

"Bu mu? Başka insanlarla görüşmen gibi mi?"

"İkimizin de başka insanlarla görüşmesi gibi," diye düzeltti. "Şehirde yenisin. Keşfetmeye ve yeni şeyler denemeye ihtiyacın var. Henüz bir yuva kurmaya hazır değilim, sen de hazır olmamalısın. Bu seninle birlikte olmak istemediğim anlamına gelmiyor, sadece henüz biriyle birlikte olmak istediğimden emin olmadığım anlamına geliyor. Yani, yirmi yedi yaşındayım." Omuz silkti, sesini hafif tuttu.

Umutsuzca onun söylediklerini kabul etmek istiyordu ama bunu yapabileceğinden emin değildi. Gerçekçi olarak durumun böyle olmadığını bilse de kendini kandırılmış hissediyordu. Asher'ın sadece ve sadece onunla birlikte olmak istediğine inanmıştı ama bu inancı Asher'ın ona söylediği herhangi bir şeye dayanmak yerine sadece zihninde formüle edilmişti. Darlington'da yirmi yedi yaş, genellikle yuva kurmuş, evlenmiş ve iki çocuk büyütmüş olmak anlamına gelirdi. Ama New York farklıydı. Burada insanlar daha geç yuva kuruyordu. Bunu görmüştü. Bunu biliyordu. Ve yine de bir şekilde, kalbinde, her zaman bildiği şeyi umut ediyordu. Sevmek ve sevilmek istiyordu. Yalnızca.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf etti dudağını ısırarak.

Bakışları yere düştü ve elini kızın yanağından çekti. "Tamam," dedi. "Buna saygı duyabilirim." Öne doğru eğildi ve onun alnından öptü. "Eğer fikrini değiştirirsen, beni nasıl bulacağını biliyorsun."

Başını salladı, onun bakışlarına karşılık vermedi.

"Seni tanımak gerçekten güzeldi, Blythe," dedi. Adam restorana geri dönerek gözden kayboldu ve Blythe düşünceleriyle baş başa kaldı.

Kahvesini yudumlayarak ve bir sonraki hamlesini belirlemeye çalışarak sokaklarda dolaştı. Eğer eve hâlâ üzgün dönerse, teyzesinin onun *yaşam tarzı* hakkında söyleyecek bir şeyleri olacağı kesindi. Bununla başa çıkabilecek durumda değildi.

Bardağından son yudumu aldığında, yaklaşık iki saattir etrafta dolaşırken gökyüzünün karardığını fark etti, kâğıt bardağı yakındaki bir çöp kutusuna attı ve bir taksiye el sallamak için kaldırıma çıktı. Kafasını kaldırıp baktığında, önündeki binanın tanıdık bir bina olduğunu görünce şaşırdı.

Üzerinde fazla düşünmeden aceleyle binaya girdi ve merdivenleri çıktı. Bu çılgınlıktı. Yaptığı şey kesinlikle delilikti ama yine de her adımda kendini biraz daha güvende hissediyordu. Kalbi biraz daha az kırılmıştı. Onun katına ulaştığında, yumruğunu kaldırarak kapısına yaklaştı.

Tak, tak, tak. Neden buraya daha önce gelmemişti? Şehre ilk adım attığında onu koruyan tek kişiden neden uzak durmuştu? Şimdi pişmanlık duyuyordu ve ne olduğunu merak ediyordu.

ona söyleyecekti. Bu kadar uzun süre beklediği için onu suçlayacak mıydı? Onu hatırlayacak mıydı? Eminim o zamandan beri bir sürü insanla tanışmıştır.

Kapı açıldığında, kendisini bekleyen şaşkın yüze gülümsedi. Adam aynı görünüyordu, dağınık kahverengi saçları kulaklarından aşağı sarkıyor, koyu kahverengi gözleri onunkilere bakıyordu. Gömleksizdi ve belinde düğmeleri açık bir kot pantolon vardı.

"Bly-"

"Fin-"

Aynı anda birbirlerini selamladılar, boğazından küçük bir kahkaha kaçtı. Adam onu hatırlamıştı. "İçeri girebilir miyim?" diye sordu cesurca, onun kapıyı daha geniş açmasını bekliyordu.

"Kim o?" diye seslendi hemen arkasından bir ses. Bir kadın sesi. Kapıyı biraz daha açtı, başını tahtaya yasladı ve Blythe mavi tişörtlü, kızıl saçlı, genç bir kadına baktı. Finn'in kıyafetlerini giymişti.

"Ah," dedi Blythe, çünkü hiçbir kelime uygun görünmüyordu.

"Burada ne işin var?" Finn sordu ve kız ona boş boş baktı çünkü gerçek şu ki hiçbir fikri yoktu.

YEDİNCİ BÖLÜM

"W Burada ne işin var?" diye tekrarladı, garip bir ifadeyle ona bakıyordu. Adam da onun gibi şaşkın g ö r ü n ü y o r d u . Ne oldu?

orada ne işi vardı? Gerçek şu ki, kendini gerçekten güvende hissettiği son yerde olmayı özlemişti... ki orası da Finn'in dairesiydi. Ama bu neden doğruydu? Sonuçta o bir yabancıydı.

Hâlâ bir cevap bekliyordu ve etraflarındaki hava gerginlikle yoğunlaşıyordu, bu yüzden geri çekildi, trans halinden gözlerini kırpıştırarak çıktı ve boğazını temizledi. "Çok özür dilerim." Daireden uzaklaşmak için döndüğünde adamın konuştuğunu duydu.

"Blythe?" diye seslendi ve sanki mıknatısla çekiliyormuş gibi dönüp ona baktı.

"Evet?" diye sordu, sesi hafifçe titriyordu.

"Bana ihtiyacın var mı?" diye sordu, başını yana eğmiş yüz ifadesini inceliyordu.

Başını salladı ama gözleri ani ve ihanet eden yaşlarla doldu. Finn başka bir şey söylemeden arkasına baktı. "Özür dilerim," diye özür diledi pantolonunu tekrar giymeye çalışan kadından. "Bir sonraki sefere ertelemek zorundayız."

"Erteleme çeki mi?" diye sordu, sesinde açıkça görülen bir küçümseme vardı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Pek sayılmaz," dedi, sesi sertti. "Gitmeniz gerekiyor."

Kadın alay etti, kıyafetlerini yerden aldı ve ona kızgın bir bakış fırlattı. Onu suçlamıyordu, gerçekten. Nasıl suçlayabilirdi ki? Blythe habersizce ortaya çıkmış ve bariz planlarını bozmuştu. Gitmesi gerekiyordu ama kadının Finn'in yanından geçip gitmesini izlerken kıpırdayamadı.

"Geri dönmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu nefret dolu bir ses tonuyla ama bu soru umut doluydu. Finn'in ondan kalmasını istemesini istiyordu. Fikrini değiştirmesini.

Başını salladı, cevap verirken sert bir çeneyle başının üstüne baktı. "Evet."

Kadın sahte bir kahkaha attı. "Her neyse." Merdiven boşluğunda gözden kayboldu, ayak sesleri çok uzunmuş gibi görünen bir süre boyunca koridorda yankılandı.

Sessizlik etraflarını sardığında, Blythe az önce olanlara hayret ederek Finn'e baktı. Onun için yaptıklarına.

"Yapmak zorunda değildin-"

"Biliyorum," diye onayladı ve kapıyı daha geniş açtı. "İçeri

gel." "Finn, çok özür dilerim. Bölmek istemezdim."

"Bunu ben de biliyorum," dedi ona. "Ve sorun yok. Neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

Koltuğunun koluna oturdu, parmaklarını birbirine kenetledi ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Yani... bir aydan fazla oldu, Blythe. Burada ne işin var?"

"Özür dilerim," dedi. "Buraya neden geldiğimi bilmiyorum. Başka nereye gideceğimi bilemedim."

"Teyzenle sorunların mı var?"

"Hayır," diye cevap verdi, adamın ne kadar çok şey hatırladığına şaşırmıştı. Adam onu hiç tanımamış olsaydı bile şaşırmazdı. Önemsiz bir geceydi... ama adam da en az onun kadar ona ilgi duyuyor gibiydi. Belki de o gece her ikisi için de daha önce fark ettiğinden daha fazla şey ifade ediyordu.

"Sonra ne olacak?" diye sordu.

"Konuş benimle." "Fark etmez. Bu

aptalca."

Ayağa kalktı ve yavaşça ona doğru yürüdü. "Eğer seni bu kadar üzdüyse, aptalca değil." Dikkatli bir elini kızın koluna koyarak onu nazikçe okşadı. "Yaralandın mı?"

"Hayır," diye hızlıca cevap verdi. "Hayır, sadece... saçmaladığımı düşüneceksin." Dudağını ısırdı. "Sanırım muhtemelen saçmalıyorum. Bir... sanırım bir kavga ettim. Bir adamla."

Elini anında kızın kolundan çekti ama yüzündeki sıcak ifade kaybolmadı. "Erkek arkadaş mı?"

"Hayır. Şey, bilmiyorum. Onu sadece iki haftadır tanıyorum. Benimle ciddi bir şekilde çıkmak istediğini sanıyordum ama sanırım onun için çok ciddi değilmiş. Başka biriyle görüşüyordu. Muhtemelen birden fazla *başkasıyla*."

"Seni aldatıyor muydu?"

"Aldatmadığını söylüyor. Sanırım sadece özel olmak istemiyor. Her neyse işte. Ben sadece... bunun farkında değildim." Tekrar ona baktı, koyu kahverengi gözlerini inceledi ve ifadesini değerlendirmeye çalıştı. Onun gülünç olduğunu mu düşünüyordu? Çocukça davrandığını mı düşünüyordu? Onun zamanını boşa harcadığını mı düşünüyordu?

Adamın eli tekrar kızın kolundaydı ve düşüncelerini böldü. "O bir aptal."

"Ne?" diye sordu, adamın ifadesi onu hazırlıksız yakaladı ve boğazından bir kahkaha patlamasına neden oldu.

"Blythe, bak, adam belli ki aptalın teki. Eğer seninle birlikte olma şansını yakaladıysa ve bunu bir başkası için -*başkası* için- bir kenara attıysa, o zaman bunların hiçbirine layık değildir."

Gözlerini devirdi. "Çok tatlısın. Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Dürüst davranıyorum."

"Aptal mıydım? Yani, özel olmadığını bilmeli miydim?
Öyle olduğunu hiç söylemedi. Hiçbir şey söylemedi."

"Sen aptal değilsin, Blythe. Bu senin hatan değil."

"Ben sadece... Şu anda havalı olan şeyin, her ne sebeple olursa olsun, aşkı bulmakla ilgili hiçbir şey umurumda değilmiş gibi davranmak olduğunu biliyorum. Bizim yaşımızdaki insanların sert ve bağımsız olması ve aşkın aklımızdaki en son şey olduğunu düşünmesi gerekiyor çünkü incinmektense ondan kaçmayı tercih ediyoruz. Bütün şarkılar ve en iyi filmler bunun hakkında. Anlıyorum. Gerçekten, gerçekten anlıyorum. Ama bu umurumda değil. Çünkü ben aşkı önemsiyorum. Aşkı bulma ve gerçekten mutlu olma fikrinden vazgeçmektense binlerce kez incinmeyi tercih ederim. Anlıyor musun? Ben böyle biri değilim. Umutsuz görünmem umurumda değil. Tüm bu kalp kırıklığı ve yalnızlığın ne anlamı var? Eğer sonsuza dek mutlu bir yaşam arayışında değilsek, yaşamanın ne anlamı var?" Ağır bir nefes verdi, uzun süre havasız konuşmaktan bitkin düşmüştü. "Erkeklerin duymak istediği şeyin bu olmadığını biliyorum-"

"Dur," dedi ona. "Hissettiklerin için bahaneler üretmeyi bırak, Blythe. Ne istiyorsan onu istemeye hakkın var. Açık ve net. Eğer bu adam sana istediğini veremiyorsa, başkası verecektir."

Ona hüzünlü bir gülümseme sundu. Adamın elinin bir kez daha kolundan çekilmiş olması aklının ucundan bile geçmemişti. Başka biri onu mutlu edebilirdi. Ama Asher değil. Finn değil. Onu korkutmuştu. Tüm çılgınlığını serbest bırakmıştı ve adam resmen dehşete düşmüştü. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu.

"Özür dilerim. Bütün bunları sana anlatmamalıydım," dedi yorgunlukla. "Neden burada olduğumu bile bilmiyorum."

Adam onun yanından geçip mutfağa doğru yürüdü ve kadın dönüp adamın buzdolabını açıp bir bira, sonra bir tane daha çıkarmasını izledi. "Madem buradasın, iyi vakit geçirebiliriz."

Birayı açtıktan sonra elinden aldı. "Teşekkür ederim."

Başını sallayarak kendi üstünü çıkardı, bir yudum aldı ve üst dudağındaki sıvıyı emdi. "Sorun değil. Daha önce buradayken, istediğin zaman geri gelebileceğini söylemiştim." Başını ona doğru eğdi. "Ciddiydim."

"Geri gelmem gerekeceğini düşünmemiştim."

Yavaşça bir yudum daha aldı. "Ben de öyle umuyordum." "Randevunuzu bölmek istememiştim."

"Bu bir randevu değildi, Blythe. O sadece bir kızdı."

"Yani... *özel* değil, değil mi?" diye sordu, aniden giden kadın için kötü hissetti. Henüz yatmamışlarsa bile birlikte yatacakları belliydi. Asher'ın kendisine yaptıklarını o zavallı kadına da yaşatmış mıydı?

"Özel değil çünkü çıkmıyorduk. Sadece takılıyorduk sanırım."

Gizlemeye çalışsa da kaşlarını çattı ve adam sırıttı. "Duymak istediğinin bu olmadığını biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sonsuza dek mutlu olmak istiyorsunuz ve tüm erkeklerin bu adamın olduğu gibi pislik olmadığına inanmak için çok uğraşıyorsunuz."

Onun inkâr etmesini bekledi ama etmedi. "Bir 'ama' mı geliyor?"

Birasını tezgâhın üzerine koydu. "Evet, bir gün kendine gelecektir, belki."

Başını salladı, bir içki aldı ve soğuk içeceğin çarpan kalbini sakinleştirmesine izin verdi. "Tamam," dedi, çünkü söyleyecek başka ne vardı ki?

"Bir gün seninle aynı şeyleri isteyen biriyle tanışacaksın, Blythe. Ve bu yolda canın yanabilir, ama bu senin için risk almaya değecekse, o zaman sana daha fazla güç. Onu bulacaksın. Siktir et bu adamı."

Hissettiği hayal kırıklığı yüzünden ihanete uğramış gibi hissederek nefesini içine çekti. Finn'in onu kollarına alıp aşkını ilan etmesini ummuyordu ama bir şekilde bu olasılık en kötü şey olmazdı. Yine de açıkça sınırı çiziyordu. *Bir gün* biriyle tanışacaktı. Bir ay önce değil. O *kişi* o değildi.

"Peki, ne yapmalıyız?"

Kaşlarını çattı. "Ne yapmak istersiniz?"

"Dürüst olmak gerekirse, çok yorgunum ve açlıktan ölüyorum. Sanırım oldukça kötü bir randevuyum.

Uzun bir gün oldu."

Tezgâhı okşadı. "Oh, Tanrı'ya şükür." Kaşlarını indirdi, bir açıklama bekliyordu. "Bütün sabah çalıştım ve dürüst olmak gerekirse ben de oldukça yorgunum. Eğer dışarı çıkmak istediğini söyleseydin, dans ayakkabılarımı giyip seni dışarı çıkaracaktım ama Tanrım, bundan nefret edecektim." Güldü, bir eli karnındaydı. Gülüşünün içini ne kadar ısıttığını anlayamıyordu.

"Çok naziksiniz ama ikimizi de böyle bir işkenceye maruz bırakmayacağım."

"Minnettarım," dedi ona ve tezgâhın üzerinden eğilerek selam verdi. "Ee... gideyim mi o zaman?"

"Size kalmış," dedi basitçe. "Hiçbir şekilde eğlendirmeye hazır değilim, ama sade bir gece geçirmek senin için sorun değilse, kalabilirsin."

Onun sözleriyle aydınlandı. "Kalmayı çok isterim."

"Başka bir şey söyleme," dedi ona, cep telefonunu çıkararak. "Canın ne çekiyor? Pizza, tamam mı? Sipariş veririz, berbat bir televizyon izleriz ve muhtemelen çok erken yatarız. Sana söyledim, bu gece çok sıkıcıyım."

"Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?" diye sordu.

"Şşşt," diye susturdu onu, çoktan telefona sarılmış ve bir pizza sipariş etmişti. Ondan uzaklaştı, oturma odasına doğru yürüdü ve yüzünde büyüyen bir gülümsemeyle kanepeye yerleşti.

Pizza siparişi verildikten sonra, tamamen rahatlamış görünerek onun yanına uzandı. Aynı şeyi hissetmeyi ne kadar çok istiyordu ama vücudunda titreşen elektriği görmezden gelemiyordu. Asher'ı ve Finn ona ihtiyaç duyduğunda yanında olduğu için -aslında şimdi iki kez- böyle hissetmesi gerektiğini düşünmeye çalıştı ama Asher'ı düşünmek onu sadece hasta hissettiriyordu, bu yüzden zihninin dolaşmasına izin verdi.

"Yani..." Finn sessizliği bozarak konuştu. Birasını sehpanın üzerine koydu ve ellerini başının arkasına koyarak ayaklarını uzattı. "Nasılsın?

Şimdiye kadar New York'u sevdin mi?"

"İlk günümden çok daha iyi," dedi. "Orası kesin." "Ama ikinci gününden daha iyi değil, değil mi?" diye şaka yaptı.

Sırıttı. "Birbirimize rastlamadığımıza şaşırdım doğrusu." "Burası büyük bir şehir," diye hatırlattı ona. "Tabii birini bulmak istemiyorsan, genellikle yapmazsın."

Durakladı. "Beni bulmak istemedin mi?" diye sordu, bu soruyla kendini şaşırttı.

Yüzü ciddileşmiş bir halde ona baktı. Bir sonraki adımda ne söyleyeceğini düşünüyor gibiydi, bakışları kızın gözleri arasında gidip geliyordu. Ağzını açtı ama tekrar kapattı. Birdenbire, kız ne olduğunu anlayamadan, adam eğildi, çenesinin altındaki parmak eklemiyle kızın ağzını kendi ağzına doğru kaldırdı. Kirli sakalı kızın tenini sıyırdı, kız öpücüğün içine gömülürken dudakları kızınkilere karşı ılıktı. Burnundan bir nefes verdi ve elindeki birayı dökmemeye dikkat ederek kollarını onun boynuna doladı.

İki eliyle kızın yüzünü kavradı, dokunuşu narin ama emrediciydi. İkisi de soluk soluğa birbirlerinden ayrıldıklarında, bu çok erken olmuştu. Geniş gözlerle ona baktı, işaret parmağını dudaklarına götürerek bir sonraki hamleyi yapmasını bekledi.

"Bu soruna cevap oldu mu?" diye sordu, birayı tekrar kaldırıp kumandayı eline alarak.

"Mhm," dedi, hâlâ hızla akan düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Adam sorusunu yanıtlamış ve ona daha pek çok şey söylemişti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Blythe yatağında Finn'in yanında uyandı. Kolunu altına sıkıştırmıştı ve başı rahatça onun göğsüne yaslanmıştı. Birlikte uyumamışlardı -bunu istemediğinden değil- ama pizzadan sonra ikisi de yatmadan hemen önce akıllara durgunluk veren bir öpücük daha almayı başarmıştı. Ne de olsa çok yorgundular. Birbirlerine karşı bu kadar rahat olmaları çok hoş diye düşündü. Biraz yatışmış olan endişesine rağmen, zihninin onun kollarında biraz teselli bulabilmesi ve uykuya dalması ve sadece bir süreliğine unutması için yeterince sessiz olması güzeldi. Birkaç saat önce yaşadığı kalp kırıklığı hakkında.

Kadın ayağa kalktığında, adam kıpırdandı ve gözleri ona odaklanırken bir elini yüzüne sürdü. İlk başta kafası karışmış gibiydi ama kısa sürede dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Hey," diye fısıldadı, sesi uykuyla kaplanmıştı.

"Hey," dedi kadın, bir kolunun üzerine
eğilerek. "Nasıl uyudun?"

"Bir bebek gibi," diye dürüstçe cevap verdi.

"Sevindim," dedi ona. Birbirlerine dokunmadılar ve adam öpmek için hamle yapmadı ama gözlerindeki ifadeden önceki gece yaşadıkları -küçük de olsa- samimi anların unutulmadığı anlaşılıyordu. Telefonuna baktı, makbuzlar ve su şişeleriyle dolu komodinin üzerinden aldı ve bir esneme sesi çıkardı. "Birazdan işe gitmem gerekiyor."

"Doğru," dedi ve odanın içinde kendi telefonunu aramaya başladı. Nerede bırakmıştı acaba?

"Bugün için planınız nedir?"

"Benim de çalışmam gerekiyor," dedi. Bu doğruydu, ancak hasta olduğunu söylemek için inanılmaz derecede zorlanıyordu.

"Ne zaman çıkacaksın?" diye sordu, kendini yataktan kaldırıp üzerine bir gömlek geçirirken.

"Geç oldu," dedi. "On gibi, belki. Her şeyi ne kadar çabuk temizlediğimize bağlı olarak değişir."

Eğilip kızın dudaklarını hızlıca öpmeden önce bir esneme daha verdi. "Uzun bir gündü."

"Mhm," diye mırıldandı. Adam uzaklaştığında yataktan kalktı ve yerde yatan telefonunu fark etti. Telefonu aldı ve arka cebine yerleştirdi. "Şey, sanırım ben gideceğim."

Başıyla onayladı. "Gitmeden önce kahve ister misin?"

"İyiyim, teşekkürler," dedi sertçe, sesindeki hayal kırıklığını gizleyemiyordu. Kovuluyordu. Belli ki dün gece onun için ifade ettiğinin yarısı kadar bile bir şey ifade etmemişti.

"Elbette," dedi ve koridorda yürümeye başladı. Kadın da onu yakından takip ederek birkaç Facebook bildirimine ve Asher'dan gelen bir kısa mesaja göz attı.

Konuşabilir miyiz?

"O adam mı?" Finn düşüncelerini bölerek sordu. "Ne?"

"Sana mesaj attı, değil

mi?" "Nereden

biliyorsun?"

"Neden yapmasın ki?" Finn yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle sordu. Yoksa üzgün olduğunu hayal mi ediyordu?

"Evet, konuşmak istiyor." "Ne

yapacaksın?"

"Bilmiyorum..." dedi dürüstçe. Finn'in ona Asher'la bir daha konuşmaması için bir neden vermesini istiyordu. Onun için savaşacağını söylemesini istiyordu. Onun daha iyisini hak ettiğini söylemesini. Bunun yerine başını salladı ve kapıyı açtı. "Sence onunla konuşmalı mıyım?"

Gözlerindeki uykuyu silerek bir nefes verdi. Saçlarının sabahları dağınık olması hoşuna gidiyordu, şaşırtıcı bir şekilde kendisininkinden bile daha dağınıktı. "Bence adam pisliğin teki Blythe, ama o benim erkek arkadaşım değil."

"O benim erkek arkadaşım da değil," dedi. *Görünüşe göre.* "Bak, Finn... dün gece hakkında..." Cümlesini bitirmesini umarak sözünü yarıda kesti.

"Bunun bir anlamı olması gerekmiyor," dedi ona. "Kafan karışmış ve üzgündün."

"Öyleydim," dedi. "Ama bu konuda değil. Aramızda olanlar hakkında değil."

"Öpüştük, Blythe. O kelimeyi söyleyebilirsin."

"Öpüştük," diye onayladı.

"Dediğim gibi, bunun bir anlamı olması

gerekmiyor." "Ama öyle miydi?" diye sordu.

"Senin için mi?"

Başını geriye atarak gözlerini kapattı. "Bu konuşma için sabahın çok erken saatleri," dedi ve vurgulamak için bir esneme ekledi.

"Tamam," dedi sonunda, onun yanından geçerken gururu incinmişti. "Dün gece burada kalmama izin verdiğin için teşekkürler Finn. Görüşürüz. Belki." Uzaklaşırken başını öne eğdi.

"Blythe, bekle," diye seslendi, sesi kadının içinde bir umut dalgası yarattı.

Etrafında döndü.

"Öyle mi?"

"İşten çıktığında hâlâ erkek arkadaşın değilse, geri gel." Bu sözleri söylerken neredeyse çenesi düşecekti. "Buraya geri dönmek mi?"

"Bununla başka ne demek istemiş olabilirim ki?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Tamam," diye bağırdı neredeyse, sesi fazlasıyla neşeliydi. "Yapacağım."

Kaşlarını çattı, kendine rağmen biraz mutlu görünüyordu. "Çok fazla anlam çıkarma... ya da her neyse."

Gülümsemesini dizginleyemeyerek başını salladı. "Akşam görüşürüz."

"Evet, evet," diye mırıldandı, arkasını döndü ve kapıyı kapattı. Onu kovarken yüzünde beliren parlak gülümsemeyi kaçırmamıştı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

O gece çalışmayan Blythe, uzun zamandır -belki de tüm hayatı boyunca- bilmediği bir hafiflikle hareket etti. Aşık olmak böyle bir şeydi.

Öyle değil mi? Işık. İçinizde parlıyor. Seni yukarı kaldıran. Kaç kez aşık olursanız olun, her seferinde sanki ilkmiş gibi hissedersiniz. Sanki bu sefer bir şekilde farklıymış gibi. Bir şekilde daha iyi. Tamam, henüz aşık olmamıştı ama bu kalbinin genişleme hissini durdurmuyordu. Saate baktı, partinin sonuna yaklaştıkça akrep ve yelkovan giderek yavaşlıyordu.

Sekizi biraz geçe, kadın iş arkadaşlarından biri, Tyler, ona yaklaştı. "Hey, Blythe, dışarıda seni bekleyen biri var."

"Ne?" diye sordu. New York'ta kimse onu tanımıyordu. Teyzesi dışında ve o neden aramasın ki? Teyzesi ya da Finn. Ya da Asher. Asher'ı düşününce içinde çırpınan umuttan nefret ediyordu. Mesajına cevap vermemeyi seçmişti ve öğlen saatlerinde gelen telefon çağrısını da görmezden gelmişti ama Asher onunla iletişime geçmek için başka bir girişimde bulunmamıştı. O değildi. Muhtemelen. "Yerine bakabilir misin?" diye sordu, mutfağa doğru dönerek.

"Elbette," diye cevap verdi Tyler. "Devam et."

Mutfağa açılan sallanan kapıdan geçti ve boş tepsisini yere bıraktı. Evin arka tarafına doğru yürürken, fırtına kapısının camından onu gördü. "Asher?"

Başını salladı, onu görünce gözleri kısıldı, yanaklarına belirsiz bir gülümseme yayıldı. "Merhaba," dedi.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Aramaya çalıştım."

"Evet, gördüm."

"Beni görmezden mi geliyorsun?" diye sordu.

Düşünceli bir şekilde ağzını büktü. "Seni görmezden gelmiyorum, sadece ne istediğimi anlamak için zamana ihtiyacım var."

"Biliyorum. Tahmin etmiştim." Ellerini ceplerine soktu. "Bak, sadece... konuşabilir miyiz?" diye sordu, kapının koluna uzanarak. Kadın başıyla onayladı ve adam kapıyı açarken dışarı çıktı.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

İç çekti. "Ne kadar aptal olduğum hakkında." Sözleri onu şaşırtmıştı. Onun konuşmasını beklerken yüzünde küçük, umutlu bir gülümseme belirdi. Kız konuşmayınca devam etti. "Seni incittiysem özür dilerim. Olanlar seni şaşırttıysa özür dilerim-"

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye araya girdi.

"Hayır, istiyorum." Bir nefes aldı ve onun eline uzandı. "Dün gece benden uzaklaştığında, o ana kadar fark etmediğim bir şeyi fark ettim. Senin için deli oluyorum Blythe ve bu beni korkutuyor. Birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz, senin hakkında böyle hissetmem için yeterince uzun değil. Ama hissediyorum. Ve beni daha da korkutan şey, senin temelli çekip gitmen ve benim seni bir daha asla görememem fikri. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Yani, ne diyorsun?"

"Diyorum ki... eğer özel olmamızı istiyorsan, sanırım bunu yapabilirim."

"Sana ültimatom vermek istemiyorum Asher. Mesele bu değil. Dün gece beni şaşırttı. Özel olduğumuzu sanmıştım ve bu benim hatamdı.
-"

"Hayır, hayır değildi. Daha açık olmalıydım."

Kendi eliyle onun elinin üstünü okşadı. "Bu ikimizin de hatasıydı. Ama dürüst olmak gerekirse, münhasır olmayan şeyi yapabileceğimden emin değilim. Bu benim için hâlâ bir anlaşma bozucu olabilir."

"O zaman ben-"

"Ama," diye elini kaldırdı, "bundan da öte, seni zorlamış gibi hissedemem."

"Peki, ne diyorsun?" diye sordu ensesini kaşıyarak. "Benim... Benim sadece zamana ihtiyacım var Asher. Her şeyi çözmek için alana ihtiyacım var. Ben
Senin gibi. Seni tekrar görmek istiyorum ama ihtiyacım var-"

Ellerini tuttu ve parmaklarını usulca öptü. "Peki, yarın beni görecek misin?"

"Çalışıyorum," dedi ona, tırnağının etrafındaki bir deri parçasını karıştırırken.

"Oh," dedi üzgün bir şekilde. "Tamam.

"Ama ertesi gün izinliyim," diye teklif etti. "Seninle öğle yemeğinde buluşabilirim." "Öğle yemeği harika olur," dedi, yüz ifadesi sevinçle doluydu. O

Eline kemik tutuşturulmuş yavru bir köpeğe benziyordu ve onun ısrarı karşısında gururunun okşanmasına engel olamıyordu.

"Tamam."

Öne doğru eğildi, dudakları hafif bir öpücükle onunkileri okşadı. "Bunu telafi edeceğim, Blythe."

Gülümsedi, adamın elini bıraktı ve kızaran yanaklarıyla kapının kolunu tuttu. "Detayları bana mesaj at yeter."

ONUNCU BÖLÜM

Blythe o gece işten çıktıktan sonra kendini yorgunluktan çok neşeli hissederek aceleyle şehrin diğer ucuna doğru yola koyuldu. Aklından hâlâ Asher'ın sözleri geçiyor olsa da, Finn'in evine dönme sözü o sabah binadan çıktığından beri aklından çıkmamıştı. Onu göreceği için neden bu kadar heyecanlı olduğunu anlayamıyordu ama öyleydi. Onun üzerindeki etkisini inkâr etmek mümkün değildi; gerçi Asher'ın da benzer bir etkisi vardı. Başka bir seçeneğe sahip olabilmek için bir seçenekten vazgeçtiğini düşünmüştü ama Asher fikrini değiştirmişti. Bu onu tam olarak nerede bırakıyordu?

İkisinden birini seçme fikrine katlanamıyordu - eğer Finn bir seçenek olsaydı bile. Kesin bir şey söylememişti. Aslında, ona özellikle çok fazla yorum yapmamasını söylemişti. Ama o öpücük hiçbir şey değildi. Dokunuşu ayak parmaklarında şimşekler çaktırmıştı... Eminim o da bunu hissetmiştir. Bir karar vermeden önce Finn'in nerede durduğunu görmesi gerekiyordu. Finn'in kendini aday gösterip göstermediğini bile bilmeliydi.

Adımlarını ikişer ikişer atarak onun binasına yaklaştığında, göğsünde patlamaya hazır bir heyecanla onun katına indi. Kapıyı iki kez çaldı, adam hemen cevap verince şaşırdı.

Duş almıştı, saçları hâlâ hafif ıslaktı ve daire sabun kokuyordu. Siyah bir tişört ve kot pantolon giymişti, çok şık değildi ama tamamen gündelik de değildi. "Selam," dedi, sesi hafifçe yükselmişti. Onu bekliyordu. Kapının önünde volta atıyordu belki de, eğer cevap verme hızı bir gösterge ise. Dairenin içine adım attı.

"Merhaba," dedi ona, garip bir şekilde bakarak. Sarılmak için içeri girmeli miydi? Bir öpücük daha mı? Hiçbir şey yapmamak garip hissettiriyordu. Neyse ki adam kapıyı kapatıp bir elini saçlarında gezdirerek onun endişelerini hafifletti.

"İş nasıldı?"

"İş iyiydi," dedi çantasını yere bırakarak. "Evde kalmak mı yoksa dışarı çıkmak mı istediğinden emin değildim."

Kıyafetlerine baktı, beyaz bir bluz, siyah yelek ve siyah pantolon. "Dışarı çıkabiliriz," dedi, "ama izin verin de iş kıyafetlerimi değiştireyim."

"Elbette," dedi ve koridorda gözden kaybolabilmesi için yolundan çekildi. Geldiğinde görmediği bir şeyin hâlâ omzunda asılı olduğunu fark etti.

Çantasından çıkardığı sade siyah güneş elbisesini omuzlarına geçirdi ve saçlarını topuzundan aşağıya doğru çekti. Dalgalı saçları sırtından aşağıya dökülüyor, bütün gün yaptığı topuzun izlerini taşıyordu. Çantasına uzanıp bir saç fırçası çıkardı ve saçlarını ehlileştirmek için fırçayı saçlarında gezdirdi. Onları biraz düzgün görünmeye zorlamayı başardığında, fazladan bir kat dudak kremi, deodorant ve maskara sürdü. Hiçbir şekilde randevuya hazır değildi ama idare ederdi.

"Kıyafetlerin var mı ki?" diye sordu, sesi kapalı kapının diğer tarafından geldiği için onu şok etti.

"İşten önce birkaç şey almak için durdum," dedi ona. "Burada kalıp kalmayacağımdan emin değildim ama her ihtimale karşı hazırlandım."

Bir an sessiz kaldı ve Blythe yanlış bir varsayımda bulunup bulunmadığından endişelendi. "İstediğin kadar kalabilirsin, Blythe," dedi sonunda. "Bunu sana daha önce de söylemiştim."

Yatak odasının kapısını açtı ve ona baktı. "Teşekkür ederim."

Başını salladı, gözleri kızın vücudunda elbisesinin eteklerinin bronzlaşmış bacaklarıyla buluştuğu yere doğru ilerlerken geri adım attı. "O adamdan hiç haber almadın sanırım?"

Boğazını temizledi. "Aslında ben yaptım."

"Öyle mi?" diye sordu. Ses tonu şok edici ya da kızgın değildi, bu da onu nasıl hissedeceği konusunda kararsız bıraktı. "Nasıl geçti?"

"Tekrar birlikte olmak istiyor. Yalnızca." Gözlerini onunkiler arasında gezdirerek temkinli ifadesini değerlendirmeye çalıştı.

"Yani... gidiyor musun?"

Omuz silkti. "Ona zamana ihtiyacım olduğunu söyledim." "Anlıyorum."

"Çünkü görmek istedim... Yani, varsaymak istemiyorum..." Elini uzattı, detaylandırmak zorunda kalmayacağını ve aptal durumuna düşmeyeceğini umuyordu.

Eğer hatalıysa kendini suçladı. Ona yardım etmeyeceği belli olunca derin bir nefes aldı. "Ona bizim hakkımızda ne söyleyeceğimi bilemedim."

Koridorda yavaşça ilerledi ve konuşurken omzunun üzerinden geriye baktı. "Anlatacak bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Yok mu?" diye sordu.

Yüzünü ona döndü, gözleri dudaklarındaydı. "Olmasını istiyor musun?"

"Yani, dün gece benim için hiçbir şey değildi. Bir anlamı vardı." Başını salladı ama yanıt vermedi. "Senin için bir anlamı var mıydı?" diye sordu.

Aşağı baktı, sonra tekrar yukarı, gözleriyle buluştu. "Elbette öyle," dedi. "Ama sana veremeyeceğim bir söz vermek istemiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Ben... bak, senden hoşlanıyorum, Blythe. Ama bir ilişki için uygun bir yerde değilim."

"Ah," dedi, soğuk gözyaşları gözlerini yakarken ondan bir adım geri çekildi.

Utanmıştı. Ne düşünüyordu ki? "Tamam." "Üzülme," dedi ona, koluna uzanarak.

"O zaman bu neydi, Finn? Bu gece neydi? Beni neden geri davet ettin? Benimle yatabileceğini ve dün geceki kız gibi beni gönderebileceğini mi düşündün?"

Yumuşak bir kahkaha attı, sonra yüzü tekrar ciddileşti. "Seninle yatmayacaktım, Blythe."

"Bu neden komik?" diye sordu.

"Hiç komik değil. Haklısın, seni buraya neden davet ettiğimi açıklamadan davet etmemeliydim. Erkek arkadaşınla ilgili her konuda kafan karışıktı ve ben de buna bir yenisini eklemek istemedim. Ama... seni tekrar görmek istedim."

"Ben de seni görmek istedim." "Ama seninle çıkamam." "Neden?" diye sordu.

"Çünkü... dün gece ciddi bir şey aradığınızı açıkça belirttiniz."

Dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak başını salladı ve bacağını tokatladı. "Harika. Demek seni korkutup kaçırdım."

"Mesele o değil," dedi. "Sadece... bu işe benim sunabileceğimden fazlasını bekleyerek girmen sana haksızlık olur. Bu işe ne kattığımı biliyorum.

Masa ve istikrar benim alanıma girmiyor. Senden hoşlanıyorum ama bundan da öte sana değer veriyorum, bu yüzden duygularına karşı adil olmak istiyorum."

"Anlamıyorum."

"Biliyorum," dedi ona. "Ve senden de bunu beklemiyorum."

"Yani, bu kadar mı? Kendini yarış dışı mı bırakıyorsun?"

"Senin gibi bir kızla yarışmayı hak etmiyorum."

Kanepenin koluna uzandı. "Benim gibi bir kız mı?" diye sordu. "*Bu* da ne demek şimdi?"

"Sen sadece... Bilmiyorum. Sen özelsin."

"Sağ ol *baba*," diye takıldı, kendi babasını düşününce üzülüyordu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, istemiyorum," diye ısrar etti. "Çünkü söylediğin şey çok saçma. Ne? Senin için fazla mı iyiyim? Senin kendi dairen var. Bir işin var. Ben sadece bir yabancıyken benimle ilgilendin. *Hâlâ* bir yabancı olmama rağmen burada kalmamı teklif ettin. Senin neren kötü?"

"Kötü olduğumu söylemedim," dedi hemen. "Ben kötü bir adam değilim." "Bunu biliyorum."

"Sadece... Ben istikrarlı değilim. Senin için en iyi seçim ben değilim. Ama bu keşke olmasaydım anlamına gelmiyor. Bencil olmak istiyorum ama sen bundan daha fazlasını hak ediyorsun."

"Neyi hak ettiğime ben karar veririm Finn," dedi parmağıyla göğsünü dürterek. "Başka kimse değil."

"Bak, tek söylediğim sonsuza dek mutlu olmak istiyorsan başka birini seçmelisin. Ben o adam değilim."

Başını salladı, boğazı düğümlenmişti.

"Yeterince makul." "Peki, hâlâ dışarı çıkmak istiyor musun, yoksa..."

"Hâlâ istiyor *musun*?"

Sırıttı. "Açlıktan ölüyorum."

"Tamam o zaman." Ayağa kalktı, adamın yüz ifadesinin rahatlamasını ve arkasını dönüp kapıyı açmasını izledi. Kız ona yaklaştığında, adam koluna uzandı ve kız kapıdan geçmeden onu durdurdu. Karnında bir ateş yanarken sağına baktı, onun karanlık gözlerine baktı. Adamın dudakları hafifçe aralandı, gözleri kızın gözleri arasında gezindi.

"Blythe, ben-"

"Öyle mi?" diye sordu adam cümlesini hemen bitirmeyince.

"Bir seçenek olmak istiyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Yanlış kişi olabilirim.
Ama en azından yarışta olmak istediğimi söylemezsem kendimden nefret edeceğim."

Öne doğru eğildi ve dudaklarını hiç uyarmadan onunkilere bastırdı. "B ö y l e devam edersen lider olabilirsin."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün Blythe, Finn'in eşofman altı ve tişörtünü giyerek kanepeye uzandı. Randevularının sonunda Finn ona bunları teklif etmişti. Kendisininkine sahipti ama onunkini takınca kendini daha da güvende hissediyordu. Birkaç kez daha öpüşmüşlerdi ama geçirdikleri muhteşem geceye rağmen ciddi bir şey olmamıştı. Adam onu kol mesafesinde tutuyordu ve kadın bunun nedenini bir türlü anlayamıyordu.

Kapının çalınmasıyla irkildi ve doğruldu, boş daireye baktı. Finn az önce sokağın karşısındaki kafeden kahvaltı almak için dışarı çıkmıştı ama kapıyı neden çaldığından emin değildi. Kapı tekrar, bu sefer daha yüksek sesle çalındı ve o da ayağa kalkarak yavaşça kapıya doğru yürüdü.

"Finn-aç şu lanet kapıyı!" diye bağırdı sert bir ses. Geri sıçradı ve mutfak adasının arkasındaki tabureye çarparak devirdi. "Kahretsin! İçeride olduğunu duyabiliyorum!" diye tekrar seslendi ses, kapıya üçüncü kez vurarak.

"Özür dilerim!" diye seslendi, kapıya yaklaştı ve gözetleme deliğinden dışarı baktı. "Özür dilerim. Finn şu anda burada değil."

"Sanki öyle değil."

"Hayır, gerçekten değil." Bulanık camın ardından adama baktı, iri cüssesini, uzun beyaz sakalını ve kaslı omuzlarındaki deri yeleği gördü. Adam dudaklarını hırıldayarak ona doğru uzattı, ama onu göremediğini biliyordu.

"Nerede o zaman?" diye sordu.

"Kahvaltı almaya gitti. Birazdan döner. Ona uğradığınızı söyleyebilirim." "Hayır. Bekleyeceğim," dedi öfkeyle. "Beni içeri alacak mısın, almayacak mısın?"

Yumruğu kapının tahtasına çarparak çerçeveyi sarstı.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Ben-"

"Burada ne halt ediyorsunuz?" Finn'in sesi merdiven boşluğunu tırmanırken ikisini de şoke etti. Gözetleme deliğinin izin verdiği küçük görüş alanında onu bulmak için çok uğraştı.

"Ben de sana aynı şeyi sormalıyım. Benimle iletişime bile geçmeyecek miydin? Burada yaşadığını Jack'ten öğrenmek zorunda kaldım."

Finn öfkeyle, "Evet, iyi bir nedeni var," dedi. "Burada ne işin var senin?"

"Bunca yıldan sonra bu nasıl bir merhaba?"

"Değil," diye tükürdü Finn. "Burada hoş karşılanmıyorsun."

Adam kollarını göğsünde kavuşturdu ve Blythe pazusundaki dövme kolunu gördü. "Sen gittiğinden beri olanlardan haberin bile yok."

"Bilmeme gerek yok, Tommy. Jack sana nerede yaşadığımı asla söylememeliydi. Bunu biliyordu."

"Evet, yaptı. Peki bu konuda ne yapacaksın? Taşınacak mısın?"

"Kaçmıyorum," dedi kararlı bir şekilde. Finn adamla omuz omuza verdi, gözlerinde korku yoktu, ama bu kaya gibi adamın yarısı kadar bile değildi. Aşağı yukarı aynı boydaydılar ama Finn daha zayıfken Tommy hayatını spor salonunda geçirmiş gibi görünüyordu.

Tommy başını sallayarak alay etti. "Sen her zaman aptal küçük bir pisliktin, değil mi?"

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Hiç param yok."

"Anlaşıldı," dedi burnundan bir nefes çekerek. "Gördüğüm kadarıyla... meşgulsün... neyse." Kapıya doğru eliyle işaret etti. "Geri gelmeme ne dersin?"

"O zaman cevabım aynı olacak. Kapımın önünden çekil ve beni yalnız bırak."

"Bunu göreceğiz," dedi ama Blythe'ı şaşırtarak kenara çekildi ve Finn'in geçmesine izin verdi.

Finn anahtarını kilide soktu ve kapıyı açmadan önce adamın uzaklaştığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı. Daireye girdiğinde ani bir adrenalin patlaması yaşadı ve aynı hızla kapıyı çarparak kapattı, iki sürgüyü de kilitledi. Kadına baktığında gözleri korkudan çılgına dönmüştü. "Sana zarar verdi mi? Sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır, ben iyiyim. Kimdi o?"

Finn sırtını kapıya yasladı, hafifçe aşağı kaydı ve tavana bakarken bir nefes verdi. Adam onu koridorda söylediğinden çok daha fazla sarsmıştı. Bir süre sonra kapıdan uzaklaştı ve elindeki kahverengi kâğıt torbayı boşaltmak için tezgâha doğru ilerledi.

"Her şey simit ve tatlı çay, tıpkı istediğiniz gibi." Yiyecekleri yere bıraktı ve cevap vermeden koridorda ondan uzaklaştı.

"Finn?" diye seslendi arkasından, yemeğine dokunmaya zahmet etmeden. "İyi misin?"

Kapıya ulaştığında ona baktı ve küçük bir gülümseme sundu. "Ben iyiyim," diye ona güvence verdi. "Bana sadece bir saniye ver, tamam mı?"

Başını salladı. "Tamam," diye cevap verdi ama kapı çoktan gıcırdayarak kapanmış, adam da diğer tarafa geçmişti. Simidine döndü, o anda aklı yemekten başka her şeyde olmasına rağmen midesi gurulduyordu.

Evini çok özlemesine neden olan çaydan bir yudum alarak yemeğini karıştırdı. Evini düşünmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. New York zihnini tüketmişti. Yapacak, görecek, düşünecek ve konuşacak o kadar çok şey vardı ki Teksas yeni evinin yanında ikinci planda kalmıştı. Ama çay, gerçek tatlı çay olmamasına rağmen ona orayı özletmişti. Alışık olduğu türden değildi. Şekerin soğuduktan sonra eklendiğini söyleyebilirdi. Kuzey'de yapılan tipik bir hataydı ama Güneyli dili bunu hemen fark etmişti.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Finn pijamalarıyla dışarı çıktı. Kendisi için aldığı yiyeceklerin yanından geçip kanepeye çöktü, yüzünde perişan bir ifade vardı.

Ona doğru yürüdü, yanındaki mindere oturdu ve elini dizine koydu. "Endişelenmeli miyim?"

Adam ona baktı ve kadın onun korkularını bir kenara bırakmasını bekledi ama onun yerine kaşlarını çattı. "Özür dilerim, Blythe."

"Ne için üzgünsün-"

"Çok özür dilerim. Seni burada yalnız bırakmamalıydım." "Ben iyiydim."

"Olmayabilirdin. Sana bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Hiçbir şey olmadı, Finn. Ben iyiyim. Kapıyı açmamam gerektiğini biliyordum."

"İsteseydi içeri girerdi." İ ç i n i çekti, kadının ellerinden uzaklaşırken avuç içini yüzünde gezdirdi.

"Ama söylemedi. Yine de bana onun kim olduğunu söyleyecek misin?"

"Geçmişimden biri," dedi basitçe. "Hiç istemediğim biri
Tekrar görüşmek üzere."

"Seni nasıl buldu?" diye sordu. "Jack' kim? Ona nerede yaşadığını söyleyen adam."

Kaşlarını çattı. "Jack... eskiden tanıdığım biri. Bak, bunu ben halledeceğim, tamam mı? Senin karışmanı istemiyorum."

"Neye karıştınız? Sen... tehlikeli bir şeyler mi oluyor?"

Yere baktı ve yüzünü buruşturarak kızın elini tuttu. "Gitmeni istiyorum, Blythe."

"Ne?" diye sordu yarı gülerek. Adamın şaka yaptığından emindi çünkü hiç beklenmedik bir şeydi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Gitmen gerek. Seni daha fazla göremem."

"Hayır," dedi usulca, kalbi sadece bu ihtimalle bile çarpıyordu. "Neden?"

"Çünkü seni tehlikeye attım ve buna izin veremem."

"Korkmuyorum," diye karşı çıkmaya çalıştı.

"Fark etmez," dedi sertçe, sesi hayal kırıklığıyla yükselmişti. "Senin nasıl hissettiğin önemli değil. İkimizin de nasıl hissettiğinin. Gitmen gerekiyor. Şimdi. Kalman için yaptığım teklifi geri çekiyorum. Gitmek zorundasın ve buraya bir daha asla gelemezsin. Beni duyuyor musun?" Koltuktan kalktı, odanın içinde yürüdü.

"Beni burada istemediğiniz için mi, yoksa tehlikede olduğum için mi?"

"Tehlikede değilsin. Kim olduğun hakkında hiçbir fikirleri yok ve ben de bunun böyle kalmasını sağlayacağım."

"Kim *onlar*? Gitmek istemiyorum Finn..."

"Lanet olsun, Blythe," dedi yumruğunu kanepenin arkasına vurarak. Kızın gözlerini dolduran korkuyu görünce sesini alçalttı. Babası en zor zamanlarında bile yumuşak konuşurdu. Bir erkeğin sesini yükseltmesi onun aşırı nefes almasına neden olur ve bu genellikle gözyaşlarıyla son bulurdu. "Özür dilerim, tamam mı? Çok özür dilerim."

"Üzülme," diye fısıldadı. "Sadece... bana neler olduğunu anlat."

Adam yatak odasına doğru yürüdü ve kadın, adamın bulmacanın bu alternatifini açıklayacak hayati bir parçasını alıp almayacağını merak etti.

evrene adım atmış gibi görünüyordu ama geri döndüğünde çantasını taşıyordu. "Gitmen gerekiyor."

Başını salladı, içkisini sehpaya bıraktı ve başka bir şey söylemeden adamın elindeki çantayı aldı. Ne zaman hoş karşılanmadığını biliyordu. Kapıya doğru yürüdü ve çekerek açtı.

"Blythe, ben-" Döndü ve onun çelişkili ifadesini inceledi. Adam yere baktı. "Güle güle."

Kapıdan içeri adımını attı. "Güle güle, Finn."

ON İKİNCİ BÖLÜM

"O geldi," dedi Asher, restorana girdiğinde masadan kalkarak.

"Şaşırdın mı?"

"Öyleyim aslında," dedi gülerek, yanağını öperken bir kolunu beline doladı.

"Sonuna kadar gitmeyecek olsaydım bu planları yapmazdım Asher." Sandalyeye çöktü. "Sen nasılsın?"

"Ben... şimdi daha iyiyim," dedi ona, o oturduktan sonra. "Söylediklerim hakkında düşünme fırsatın oldu mu?"

Başını salladı. "Seni görmeyi özledim."

Rahat bir nefes aldı ve masanın öbür ucuna uzanıp onun elini tuttu. "Ben de seni görmeyi özledim."

"Ama hâlâ özel olmak istediğimden emin değilim. Seni zorluyormuşum gibi hissetmek istemiyorum."

Onun parmak uçlarını öptü. "Ama değilsin, Blythe. Değilsin."

Kadehinde bekleyen şaraptan bir yudum aldı, beyaz yerine kırmızıyı tercih ettiğini hatırlamasından etkilendi. *En azından takip etmesi gereken bu kadar çok kız varken.* Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. "Mesajında benimle konuşmak istediğin bir şey olduğunu söylemişsin?"

Sanki biraz sıvı cesareti kazanmaya çalışıyormuş gibi bir yudum aldı ve ellerini birbirine sürterek koltuğuna yerleşti. "İstiyorum." Durakladı. "Hâlâ tuhaf bir yerde olduğumuzu ve bana henüz güvenmediğini biliyorum ama senden gerçekten hoşlanıyorum Blythe. Yani, gerçekten, gerçekten senden hoşlanıyorum. Sen benden uzaklaşana kadar bunu fark etmemiştim. Seni düşünmeden edemiyorum. Başka kimseyle çıkmıyorum. Her şeyim seninle."

Sadece birkaç gün önce ciddi bir şey istemeyen biri için hızlı görünüyordu. Blythe ona baktı. "Bunu duymak istediğimi düşündüğün için mi söylüyorsun?"

"Bunu söylüyorum çünkü bu doğru. Şimdi, bu büyük bir bağlılığa hazır olduğum anlamına gelmiyor. Hâlâ gencim ve birkaç yıl boyunca yuva kurmayı planlamıyorum."

"Bir evlilik aramıyorum, Asher. Bu değil-"

"Biliyorum," diye araya girdi, elini kaldırdı. "Sadece... bırak da bitireyim. Hiç ciddi bir ilişkim olmadı. Seçeneklerimi açık tutmayı severim. Her zaman da öyle oldu. Annemle babamın her zaman harika bir ilişkisi olmadı -bu bir bahane değil, sadece açıklamaya çalışıyorum- bu yüzden özel olmak istediğini söylediğinde panikledim. Hiçbir kız benden bunu beklememişti. Ama sonra sen çekip gittin ve sensiz olma düşüncesi... otuz başka kadınla birlikte olma ihtimalim olsa bile... dehşet vericiydi. Seninle olamayacağım anlamına gelecekse başka biriyle olmak istemiyorum." Derin bir nefes alarak başparmağını kızın parmak eklemlerinde gezdirdi. Onun gözlerinde kendini kaybediyordu, masa üstündeki mum ışığı siyah gözbebeklerinde dans ediyordu. "Sana ne kadar ciddi olduğumu kanıtlamak için... Bu hafta sonu benimle şehir dışında bir kulübeye gitmeyi düşünüp düşünmeyeceğini sormak istedim. Son dakika olduğunu biliyorum ama işten izin alabilirsen, buna değeceğine söz veriyorum."

Bu teklif onu tamamen şaşırtmıştı, adamın ağzından kelimenin tam anlamıyla başka bir şey çıkmasını bekliyordu. "Ne?"

"Ailem büyükannemin sekseninci doğum günü için bir parti düzenliyor. Ailemle tanışması için eve hiç kız getirmemiştim. Ama senin de gelmeni istiyorum."

Gülümsedi, bu fikir karnını garip bir heyecan ve sinir karışımıyla dolduruyordu. "Bilmiyorum..."

"Hadi," diye ikna etti. "Orayı seveceksin. Orada hep birlikte birkaç tatil kulübemiz var. Gerçekten çok güzel bir yer. Ve eğer nefret edersen, kalmak zorunda değilsin. Seni eve götürürüm ya da bir araba çağırırım. Ama nefret etmeyeceksin."

Bir an düşündü, kendini onun deyimiyle 'Taşra'da' hayal etmeye çalıştı. Bir filmde duyacağı bir şeye benziyordu. Dağlarda bir kulübe mi? Bu bir ekran koruyucu da olabilirdi.

"Gülümsüyorsun..." diye fısıldadı, uzattığı parmak uçlarıyla yanağını okşadı. "Bu iyiye işaret mi?" Elini dudaklarına götürdüğünde onun haklı olduğunu fark etti. Yavaşça başını salladı.

"Tamam."

"Öyle mi?"

"Mhm," diye onayladı. "Ben giderim."

Masaya doğru eğildi ve ağzı onunkini ararken gürültüyle masaya çarptı. Kadın dudaklarını adamın öpücüğüne bastırdı ve kalbi göğsünde gümbürderken öpücüğü memnuniyetle karşıladı.

"Bana ne yapıyorsun kadın?" Asher uzaklaşırlarken şaşkın bakışları kadına kilitlenmiş bir halde sordu.

Garson masalarına yaklaşırken sırıtarak şarabından bir yudum aldı. "Sana eğilmeyi öğretiyorum."

Kuzeye doğru araba yolculuğu kahkahalarla doluydu. Finn'le ilgili endişelerine rağmen, onu istiyor gibi görünen adama odaklanmaya çalışıyordu. Neyse ki adam bunu çok zorlaştırmamıştı. Asher onu eğlendirmenin yanı sıra, bir anaokulu sınıfını bir hafta sürecek bir gezide doyuracak kadar yiyecek paketlemişti. Ve bir çocuk gibi alışveriş de yapmıştı. Kiraladığı BMW'nin zeminini Twizzlers, M&Ms, Skittles, Bugles, Doritos ve Reese's Minis dolu torbalar kaplamıştı.

Blythe koltukta bacak bacak üstüne atmış oturuyor, portakallı Twizzler'ını çiğniyordu.

"Bunları sevdiğine inanamıyorum," dedi gülerek. "Onları istediğinde şaka yaptığını sanmıştım."

Şekeri havada salladı. "Bunlar benim favorim. Portakal kremalı her şey... mmmmm." Bir ısırık daha alırken homurdandı.

"En sevdiğin atıştırmalık? Ya da genel olarak en sevdiğin yemek?" diye sordu.

"En sevdiğim atıştırmalık," dedi ve adam rahatlamış gibi yapınca, "ikinci en sevdiğim yiyecek," diye devam etti.

"İlkini bilmek istiyor muyum?"

"Patates kızartması, tabii ki!" dedi, dehşete düşmüş görünüyordu. Adam güldü. "Tabii ki. Yeni yürümeye başlayan bir çocukla çıktığımı unutmuşum." "Peki ya sen? En sevdiğin yemek ne? Havyar mı?"

Ona gözlerini devirdi, Twizzlers paketini kaptı ve 'bu kadar küstah olacaksa' onları pencereden atmakla tehdit etti. Kadın yüksek sesle gülerek çantayı geri almak için yalvardı. "Özür dilerim, özür dilerim!"

Çantayı ona geri fırlattı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, en sevdiğim yemek pizzadır."

"Gerçekten mi?"

Asher başını salladı. "O kadar şaşırmış görünme. New York dünyanın en iyi pizzalarından bazılarına sahiptir."

"Sadece pahalı bir zevkin olduğunu düşünmüştüm."

"Ben de senin en sevdiğin yemeğin arkadaş tavuğu ve *patates püresi," diye* alay etti, sahte bir Güneyli ağzıyla.

"Yeterince adil," diye rahatladı. "Peki ya ikinci favoriniz?"

"*İşte bu* havyar." Bir süre ona baktı, şaka yaptığını anladı ve midesi yanana ve gözleri yaşarana kadar tekrar güldü. Kadın sakinleşince adam boğazını temizledi. "Hayır, ama cidden, ben çocukken *sadece* pizza yerdim. Hayatımdaki tek yiyecek grubuydu."

"Bu kulağa... çok sağlıksız geliyor."

"Kesinlikle öyleydi. Ailemin dünya standartlarında bir aşçısı vardı ve benim yiyebileceğim tek şey pizzaydı. Hatta ailem artık pizza isteyemeyeceğimi söylediğinde yaratıcılığımı konuşturdum ve ondan 'azzip' yapmasını istemeye başladım."

Kaşlarını çattı ve Twizzler'ından bir ısırık daha aldı. "Azzip? O da ne?"

"Azzip. Ters pizza," dedi gülerek. Elini sanki bir dilim pizza yiyormuş gibi ağzının önünde düz bir şekilde tuttu ve parmakları dudaklarına en yakın olacak şekilde elini döndürerek ona göz kırptı. "Yedi yaşındayken icat ettim."

"Aman Tanrım, bu ya tamamen korkunç ya da tamamen dahice."

Göğsünü sıvazladı. "Ailem bunu o kadar da komik bulmadı. Söylemeye gerek yok, kemerim o olaydan sonra evimizde pizzayı yasakladıkları için çok minnettar. Ama bana bir seçenek sunulursa, pizza hâlâ bir numaramdır." Gözleri yaşarmış gibi yaparak gökyüzünü işaret etti.

Gözlerini devirdi. "Çok komiksin, Asher Grace. Komik olduğunu neden daha önce fark etmedim?"

Yeni bir caddeye dönmek için yavaşladıklarında radyodaki John Legend şarkısının sesini kıstı. "Sanırım daha önce seni etkilemek için çok uğraştım."

"Bunun beni etkileyeceğini düşünmedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, kızlar komik erkekleri istemez. Yani, tabii, her kız istediğini söyler, ama sadece o komik adamın karın kasları da varsa,

yontulmuş bir çene ve banka hesabında fazladan birkaç sıfır."

Çenesini düşürdü. "Ama bunların hepsi sende var Asher."

"Biliyorum," dedi utanarak. "Ama bir erkek aynı anda ancak bu kadar çok şey gösterebilir. Gösteriş demişken..." Pencereyi işaret etti ve kızın bakışları parmağını takip ederek üç ev sırası görünürken dışarı baktı.

Dürüst olmak gerekirse, *ev* biraz hafif kalırdı. *Kulübe* yanına bile yaklaşamazdı. Baktığı şey, karla kaplı dağların doğal manzarasına sahip rustik konaklardan başka bir şey değildi. Her evin ön cephesini kaplayan büyük, pitoresk pencereler, içeride olan biteni karanlık bir şekilde görmesini sağlıyordu. Koyu kiraz lekeli ahşap her binayı kaplıyor, evlerin arkasındaki sık ormanlara bakan balkonlara açılıyordu. Bir dergiden fırlamış gibi görünüyordu. Bir rüyadan bir şey.

"Vay canına," dedi Blythe, daha iyi görebilmek için öne doğru eğilirken ayaklarını döşeme tahtasının üzerine koydu. "Bu inanılmaz."

"Evet," diye onayladı Asher, uzun, çakıllı bir araba yolundan

aşağı inerken. "Komikliği unut. Bununla başlamalıydın."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Asher, Blythe'ı ortadaki eve götürdü ve çantasını içeri taşımakta ısrar etti. Kapıdan içeri girdiklerinde Blythe bir kez daha
Nefes nefese. Çok güzeldi, şaşırmamıştı. Rustik ama modern, ahşap kaplı duvarlar, kürk halılar ve altın kaplama sanat eserlerinin mükemmel karışımı. Cam pencereler ona evi çevreleyen arazinin muhteşem manzarasını sunuyordu ve tüm gününü bu manzarayı seyrederek geçirmesi için yeterliydi.

"Çok güzel, değil mi?" Asher çantalarını yere bırakıp bir eli onun belinde, arkasından yaklaşarak sordu. Onu etrafında döndürdü, sırtını cama dayadı ve dudaklarını yavaşça onunkilere indirdi. Öpücük daha önce hiç olmadığı kadar şehvetliydi. Burada kendi elementindeydi. Ya da belki de sadece onun fikir değiştirmesiydi. Her iki durumda da, ayak parmaklarına kadar inen bir ürperti vardı.

Avuç içleri gömleğinin eteklerinde dolaştı, başparmakları kumaşın altından kayarak teniyle buluştu. Adam kısık bir inilti çıkarıp daha da eğildiğinde kadının dili onunkiyle dans etti. Bacakları birbirine dolanmıştı, onu nazikçe ittiğinde nefesleri hızlanıyordu.

"Asher," diye azarladı, gömleğini aşağı çekerek. "Bunu burada yapamayız." "Neden?" diye sordu Asher, kızın bir tutam saçını parmağının etrafında döndürerek. "Ya ailen görürse? Onlarla bu şekilde tanışmayı planlamıyorum."

"Henüz kimse gelmedi," dedi ona. "Ailem bu akşama kadar burada olmayacak ve yemek şirketiyle etkinlik planlayıcılarının gelmelerine daha bir saat var."

"Etkinlik planlayıcıları mı? Doğum günü partisi için mi?"

"Mhm," dedi, eli tekrar gömleğinden yukarı kayarken dudağını ısırdı. "Şimdi, konuşmaya devam etmek ister misin yoksa işimizi bitirelim mi-"

"Lütfen hiçbir şeyi bitirmeyin," dedi Asher'ın arkasından bir erkek sesi. Elini kızın gömleğinden çekerek bir anda arkasını döndü.

"Baba?" diye sordu.

"Bana aldırmayın," dedi adam, yüzünde dostça bir gülümsemeyle. Asher'dan birkaç santim kısa olmasına rağmen duruşu onu daha uzun gösteriyordu. Bakımlı sakalına mükemmel bir uyum sağlayan tuzlu ve biberli saçları vardı. Haki pantolon ve takım elbise ceketi giymiş olan Asher, oğlunun elini sıkmak için elini uzatıp onu sıkıca kucaklarken, iş hayatında rahatlığın bir örneğiydi. "Merhaba oğlum."

"Baba, merhaba," dedi omzuna doğru. Ayrıldıklarında, Blythe'ın koluna uzandı ve onu kendisiyle aynı hizada duracak şekilde çekti. "Bu Blythe."

"Blythe," dedi babası, elinin üstünü öperek. "Böldüğüm için beni affedeceksin."

Adamın sözleri karşısında yüzü kızardı ama adam yeterince samimi görünüyordu. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum efendim."

"Bu 'efendim' saçmalığı yok. Bana Jacob diyebilirsin."

"Doğru, özür dilerim," dedi Asher. "Bu benim babam, Jacob." Başını salladı, elini cebine soktu ve Asher'ın başka bir şey söylemesini bekledi. "Seni ve annemi daha sonraya kadar beklemiyorduk."

"Evet, duydum," dedi sinsice gülümseyerek. "Ama annen erken gelmemiz konusunda ısrar etti. Yeni bir yemek şirketi tutmuş ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyor."

"Büyükanne Lorene nasıl?"

"Her zamanki gibi zeki," dedi ama gülerken "ne yazık ki," diye ekledi. "Her neyse, annen arabanın geldiğini görmüş, ben de seni tamponum olarak işe alıyorum. Üzgünüm, diğer her şey beklemek zorunda. Ayrıca, eve getirdiğin ilk kızla tanışmak için can atıyor." Adam Blythe'a şakacı bir şekilde göz kırptı ve Blythe onun kendisine Asher'ı ne kadar çok hatırlattığını fark etmekten kendini alamadı.

"Tamam, hadi çantalarımızı yerleştirelim," dedi Asher.

"Peki," diye kabul etti Jacob. "On dakika sonra döneceğim." İçini çekti. "Aslında beş dakika olsun."

Asher çantaları aldı ve odanın uzak tarafındaki büyük merdivenden yukarı çıkmaya başladı. "Geliyor musun?" diye sordu.

Jacob ön kapıdan çıkıp ona son bir kez sinsice bakarken, "Ben sadece... um, burada bekleyeceğim," dedi beceriksizce.

Birkaç dakika sonra Asher merdivenin başında belirdi. "Bunun için çok üzgünüm."

"Sorun değil," dedi yüzündeki bir tutam saçı fırçalayarak. "Ama eminim şimdi oğullarını mahvettiğimi düşünüyorlardır. Tanışmak için pek de mükemmel bir yol sayılmaz, değil mi?"

Başını salladı, ona doğru ilerlerken eli merdivenin korkuluklarında geziniyordu. "İnan bana, ben zaten mahvolmuştum ve az önce gördükleri benim gençlik yıllarımdaki araba enkazının yanında devede kulak bile değil. Çok daha kötülerini atlattığımı gördüler. Sen muhtemelen başıma gelen en iyi şeysin. En azından onların gözünde," diye ekledi sonunda, sanki söylediklerinden endişelenmiş gibi sesi biraz daha yükselmişti.

"Peki, teşekkürler," dedi ona, elini uzatırken parmaklarını onunkilerle kenetledi.

"Sence annene söyler mi?"

"Hayır," dedi. "Babam ve ben... aramız iyi. Bizi ispiyonlamayacak."

"Sanki lisedeymişiz gibi hissediyorum," dedi. "Gizlice dolaşıyor ve yakalanmaktan endişe ediyoruz."

Kapıyı açtı. "Lisedeyken gizlice mi dolaşıyordun?"

"Bir sonraki kişi kadar," dedi ona, gözleri yuvalarından fırladığında onu yanından dirsekleyerek. "Hadi ama, bu da ne demek oluyor?"

"Yok bir şey," diye şaka yaparak uzak kulübeyi işaret etti ve onu o tarafa yönlendirdi. "Seni sadece okulda küçük bir iyilik timsali olarak hayal ediyorum."

"Benim de başım çok belaya girdi," dedi. "Yine de kötü bir çocuk değildim.
Ama herkes gibi benim de asi gençlik yıllarım oldu."

Başını salladı. "Eğer şanslıysan, belki bu gece içkiyi artırabiliriz." Ön kapı açıldı ve Jacob önlerinde durdu, belli ki endişeyle bekliyordu. Ellerini havaya kaldırıp arkasını dönerek rahat bir nefes aldı.

"Buradalar, Mona."

Parlak kırmızı rujlu, omuz hizasında sarı saçlı ve orta boy mavi elbiseli kısa boylu bir kadın köşeyi döndü, yüzünde parlak bir gülümseme vardı.

"O gerçek!" diye haykırdı, kollarını iki yana açarak Blythe'a doğru koştu. "Gel buraya, gel buraya." Blythe sıkı sıkı sarılırken ciğerlerini bir parfüm bulutu kapladı, Mona heyecanla onu bir o yana bir bu yana sallıyordu. "Aman Tanrım, buna inanamıyorum. Asher ona

Hafta sonu için eve bir kız getirdiğini söylediğinde yalan söylediğine emin oldum. Sen gerçek misin? Seni işe falan almadı değil mi?"

"Ben gerçeğim," dedi ciğerleri yeniden tam boyutuna ulaştığında. "Sizinle tanıştığıma gerçekten memnun oldum, Bayan Grace."

"Oh, pish-posh, Bayan Grace. Bana anne diyebilirsiniz. Ya da Mona. Ama ben annemi tercih ederim."

"*Anne,*" diye azarladı Asher. "Lütfen onu korkutup kaçırma."

"Onu korkutmak, *seni* korkutmaya ne dersin? Hiç yazmayan ya da aramayan bir oğlu hak edecek ne yaptım ben?" Onu omurgasını kıran sarılmalarından birine daha çekti ve yanağından öperek parlak bir dudak izi bıraktı.

Elinin tersiyle sildi. "Özür dilerim. İşler çok yoğundu, anlıyor musun? Bu bir mazeret değil."

"Bu konuda haklısın. Ama bu seferlik peşini bırakacağım çünkü eve bir kız getirdin." Blythe'ın kolunu çekti, kendi kolunu kıvrımdan geçirdi ve onu mutfağa götürdü. "Gel şimdi, bana her şeyi anlatmalısın. Nasıl tanıştınız? Ne zamandır birliktesiniz? Birlikte mi yaşıyorsunuz? Ne iş yapıyorsunuz? O bir beyefendi miydi?"

Blythe omzunun üzerinden özür dileyen bir omuz silkme hareketi yapan Asher'a baktı. "Sakin ol anne."

Mona dinlemek için hiçbir girişimde bulunmuyordu, çünkü ağzından daha fazla soru dökülüyordu. Bu kadar küçük bir insanın bu kadar çok merak barındırabileceğini kim bilebilirdi?

Parti sorunsuz geçti. Blythe'ın gülünç derecede varlıklı ailelerle ilgili tüm klişelerini yerle bir etmeye devam eden Graces, Blythe'ın tanışma zevkine eriştiği en sıcak ve en misafirperver insan grubuydu. Teksas'ta büyümüş biri için bu çok şey ifade ediyordu. Elbette, Mona Grace çok fazla konuşuyordu, Jacob'ın gözlerinde her şeyi bilen bir bakış vardı ve Büyükanne Lorene aynı soruları tekrar tekrar soruyordu, ama aynı zamanda Blythe'ı ilgi yağmuruna tutuyorlardı. Doğrusu, oğullarının yanında birini gördükleri için o kadar rahatlamış görünüyorlardı ki, başka hiçbir şeyin önemi yok gibiydi.

Blythe'ın, öğle yemeğinde bir yılda kazanacağı parayı rahatlıkla harcayabilecek insanlarla çevrili olduğu için kendini yerinde hissetmediği gerçeğini nazikçe göz ardı etmişlerdi.

Yıl. Asher, eski üniversite arkadaşları, aile dostları ve gerçek ailesinin arasına karışmasına rağmen onu yanından ayırmadı. Herkes onunla tanışmak için can atıyordu. Ne iş yaptığını, Güney'de büyümenin nasıl bir şey olduğunu ve nasıl olup da 'Asher gibi bir adamla' tanıştığını öğrenmek istiyorlardı. İlk başta, sanki ona layık olmadığına inanıyorlarmış ve onunla vakit geçirmesi için onu nasıl kandırdığını sorguluyorlarmış gibi kendini mahcup hissetmişti ama gecenin sonunda artık kendini yabancı hissetmiyordu. Neredeyse oradaki herkesle tanıştırılmıştı ve çoğunlukla hepsi sıcak ve arkadaş canlısıydı.

Parti sona erip son birkaç konuk da dışarı çıkmaya başladığında, Büyükanne Lorene ona doğru yaklaştı. Kadın seksen yaşına yeni girmiş olmasına rağmen inanılmaz formdaydı ve hâlâ kendine çok iyi bakıyor gibiydi.

"Peki, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Blythe kaşlarını indirdi ve sağındaki hoparlörlerden çalan türküden kadının sesini duymaya çalıştı.

"Parti hakkında. Nasıl buldunuz?"

"Oh, gerçekten çok güzeldi, Büyükanne Lorene." Bu çok resmi bir isim gibi gelmişti ama Asher ve ailesi de dahil olmak üzere herkes ona böyle hitap ediyordu, bu yüzden Blythe da bu ismi kullanmaya devam etti.

"Buna alışabilirsin, değil mi?" diye sordu, kaşları dans ederken ona şakacı bir şekilde dirsek attı.

"Ben mi?"

"Bu artık senin hayatın olabilir, Blythe. Eğer bizim Asher'ı yakalarsan."

"Oh," dedi Blythe, belki biraz fazla yüksek sesle. Elini sallayarak

havaya kaldırdı.

Başını. "Daha... daha çok erken, Büyükanne Lorene. Bunu düşünmeye yakın olduğumuzu sanmıyorum."

Yaşlı kadın odanın öbür ucunda duran torununa baktı, torunu orta yaşlı bir grup adamla birlikte gülerken eli babasının omzundaydı. Blythe'a baktı, bir an için onunla göz göze geldi ve sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bu çocuk bırakın böyle bir partiyi, bir Pazar brunch'ı için bile eve bir kız getirmedi."

"Gerçekten mi?" Blythe, Büyükanne Lorene de dahil olmak üzere partideki hemen herkesten aynı şeyi iki kez duymuş olmasına rağmen sordu.

"Onu mutlu ediyorsun. Bunu görebiliyorum. Biliyorum." Blythe'ın elini tuttu ve kendi eliyle sıktı. Blythe yarı saydam tene, mor damarlara baktı.

dışarı bakıyor. "Bugün benim sekseninci doğum günü partim."

"Biliyorum," dedi Blythe ona patronluk taslayarak. "Mutlu yıllar."

Hüzünle gülümsedi. "Sanki daha geçen yıl on yedi yaşındaydım ve kocama, Asher'in büyükbabasına aşık olmuştum. Sonra kalçalarımda iki bebekle yirmi üç yaşındaydım. Sonra bir göz kırptım ve bu benim son doğum günüm olabilirdi."

"Oh, eminim değildir-"

"Hayat böyle işte," diye devam etti Büyükanne Lorene, gri gözlerinde buğulu yaşlarla. "Tüm bu planları yaparsınız ve tüm bu zamana sahip olduğunuzu düşünürsünüz. Bir an plan yaparsın ve bir bakmışsın ki geriye dönüp hiç yapmadığın şeylere ve tekrar yapmak için her şeyi yapabileceğin şeylere bakıp yaşamak varken neden plan yaparak zaman kaybettiğini düşünürsün. Zamanın olduğunu düşünüyorsun Blythe, ama gelecek hafta benim yaşımda olacaksın." Hüzünle gülümsedi. "Sadece... sana verilen her saniyede yaşayabildiğin kadar iyi yaşa." Onu kendine çekti ve yanağından öptü. "Bu senin hayatın olabilir, tatlım. Ve ne hayat a m a ."

Uzaklaştığında, arkasını dönüp bir tepsi ıspanaklı pufun peşinden koşmadan önce Blythe'ın elini son bir kez sıktı. Blythe kalabalığın arasından Asher'ın gözleriyle karşılaştı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Kendi gözlerini dolduran yaşları saklamaya çalışarak küçük bir gülümseme sundu. *Bir an plan yaparsınız ve sonra bir bakmışsınız her şeyi gözden geçiriyor, yaşamak varken neden plan yaparak zaman kaybettiğinizi düşünüyorsunuz.*

Büyükanne Lorene'in sözleri kafasında yankılanırken, kırklı yaşlarının ortasında ölmüş olan kendi anne babasını düşündü. Planlar yapmışlardı. Blythe mezun olduğunda bir gemi seyahatine çıkacaklardı. Annesi yaz için saçlarını kısacık kestirmeyi planlıyordu. Babası para biriktirdiği yeni traktörü almak istiyordu. Büyük ve küçük planlar yapmışlardı.

-Ve sonuçta hayat, yapmaya vakit bulamadıkları şeyleri pek de umursamıyor gibiydi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

W Parti sona erdikten sonra aile balkonda birlikte bir kadeh şarap içti ve Mona 'ailenin' en yeni üyesine kadeh kaldırdı.
aile' derken gözleri Blythe'a doğru parıldıyordu. Bardaklar boşaldığında, Asher esnemeye başladı ve uzun bir yolculuk yaptıklarını ve 'erken' emekli olacaklarını bildirdi.

Blythe saat birin hangi dünyada erken sayıldığından emin değildi ama ailesiyle vedalaşıp Asher'ın koluna girerek kapıdan çıktı.

Kamaralarının kapısına varana kadar sessizce yürüdüler. Kapıyı açmadan önce durdu ve ay ışığında ona baktı. Gölgeler yüzünün yarısını kaplamıştı ve etraflarında cırcır böceklerinin cıvıltısı ona evini hatırlatıyordu. Orası ürkütücü derecede sessizdi, hava nedense daha yoğundu.

"Umarım bu gece çok fazla olmamıştır," dedi yumuşak bir sesle, düşüncelerini bölerek. "Ailemin zorba olabileceğini biliyorum ama iyi niyetliler."

"Hayır Asher, çok fazla değildi. Ailen...şey, onlar oldukça harikalar."

"Bu biraz zorlama oldu," diye alay etti, kapıyı iterek açtı ve önce onun içeri girmesine izin verdi. "Ama senden gerçekten hoşlanıyor gibiydiler."

"Öyle mi?" diye sordu, ama zaten tahmin ediyordu. Tabii muazzam oyuncular değillerse.

"Evet," dedi. "Bir sonraki aile etkinliğine mutlaka gelmen için talimat aldım."

"Siz böyle şeyleri çok sık yapar mısınız?"

Ceketini çıkardı ve sallanan sandalyenin arkasına koydu. "Yılda bir ya da iki kez, belki. Son birkaç yıldır eve gelemedim,

Yine de."

"Neden?" diye sordu, sandalyeye oturarak. Adam sehpanın kenarına oturdu ve dizleri onun dizlerinin önünde olacak şekilde eğildi.

"Sadece... Büyürken aptallık ettim. Bir sürü aptalca karar verdim ve ilişkimizde bir sürü... yük var."

"Seni seviyorlar Asher. Bunu ben bile görebiliyorum."

"Hayır, var. Bu sadece... bilirsin işte. Artık olgunlaştığım için uğraşmak istemediğim asi ergen şeyleri." Şakacı bir şekilde omzunun tozunu aldı.

"Yani, garip mi?"

Başını salladı, dudakları sert bir çizgi halindeydi.

"Şimdiye kadar yaptığın en kötü şey neydi?" diye sordu, sesi alçaktı.

Adam kaşlarını çattı. "*Senin* yaptığın en kötü şey ne?"

"Önce sana sordum."

"Benim bu yönümü bilmek istemezsin, Blythe."

"İstiyorum," dedi ona, bir elini dizine koyarak. "Seni tanımak istiyorum.

Hepiniz."

İçini çekti. "Tamam, ama bunu istemediğini söyleme. Bir keresinde babamın arkadaşının arabasını çalmıştım. Kim bilir neyin etkisindeydim ve arabayı bir restoranın yan tarafına sürdüm."

Parmak uçlarıyla dudaklarını kapattı. "Aman Tanrım. Biri..." "Kimse yaralanmadı. Neyse ki onarım için kapalıydılar ve

En az hasar, ama babam çok öfkeliydi. Kendimi toparlamazsam beni vasiyetten çıkarmakla tehdit etti. Ve bunu yapmakta da haklıydı. Ama o arkadaşından çok iş kaybetti."

"Baban tam olarak ne iş yapıyor?"

"Uh-uh," dedi parmağını sallayarak. "Bundan o kadar kolay kurtulacağını sanma. En kötüsü. Senin sıran."

Gözlerini kapattı. "On yedi yaşımdayken evden kaçtım." "Ne? Bir bavul dolusu kraker ve meyve suyuyla

yoksa yasal olarak kaçtı mı?"

"Erkek arkadaşım ve ben evlenmek için sahte kimliklerle eyalet sınırlarını geçmeye çalıştık."

Asher'ın çenesi düştü. "Sen mi yaptın?"

Ağzının köşesi yüzünü buruşturdu. "Hayır. Korktum. Yakalanırsak ne olacağını bilmiyordum. Ama üç günlüğüne gitmiştik. Ailem polisi falan aradı."

"Vay canına," dedi adam, kızın anlattıklarını kavrarken omzunun üzerinden bakarak. "Sanırım ikimiz de oldukça berbat şeyler yapmışız."

"Gençlik laneti."

Başını salladı, ayağa kalktı ve kızın elini havaya kaldırarak onu göğsüne çekti. "Bu kadar ergenlik yeter, üst katta bizim için planladığım bazı yetişkin aktiviteleri var."

"Oh, öyle mi, öyle mi?" Sırıtarak çenesini kaldırdı, böylece dudakları onunkilere değebilecekti.

Yumuşak bir inilti çıkardı, gözlerinde tutkuyla onu üst kata çekmeden önce başını arkaya çevirdi. Üç kapı vardı ama Asher onu sağdakine götürürken etrafı gösterme zahmetine girmedi ve ışığı yakarken kapıyı arkalarından kapattı. Uzak duvarın karşısında güzel, kral boy ahşap bir yatak vardı. Başlığı tamamen özel yapım görünüyordu ve Blythe bunun muhtemelen gelecekteki evinin tüm mobilyalarına harcayacağından daha pahalıya mal olduğunu tahmin etti. Beyaz bir yorgan ve pelüş, dekoratif yastıklarla kaplıydı.

Düşüncelerini susturarak dudakları onunkilerle çarpıştı, gömleğinin düğmelerini açtı ve kemerini gevşetti. İlk kez birlikte olmamışlardı ama nedense bu seferki her şey yepyeni geliyordu. Gömleğini başının üzerine çekti, alt dudağını ısırırken elleriyle başını kavradı. Ağzı boynuna gitti, dili teninde sıcaktı ve nefesinin sesi kulağına geliyordu. Işığı kapattı, onu neredeyse karanlıkta yatırdı, penceredeki perdelerin arasından sadece bir parça ay ışığı sızıyordu. Yatağa uzanmış, adamın önce ayakkabılarını, sonra da pantolonunu çıkardığını duyarak bekliyordu.

Bir anda tekrar onun üzerine çıktı, elleri eteğiyle oynarken ağzı göğsündeydi, yan taraftaki fermuarı bulmaya çalışıyordu. Bulduğunda, fermuarı öyle bir güçle aşağı çekti ki, kız kırıp kırmadığını merak etti, ama parmakları külotuna doğru ilerlerken umursamadı.

Adam onun üzerinde çırılçıplaktı ve kadın, adamın onun için duyduğu heyecanı kalçasında hissedebiliyordu. Sütyeninin askılarını indirerek göğüslerini serbest bıraktı ve ağzını teker teker göğüslerinin üzerine yerleştirdi, kızın boğazından istemsizce iniltiler kaçarken acele etmedi.

Külotunu çıkarmak için hamle yaptı ama adam onu durdurdu ve ağzı kumaşın üzerinde olacak şekilde kendini alçalttı. Adamın sıcak nefesini teninde hissedebiliyor, adam onunla alay ederken kalçaları inip kalkıyordu.

Tekrar onları çıkarmaya çalıştı, ama bu sefer adam ellerini aşağıya bastırdı ve ağzını bacaklarının arasında tuttu. Konuştuğunda dudakları kadının en hassas bölgesinde dans e d i y o r d u .

"Henüz değil, bebeğim. Bu gece tamamen benimsin." Kumaşı öptü. "Tamamen seninim." *Öpücük*. "Ve bu gece *tamamen* bizim."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"One yeşil çay ve bir buzlu kahve lütfen," dedi Blythe, gümüş sokak arabasının arkasındaki barista parayı uzatırken içecekleri. Blythe bir adım geri çekildi ve bir yandan düşüncelere dalmış olan kadının çalışmasını izledi.

Asher'ın ailesiyle tanışmasının üzerinden neredeyse iki ay geçmişti ve bu süre içinde neredeyse her boş anlarını birlikte geçirmişlerdi. Asher sözüne sadık kalmış, ona -ve sadece ona- ne kadar bağlı olduğunu bilmesini sağlamıştı. İnanması ne kadar zor olsa da ona aşık oluyordu. New York hiçbir zaman aşkı bulmakla ilgili olmamıştı. Hele de bu kadar çabuk. Elbette aşk istiyordu. Her zaman hayalini kurduğu peri masalını istiyordu, tıpkı Finn'e söylediği gibi, ama işler-

"Blythe?" Kulağına gelen sesin kaynağını bulmak için etrafında döndü. Finn oradaydı, sanki onu düşünmek bile onu çağırıyordu. Finn'i iki aydır görmemişti. Onu en azından birkaç saattir düşünmemişti. Ama işte oradaydı. Kir içindeydi, iş botları, çamurlu giysiler ve baret giymişti. Şapkasını çıkardı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Ne, burada ne yapıyorsun?"

"Ben, şey," diye yutkundu, baristanın uzattığı içecekleri aldı, "kahve alıyorum."

"Bunu görebiliyorum," dedi. "İki."

İnsanların arasından sıyrıldı, onun bir şey söylemesini beklerken nefesi kesildi. Herhangi bir şey. "Mhm." Onun varlığından yüzü yanıyor, kalbi göğsünde hızla çarpıyordu.

"Yani, sanırım bu ikinizin barıştığı anlamına geliyor, ha?" "Ne?"

"İki kahve," dedi tekrar, kadının elindeki fincanları işaret ederek. "Ah."

Karmakarışık düşüncelerini toparlamak için başını salladı. "Um, evet. Evet, barıştık."

Adam yutkundu ve kadın onun yüz ifadesini okumaya çalışsa da başaramadı. Adam taş gibiydi. Okunamazdı. Ya da belki sadece duygusuzdu. "Bu iyi," dedi sonunda.

"Sen... Yani, seninle her şey yolunda mı?"

Başını salladı. "Evet, her şey yolunda. İşten yeni çıktım."

"Tahmin etmiştim," dedi, fincan dolu bir elini hafifçe aşağı yukarı hareket ettirerek adamın kıyafetine doğru baktı.

"Doğru." Adamın boğazından yumuşak bir kahkaha kaçtı ve bunun midesini düğümlemediğini söylerse yalan söylemiş olur. "O zaman her şeyin senin için yolunda gitmesine sevindim." Şapkasını yanından hafifçe kaldırarak küçük bir selam verdi. "Görüşürüz."

"Finn?" diye sordu Finn arkasını dönmeden önce.

"Öyle mi?" Gözleri onunkilerle buluştu ve bir şekilde daha yumuşaktı.

Umutluydum. "Kahve almaya gelmiyor muydun?" diye sordu, el arabasını işaret ederek.

Başparmağını.

Bir dakika boyunca ona baktı ve sonra tekrar ona döndü. "Hayır. Şey, belki. Ama... Ben eve gidiyorum."

"Seni kaçırmama izin verme," dedi, sesi savunmacıydı. "Ben de tam gidiyordum."

Kaşlarını çattı. "Benden kaçmıyorsun, Blythe. Aslında seni görmek gerçekten çok güzeldi."

"Öyle miydi?"

"Evet." Yüzündeki küçük gülümseme bunu kastettiğini gösteriyordu. Ama o zaman neden onu uzaklaştırmıştı? Neden onun kararını bu kadar kolaylaştırmıştı? Eğer onu gitmeye zorlamasaydı, Asher'a asla geri dönmeme ihtimali çok yüksekti. Mutlu olmadığından değil, mutluydu. Ama daha mutlu olabilir miydi? Artık bunu asla bilemezdi.

"Seni görmek de güzeldi."

"Her şeyin senin için yolunda gitmesine sevindim." "Öyle olduğunu kim söyledi?" diye sordu.

"Öyle değil mi?"

"Asher iyi bir adam," dedi ona. "Bizim hakkımızda ciddi olduğunu göstermek için gerçekten büyük bir çaba sarf etti."

"Soruma cevap vermedin." Ağzı düşünceli bir şekilde buruştu. "Mutlu musun?"

"Umurunda mı?" diye sordu, sesi o kadar yumuşaktı ki duymak için eğilmesi gerekti.

On

u. Bir an için hareketsiz kaldı. "Seviyorum. Ama yapmamalıyım." "Tehlikeli olduğun için mi?"

"Çünkü seni tehlikeye attım."

"Ben büyük bir kızım, Finn. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Eğer bu adam seni mutlu ediyorsa onunla birlikte."

Başını salladı. "Evet, öyle."

"Güzel."

Ne söyleyeceğini düşünürken dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. İnatçı davranıyordu. Zor davranıyordu. Belli ki sırları vardı. Asher kolaydı. Basitti. Eğlenceliydi. Ve onu önemsiyordu. Peki, neden Finn'in konuşmaya devam etmesini ummaktan kendini alamıyordu? Neden onunla bir geleceği olmadığını açıkça belli eden bir adamla daha fazlasını istiyordu?

"Tamam, ben gidiyorum," dedi sonunda, yüksek sesle iç geçirerek. "Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz," diye fısıldadı ve onun gözden kayboluşunu izledi. Cebindeki telefonun sesi transını bozdu ve Asher'ın nerede olduğunu merak ettiğini bilerek aşağıya baktı. Elleri dolu olduğu için kontrol etmesine imkân yoktu ama dönüp aceleyle onun dairesine doğru yürüdü. İşten yeni çıkıyordu ve şansı yaver giderse ona sürpriz yapacaktı.

"HEY, YABANCI," dedi Asher, onu görür görmez öpmek için kendine çekti. Elinden buzlu kahvesini aldı. "Bu gece seni görebileceğimi umuyordum."

İçkisinden bir yudum alırken el ele merdivenlerden yukarı çıktılar. "Özür dilerim," dedi ona. "Mesajına cevap vermek istedim ama iki elim de meşgul olduğu anda mesaj geldi."

Kaşlarını indirdi. "Sana mesaj atmadım."

"Sen yapmadın mı?" diye sordu. "O zaman kim olduğunu merak ediyorum?" Onun katına ulaştıklarında, cebinden telefonunu çıkardı ve ekranı okuyabilmek için ters çevirdi. "İş nasıldı?" diye sordu, gözleri ne gördüğünü algılayamadan.

"Kimin yepyeni, milyon dolarlık bir hesap açtığını asla tahmin edemezsiniz," dedi gururla, kapısının anahtarını çevirdi ve içeri girebilmesi için kapıyı iterek açtı.

Ekrana baktı, söylenenleri sadece yarı yarıya dinliyordu. Mesaj Finn'den gelmişti. Onunla kaldığı ikinci gece telefon numarasını kızın telefonuna koymuştu ve o zamandan beri orada durup ona eziyet ediyordu. Hemen hemen her gün ona mesaj atmakla tamamen silmek arasında gidip geliyordu.

"Bu gece evime gel." yazıyordu. Uzun sürmez. Sekize kadar orada olacağım.

Ne istiyor olabilir ki? Ve neden onu gördüğünde yüzüne söylememişti? Uzaklaşırken ona mesaj atıyordu. Bu gerçekten onunla konuşmaktan daha mı kolaydı?

"Alo? Dinliyor musun?"

Başını yukarı kaldırdı. "Üzgünüm, Asher. Özür dilerim. Ne dedin sen?" Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Her şey yolunda mı?"

Kısa mesajdan çıktı. "Sadece... işim var." "Gitmen mi gerekiyor?"

Dudağını ısırdı. "Sanırım öyle."

"Sanıyorum derken ne demek istiyorsun?"

Telefonu cebine geri koyarken, onu bir öpücük için kendine çekti. "Özür dilerim. Gitmek zorundayım. Yine de geri gelmeye çalışacağım."

Şüpheyle başını salladı. "Tamam... Kahve için teşekkürler, sanırım. Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

Kendi yüzündeki endişeyi gizlerken onu rahatlatmaya çalışarak gülümsedi. Finn ne istiyordu? Ona ne söyleyecekti? Onun ne söylemesini istiyordu? "Her şey yolunda," diye söz verdi.

"Tamam, dikkatli ol. Seni seviyorum," dedi ve dairenin içine doğru yürüdü.

Donup kaldı, adamın sözleri göğsüne öyle sert çarptı ki onu yere düşürebilirdi. "Ne?"

Arkasını döndü, yüzü kül rengi olmuştu, çenesi açık kalmıştı. "Aman Tanrım. Ben...um...ben sıçmadım. Birden ağzımdan kaçtı."

"Sen... beni seviyor musun?" diye sordu, boğazında bir yumru oluşmuştu. Biri ona bu sözleri söylemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Ciddi miydi? Bunu yapmasını istiyor muydu?

Yutkundu ve başparmağını burnunun altında gezdirdi. "I..." Dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı. "Evet, Blythe, seviyorum. Seni seviyorum. Hızlı olduğunu biliyorum. Yani, iki ay... aslında hiç zaman değil, ama... sana karşı hissettiklerimi hiç kimseye karşı hissetmemiştim. Seninle olmadığım zamanlarda seni düşünüyorum ve seninle olduğum zamanlarda da gitmeni asla istemediğimi düşünüyorum."

Çenesi düştü ve nefesini içine çekti, aniden kelimeleri oluşturamaz hale geldi.

"Cevap vermek zorunda değilsin," diye fısıldadı, sesi ondan hiç duymadığı kadar kırılganlık gösteriyordu. "Ama bilmeni istedim."

"Asher... Ben-"

"İşine git," dedi ona ve yanağından öptü. "Eğer tekrar uğramak istersen ben burada olacağım."

"Emin misin?"

"Evet, elbette."

Uzaklaşmak için döndüğünde göğsü gergindi, duyguları çelişkiliydi. Kalmalıydı. Ona hiçbir şeyin az önce söylediği üç kelimeden daha önemli olmadığını söylemeliydi ama Finn'in ne isteyebileceğini merak etmediğini söylerse ona -ve kendine- yalan söylemiş olurdu. Ve böylece merdivenlerden indi, kapısının arkasından kapanışını dinledi ve hayatının en büyük hatasını yapıp yapmadığını merak etti.

YİRMİ DAKİKA SONRA, Finn'in dairesine doğru son merdivenleri çıkıyordu. İçini endişe kaplamıştı ama içinde küçük de olsa bir umut olduğunu biliyordu. Her geçen adımda nefret etmeyi öğrendiği bir parça umut.

Kapısına vardığında aralıktı. Bir an için bunun bir tuzak olup olmadığını düşünerek tereddüt etti, ama çok fazla düşünmesine izin vermeden kapıyı iterek açtı.

"Finn?" diye seslendi. Daireye girdiğinde boğazından bir nefes kaçtı. Daire boştu. Kanepe, televizyon, tüm mobilyalar gitmişti. Acaba

Soyulmuş muydu? Arkasını döndü, nefesi sessiz dairede aniden çok yüksek çıkmıştı.

Ayak sesleri ona arkadan yaklaştı ve rahat bir nefes alarak yatak odasına doğru döndü.

"Gelmişsin," dedi. Onu son gördüğünden beri iş kıyafetlerini değiştirmiş ve temizlenmişti ama hâlâ terliyor gibiydi. Elinde, üstünde bir mektup olan bir kutu vardı.

"Neler oluyor?" diye sordu, adamın fark etmemiş olma ihtimaline karşı boş daireyi işaret ederek.

"Taşınıyorum," dedi basitçe.

"Taşınıyor musun? New

York'tan ayrılıyor musun?"

"Halletmem gereken bazı şeyler var." Kutuyu tezgâhın üzerine bıraktı, zarfı kaldırdı ve elinde evirip çevirdi.

"Seni bir daha görebilecek miyim?" diye sordu. Sesini dolduran acıdan nefret ediyordu ama bunu saklayamazdı.

"I..." Burnunun kenarını sıktı, aşağı baktı ve bir nefes verdi. "Hiç sanmıyorum. Al." Zarfı ona uzattı.

"Bu ne?" diye sordu, ön yüzündeki titrek el yazısıyla yazılmış **'Blythe'** yazısına bakarak. Parmaklarını mürekkebin üzerinde gezdirdi. O farkına varmadan adamın elleri kollarındaydı ve başını kaldırdığında adamın dudakları onunkileri buldu. Bir an için gerildi, karşı koyması gerektiğini düşündü ama vücudu onun dokunuşuyla anında eridi. Öpücüğü yumuşak ve nazikti, dudakları onu mümkün olduğunu bilmediği bir şekilde ısıtıyordu. Dünya durmuştu. Karmaşanın hiçbir önemi yoktu. Boş daire. Elindeki zarfın içindeki sonsuz fırsatlar. Gidişinin onda yaratacağı kesin kalp kırıklığı. Sadece o an için, dudakları onunkilerin üzerindeyken ve elleri başını okşarken, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Öpücük sona erdiğinde, alnını onunkine bastırdı.

"Tanrım, seni sonsuza dek öpmek için neler yapmazdım," diye fısıldadı.

Nefesini içine çekti, her şeyin ne kadar gerçek olduğunu anladığında gözlerini yakan soğuk yaşları hissetti. Ona karşı olan hisleri. Parmaklarından ayak parmaklarına kadar yaydığı heyecan. Ve hayatından sonsuza dek çıkmak üzere olduğu gerçeği. "Gitme." Bu bir emirdi. Bir yalvarış. Bir sözdü.

Burnu onunkine değdi ve bir an için pes edeceğini, dudaklarının tekrar onunkini bulacağını ve zamanın onlar için duracağını düşündü. Ama yanılmıştı.

Elleri başını terk etti ve gözlerini kapatırken ayaklarının sürçtüğünü duydu. "Finn, lütfen..."

"Sadece... sadece mektubu oku," diye fısıldadı. "Kendine iyi bak, Blythe."

Bununla birlikte, kapı tıkırdayarak kapandı ve sıcak, öfkeli gözyaşları yanaklarını doldurdu. *Lanet olsun.* Mektubu zorla açtı, içinden öfkeli düşünceler yayılıyordu. Onu hâlâ yakalayabilirdi. Hâlâ gitmesini engelleyebilirdi.

Ama yapabilir miydi? Dinler miydi? Bu çok önemli mektupta ne olduğunu öğrenmeliydi.

BLYTHE,

Teyzeni aramak için kullandığın numarayı telefonumdan arattım ve karşıma bu adres çıktı. Umarım doğrudur.

Bu arada, adım Finn. Eğer bunu anlamadıysan. Sanırım oradan başlamalıydım.

Bu mektubu neden çöpe atıp baştan başlamadığımı merak ediyorsanız, çünkü bu on sekizinci denememem ve ellerim ağrımaya başladı.

Sana mesaj atmalıyım, biliyorum. Mho artık mektup yazıyor mu? Evimde bir kalem bulmanın bile ne kadar zor olduğunu biliyor musun?

İşte yine saçmalamaya başladım. Çok fazla zamanınızı almayacağım.

Taşındığımı bilmenizi istedim. Kafamı toparlamak için bir süreliğine şehirden ayrılıyorum. Yapmam gereken bazı şeyler var, halletmem gereken şeyler var ve... kafam doğru yerde değil. Görünüşe göre New York ikimiz için de yeterince büyük değil.

Evet... Gerçekten bunu bir kenara bırakıp baştan başlamalıyım, değil mi? Belki şansım yaver gider ve bu sana hiç ulaşmaz. O zaman bir sürü parayı boşa harcamış olurum ama itibarımı kurtarmış olurum.

Para. Evet, ben de oraya varmak istiyordum. Bu zarfın içinde bir de anahtar bulacaksın. Yanlış ellere geçme ihtimaline karşı adresimi yazmıyorum, ama geçmezse Blythe, senin eline geçerse... daire senindir.

Tam bir yıllık kirayı ödedim. Tamam... Bunu aldığında teknik olarak on bir ay olacak. Ne istiyorsan onu yap. Yeni bir başlangıcı hak ediyorsun, Blythe. Bunu anlayabilecek biri varsa, o da benim. İmzaladım.

kira kontratını kendi adınıza devredin, bu zarfın içinde bir kopyasını da bulacaksınız. Bu başlangıcı akıllıca kullanın. Paranızı biriktirin. Seyahat edin. Ne yapmak istersen. Umarım bu size bir şekilde yardımcı olur.

Güvende kalın. Kendine iyi bak. Beni çok fazla düşünme.

Bunu şimdi söyleyeceğim çünkü seni bir daha asla görmek zorunda kalmayacağım... Sanırım beni değiştirdin, Blythe. Daha iyiye doğru. Her şeyi farklı yaptın. Ben de senin için aynısını yapacağımdan endişeleniyordum, ama tam tersi bir şekilde. Ben senin için iyi değilim. Hayatım tehlikeli. Beni arama. Nasıl ortadan kaybolacağımı uzun zaman önce öğrendim ve beni bulamayacaksın. Bunun senin iyiliğin için olduğunu söylediğimde bana güven.

Bir keresinde bana her şeyi istediğini söylemiştin. Peri masalını. Mell, sana bunu verememe ama bunu balkabağı araban olarak düşün. Cinderella'nın aldığı şey buydu, değil mi? O çizgide bir şey. Bu senin.

Umarım peri masalının tamamını yaşarsınız.

~~Arkadaşınız~~

~~Senin peri tanrın.~~

Daha fazla uykuya ihtiyacı olan ve size bir daire bırakan ve artık yazmayacak olan lanet olası aptal,

Finn

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırmaya devam ederken mektubu iki kez okudu. Bazı kısımlarda güldü, bazılarında ise hıçkıra hıçkıra ağladı. Zarfı çevirdiğinde tıpkı söylediği gibi anahtar ve kira kontratı düştü. Kira kontratını açtı ve dikkatle okudu. Aslında adam kontratı tamamen ona devretmişti. Ön tarafa zımbalanmış sarı bir makbuz vardı ve on iki aylık ödemenin tamamının yapıldığını gösteriyordu.

Anahtarı elinde evirip çevirdi, pencereye doğru koştu ve dışarı baktı, onun uzaklaştığını görmek istiyordu. Hangi yöne gidecekti? Onu takip edebilir miydi? Etmeli miydi?

Mektubu tekrar düşündü. *Uzun zaman önce nasıl ortadan kaybolacağımı öğrendim.*

Onunla birlikte olmak istemiyordu. Sadece birkaç blok ötede onu bekleyen, onu seven bir adam vardı. Finn onun kendisini bulmasını istemiyordu. Bunu açıkça belirtmişti. Finn ortadan kaybolmayı planlıyordu. Tek soru... onun kalbinden de kolayca silinebilir miydi?

ON ALTINCI BÖLÜM

"T "Bu kutuların sonuncusu," dedi Asher ve yüksek sesle inleyerek onu koltuğuna bıraktı. "Ve Tanrı'ya şükür." Alnını dramatik bir şekilde sildi. "Bu tür şeyler için nakliyeci yaptıklarını biliyorsun, değil mi?"

"Bu kadar yakışıklı ve güçlü bir erkek arkadaşım varken neden nakliyeciye ihtiyacım olsun ki?" Blythe lavabonun arkasından fırladı ve bir eli kalçasında ona doğru yürüdü. Onun yanağını şakacı bir şekilde okşadı ve dudaklarını öptü. Parmağını Blythe'ın at kuyruğunun etrafına bağladığı bandana saç bandının üzerinde gezdirdi.

"Yeterince makul," dedi. "Peki, önce hangi odayı boşaltıyoruz?"

"Belki mutfağa gideriz diye düşünüyordum. Sen yatağımı toplarken ben de yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim."

"Ah, hiç duymadığım bir art niyet," dedi ve kız uzaklaşmak için döndüğünde poposunu okşadı. "Yemek pişirdiğini bilmiyordum."

Alay etti. "Bir yemek şirketi için çalıştığımı biliyorsun, değil mi?"

Güldü, buzdolabından bir şişe su açtı ve bir yudum aldı. "Elbette, bunu biliyorum. Sadece bunun gerçekten hoşlandığın bir şey olduğunu bilmiyordum. Bunun... bilmiyorum, sadece bir iş olduğunu sanıyordum. Daha önce fırıncılığı sevdiğini söylemiştin ama yemek yapmayı sevmiyordun."

"Bu sadece bir iş, sanırım," dedi ona. "Fırıncılık benim favorim, haklısın. Aslında yemek yapmayı gerçekten çok seviyorum. Şehre taşındığımdan beri eğlenmek için yapamadım ama artık kendi evim olduğuna göre belki yeniden başlayabilirim."

"Tat testçisi olabildiğim sürece."

"Söz veriyorum."

Belinden kavradı ve onu döndürerek tezgâha yaslanmasını sağladı, dudakları kulağındaydı. "Sanırım önce ne yapabileceğimiz konusunda daha iyi bir fikrim var."

Adamın elleri karnından yukarı kayarken kıkırdadı, parmak uçları tenini gıdıklıyordu. "Kes şunu!" diye ciyakladı. "Eğer işe gitmezsek, bütün günü *bunu* yaparak geçireceğiz ve benim de çaresizce eşyalarımı yerleştirmem gerekiyor."

Elleri masumca havaya kalkarken yüzünde kocaman bir sırıtışla geri çekildi. "Tamam, tamam," diye alay etti. "Sen ne dersen o."

Tezgâhın üzerine bir kutu koydu ve son maaş çekiyle satın aldığı cam tabaklara dikkat ederek yavaşça paketleri açmaya başladılar. Burayı evi gibi hissettirmek için ailesine ait bir şeyler olmasını diledi ama yangında neredeyse her şeyini kaybetmişti. Annesinin en sevdiği kokuyu taşıyan birkaç mum satın almıştı ve her fırsatta onları yakmayı planlıyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, bu daire ona herkesten çok Finn'i hatırlatıyordu ama yeterince zaman geçtikçe ve Asher'la yeterince anı biriktirdikçe bunun kaybolacağını biliyordu.

Ortadan kaybolduğundan beri geçen haftalarda, onu sürekli düşünmekten günde sadece bir ya da iki kez düşünmeye başlamıştı. Bu bir ilerlemeydi. Bunun yanı sıra, Asher bir erkekte aradığı her şeye sahipti. İstikrarlıydı. Sevecendi. Nazikti. Onu güldürüyordu. Kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Finn'e karşı hissettiği her şey, ne kadar geçici ve bunaltıcı olursa olsun, saf şehvetti. Geçecekti.

"Hey, sana sormayı unuttum. Şükran Günü için ne yapıyorsun?" Asher cam bir kâseyi dolaba yerleştirmek için ona doğru eğilirken düşüncelerini bölerek sordu.

"Tanrım, bu gelecek ay, değil mi? Hiçbir planım yok. Neden sordunuz?"

"Artık planlarınız var," dedi.

"Öyle mi? Ne tür planlar?" Tezgâha yaslanmış, onun çalışmasını izliyordu.

"Ailem kocaman bir akşam yemeği veriyor. Yiyebileceğinden çok daha fazla yemek.
Ve sizi davet etmemi istediler."

"Şükran Günü yemeğine mi? Bilmiyorum," dedi parmaklarını sıkarak. "Bu ailevi bir şey değil mi?"

"Sen ailemizin bir parçasısın."

"Biliyorum," dedi gözlerini şakacı bir şekilde devirerek. "Yani, partide hepsi beni seviyor gibiydi. Sevilmeyecek ne var ki?" diye şaka yaptı. "Ama-
"

"Aması yok," dedi onu kendine çekerek. "Seni seviyorlar. Ben de öyle. Ve sen de geliyorsun. Sen olmadan Şükran Günü olmaz."

"Emin misin?" diye sordu, onun yüzünü inceleyerek.

"Eminim." Onun burnunu öptü. "Harika olacak." Geri çekildi, başka bir tabak aldı ve dikkatlice dolaba yerleştirdi. Onu izledi, bu kadar kısa sürede bu kadar yakınlaştığı adamı. Onu kendi dünyasına, ailesine davet etmişti. Onunla ilgilenmişti. Onu korumuştu. Onu hiç kimsenin sevmediği bir şekilde sevmişti. Elbette başlangıçları mükemmel olmamıştı ama o zamandan beri bunu on kat telafi etmişti. Ona karşı iyiydi ve ilk kez, artık bundan yararlanmak istemediğini fark ediyordu.

"Asher?" dedi, sesi titreyerek. "Evet?"

diye sordu omzunun üzerinden.

"Ben de seni seviyorum."

Dondu kaldı, tabağı indirdi ve yavaşça arkasını döndü. Kahverengi gözleri onunkilerle buluştuğunda şoktan irileşmişti. Tek kelime etmeden kollarını tekrar beline doladı ve onu öpmeden önce tezgâhın üzerine oturması için kaldırdı. Öpücüğü daha tutkulu hale gelirken parmakları saçlarına dolandı, sanki ağzı sadece onunkinin verebileceği oksijeni arıyordu.

"Seni çok seviyorum," dedi ona. Bu sözleri ilk kez söylemesinin üzerinden bir ay geçmişti ve o zamandan beri birkaç kez söylemiş olmasına rağmen, bir kez bile ona karşılık vermesi için baskı yapmamıştı.

Lisedeki ilk aşk deneyimi garip ve zorlamaydı. Ders aralarında, kız-erkek arkadaş oldukları ilk gün aldıkları bir notta 'seni seviyorum' demişlerdi. Bu sadece erkeklerin ve kızların yaptığı bir şeydi. On beş yaşındaydılar ve aşkın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Asher'la durum farklıydı. Duygular gerçekti. Duygular oradaydı. Kalbi onun dokunuşuyla çırpınıyordu, her an bir öğretmen onları yakalayabileceği için değil, ona başka hiç kimsenin hissedemeyeceği şeyleri hissettirdiği için. Bu gerçek aşktı. Tüm hayatını hayalini kurarak geçirdiği türden.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı gözlerinin yeniden soğuk yaşlarla dolduğunu hissederken. Bu dairede en son ağladığında, hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği bir adam için ağlamıştı. Bu kez ağlamasının nedeni kalbinin duygularla dolup taşmasıydı. Asher ondan hafifçe uzaklaştı, nefesi yüzünü ısıtıyordu.

"Bunu ilk kez söylüyorsun," dedi ona. "Mhm."

"Bana işkence etmekten zevk aldığını düşünmeye başlamıştım." Yumuşak bir şekilde güldü. "Belki birazcık."

"Öyle mi?" diye alay etti, onu kaldırdı ve ağır adımlarla koridorda ilerletti.

"Evet."

"Belki de önceliği o yatağa vermeliyiz," dedi ve yatak odasına ulaştıklarında dudaklarını tekrar onunkileri bulmak için kaldırdı.

"Kimin yatağa ihtiyacı var?"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Tir ay geçmesine rağmen Şükran Günü haftası çabucak geldi. Blythe şehir dışına yapacakları gezi nedeniyle tüm hafta izin istemişti. Tony bu durumdan pek hoşnut değildi ve her ne kadar asgari düzeyde tutmaya çalışsa da, Tony'nin onun izin taleplerinden sıkılmaya başladığını hissediyordu. Ama Blythe'ın en iyi çalışanlarından biri olduğunu da inkâr edemezdi.

Orada.

İşini kaybederse, Asher ona başkalarının da olacağını söylemişti. Hatta daha iyileri. Bağlantıları vardı. Defalarca onu bir restorana yerleştirmeye çalışmış, yemek şirketinde kazandığının iki katını kazanmasını ve daha iyi bir programa sahip olmasını sağlamıştı.

Her ne kadar teklifi kabul etmek istese de, hayatında hâlâ kendisininmiş gibi hissettiği tek parçaya tutunmak için yanıp tutuşuyordu. Finn'in dairesinde yaşıyordu. Günleri Asher ile geçiyordu. Çocukluğu büyük ölçüde ailesine, arkadaşlarına ve erkek arkadaşına bağlı geçmişti. Kendi başına edindiği tek şey işiydi. Bu konuda duygusallaşmıştı.

Çarşamba günü, Asher onu kulübeye götürdü ama bu sefer sadece onların olmayacaktı.

"Annemle babam evlerinde kalacak ama ailemiz her yerden gelecek, dolayısıyla her kulübedeki tüm yatak odaları dolu olacak. Neyse ki bizim kamarada hala ebeveyn odası var ve çocukların çoğu Batı kamarasında olacak, bu yüzden çok fazla rahatsız edilmeyeceğiz."

"Büyükanne Lorene'in doğum gününde ailenizin çoğuyla tanıştım mı?" Kıkırdadı. "Yakınından bile geçmedim. Ailem oldukça büyüktür."

"Vay canına," dedi. "Bunu bana hiç söylememiştin."

"Çoğunu o kadar sık görmüyorum." Bunu söylerken çenesi gerilmişti ve kız orada henüz bilmediği bir gerginlik olduğunu hissetti.

Kabinlere yanaştıklarında arabanın diğer tarafına uzanıp onun elini tuttu. "Her şey yoluna girecek. Herkesle tanışacağım için heyecanlıyım. Bu sadece seni daha fazla tanıyacağım anlamına geliyor."

"Evet," diye onayladı, ama sesi mesafeliydi. Araba durduğunda, lüks araçlarla dolu garaj yoluna baktı. Birkaç adam etrafta durmuş konuşup gülüşürken, eşleri çocuklarla ilgileniyor ve saat daha üç olmasına rağmen şaraplarını yudumluyorlardı.

"Asher!" diye seslendi bir adam ve tüm başlar onlara doğru

döndü. "Hey, millet!"

"Ve bu da sevgili Blythe olmalı." Grubun en yaşlısı onun elini tuttu, hafifçe öptü ve sonra boştaki eliyle dudaklarının olduğu yeri sıvazladı. "Archibald Grace, Asher'ın büyük amcası."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi.

Gözleri parladı, yüzü Noel'deki bir çocuk gibi hareketlendi. "Ve şu Güneyli tınısını dinleyin." O da diğerleriyle birlikte kıkırdadı.

"Sakin ol Archie," diye uyardı Asher, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. Blythe onun kolunu sıktı.

"Her şey yolunda," diye güvence verdi ona. "Dürüst olmak gerekirse, buna alışkınım. Ayrıca, siz de bana garip geliyorsunuz, yani ödeştik."

Archie o konuşurken kesinlikle baş döndürücü görünüyordu. "Annen onun için çok heyecanlı Ash. Nedenini kesinlikle anlayabiliyorum."

Asher gururlu bir kolla Blythe'ın omuzlarına sarıldı. "Ailem için doğru yaptığım tek şey o olabilir," dedi ve diğerleri güldü, ancak Blythe onun yorumu karşısında kızarmaktan kendini alamadı. "Neyse, biz gidip yerleşelim."

"Kulağa hoş geliyor. Odanız için yer ayırtsanız iyi olur. Sanırım birkaç tanesi çoktan doldu," dedi henüz tanışmadığı genç bir adam.

"Kulağa hoş geliyor, Eric. Seni gördüğüme sevindim dostum."

"Ben de," diye seslendi, Asher çantalarını omzuna atıp onu kulübeye doğru götürmek için dönerken başının üzerinde rahat bir el salladı.

"Büyük aile konusunda şaka yapmıyormuşsun," dedi kulak misafiri olmadıklarında.

"Henüz yarısıyla tanışmadın," diye fısıldadı kulağına. Kapıya vardıklarında onun omuzlarını bıraktı, tokmağı çevirdi ve içeri girmesi için iterek açtı. "Önce bayanlar."

Kulübeye adımını atıp etrafına bir göz attı. En son oraya gittiğinden bu yana çok uzun zaman geçmemişti ama bu sefer ev inanılmaz derecede farklı görünüyordu. Oturma odası bavullar ve çantalarla, dağınık ayakkabılar, eşarplar, paltolar ve cüzdanlarla doluydu.

"Dağınıklığın kusuruna bakmayın," dedi ona. "Kalabalık olacağını söylemiştim." "Anlıyorum. Herkes nerede?" diye sordu.

"Evde kimse var mı?" diye yüksek sesle seslendi, sesi sessiz evin içinde yankılanıyordu. "Çoğu muhtemelen dışarıdadır ya da bir süreliğine kasabaya gitmişlerdir. Biri sahiplenmeden önce bu çantaları odamıza götürsek iyi olur."

"Umarım uyuklamıyorlardır," diye dalga geçerek merdivenlere yöneldi. En üst kat göründüğünde, bir şeyler görüyor olması gerektiğine ikna olarak bir adım geri çekildi. Göğsünü sıktı, ağzını açtığında dili tutkal gibi damağına yapıştı. Gördüklerini tarif edecek kelimeler bulamıyordu. Bunun gerçek olmasına imkân yoktu. *Onun* gerçek olmasına imkân yoktu.

"Finn?" Asher ağladı ve elini uzatarak hızla merdivenlerden yukarı fırladı. Finn'i kucakladı ve sırtını sıvazladı. "Lanet olsun, dostum, nerelerdeydin?" Finn de onu gördüğüne aynı derecede şaşırmış görünüyordu. Şaşkın ifadesi Asher'ın yüzündeki neşeyle hiçbir şekilde örtüşmüyordu. "Burada olduğuna inanamıyorum. Babam geleceğini söylememişti!"

"Evet," dedi Finn gönülsüzce. "Bir süredir burada kalıyorum." Bakışları Blythe'a dönmeden önce kısa bir süre Asher'a kaydı.

"Özür dilerim," dedi Asher, Blythe'ın elinden tutup yolun geri kalanında onu yukarı çekmek için iki basamak aşağı zıpladı. "Finn, bu benim kızım Blythe. Blythe, bu benim en iyi arkadaşım."

Blythe donup kalmıştı ama şimdi merdivenlerin tepesindeydi. "H-hi," dedi, ne söyleyeceğinden emin değildi. Bu berbat durumu nasıl açıklayacağını bilemiyordu.

"Merhaba," dedi Finn. "Asher dediğinde anlamalıydım... tabii ki New York'taki tüm Ashers'lar arasında bu olacaktı."

"Şansımız nedir?" diye sordu, çaresizce durumu anlamaya çalışırken bakışları onunkilere kilitlenmişti.

"Şey, hiç şansımız yaver gitmedi."

"Bekle, bir şey kaçırıyorum," dedi Asher, sesi göz temaslarını bozdu. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Eli bir ileri bir geri gidip

geliyordu.

Aralarında.

"Evet, öyle de denebilir," dedi Blythe usulca. "O... şey... ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum."

"Yaşadığı daire mi?" Finn sordu. Asher başını sallayınca, "Eskiden benimdi," diye devam etti.

"Ne demek istiyorsun? Siz ikiniz, ne, çıkıyor muydunuz?" "Hayır," dedi Blythe, muhtemelen çok hızlı bir şekilde.

"Zamanlamamız hiçbir zaman doğru olmadı," dedi Finn ona, ama hâlâ ona bakıyordu. "Ama her neyse, ikiniz adına gerçekten çok mutluyum." Tekrar Asher'a baktı. "Gerçekten. Seni görmek de çok güzel dostum. Sonunda Finer Things'te bir ofisin olduğunu duydum. Baban beni gelişmelerden haberdar ediyordu. Ondan hiç bahsetmedi ama."

Asher başını salladı, belli ki şaşırmıştı. "Evet, ben, ben yaptım. İkinizin hâlâ görüştüğünü bana söylememişti. Ortadan kaybolduğunuzu sanmıştım."

"Sadece biraz boşluğa ihtiyacım vardı, anlıyor musun?" "On yıl uzun bir süre," dedi Asher.

Finn Asher'a uzanarak onu bir kez daha kucakladı ve Blythe'ın omzunu okşadı. "Neyse, benim kasabaya gitmem gerekiyor. Seni görmek harikaydı Ash. Yakında görüşürüz." Merdivenlerden hızla inerken son bir kez dönüp Blythe'ın gözleriyle karşılaştı ama Blythe gözlerini kaçırmak için kendini zorladı.

Daha önce de çekip gitmişti ve bunu yapmaya devam edecekti. Asher'ın elini sıkıca kavradı. "Hadi, çantalarımızı yerleştirelim."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Odaya girdiklerinde ve çantalar yere bırakıldığında Blythe kapıyı kapattı.

"Peki... Finn'i nereden tanıyorsun?" Asher sordu. "Gerçekten."

Yatağın kenarına oturdu ve ellerini gergin bir şekilde kalçalarında gezdirirken göz temasından kaçındı. "New York'a taşındığımda tanıştığım ilk kişi Finn oldu. Onu tanıdığına inanamıyorum."

"Evet," dedi usulca, onun karşısındaki masa sandalyesine oturarak. "Finn büyürken benim en iyi arkadaşımdı. Yani, sanırım hâlâ öyle. Aynı sınıftaydık ve birbirimizden ayrılmazdık. Ama yaklaşık on yıl önce ortadan kayboldu ve o zamandan beri onu ilk kez bugün gördüm."

"Ne demek ortadan kayboldu?" Blythe kafasını şaşkınlıkla yana eğerek sordu.

"Gerçekten... *ortadan kayboldu*. Bir gün buradaydı ve sonra... gitti. Onu aramaya ve mesaj atmaya çalıştım ama telefonu kapalıydı."

"Neden ortadan kaybolsun ki?" Ellerine bakıyor, Finn'in en büyük sırrı gibi görünen şeyi umutsuzca bir araya getirmeye çalışıyordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Asher. "Belki de casus olarak işe alınmıştır diye düşündüm." Başını kaldırıp baktığında Asher'ın yüzündeki gülümsemeyi fark etti, bu ona sadece şaka yaptığını söylüyordu. Aklındaki olasılıklardan birinin bu olmadığını söylemek yalan olurdu.

"Ben ciddiyim, Asher. Neden burada olsun ki? Neden sana evde olduğunu söylemedi de ailene söyledi?"

"Ailem Finn'e tüm hayatı boyunca baktı. Onlar için ikinci oğulları gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, hastalandığında onlara gitmesi beni şaşırtmadı.

yeniden ortaya çıktı. Ve beni hemen aramamasına şaşırdığımı söyleyemem. Eminim yeniden bir araya gelmemizin en iyi ihtimalle garip olacağını biliyordu."

"Bu biraz burnun üzerinde, değil mi?" Blythe alay etti.

"Siz ikiniz... bir şey miydiniz?" Asher tereddütle sordu ve sesindeki kıskançlığın sadece hafifçe uzak tutulduğunu biliyordu.

"Hayır," dedi. "Dediği gibi, zamanlamamız hiçbir zaman doğru olmadı. Birkaç kez çıktık, sana yalan söylemeyeceğim, ama onların randevu olduğundan bile emin değilim."

"Ama dairesini size bıraktı."

"Kafasını boşaltması gerektiğini
söyledi."

Asher alay etti. "On yılın bunu yapmak için yeterince uzun olduğunu düşünürsün." Alt dudağını gergin bir şekilde çiğneyerek durakladı. "Bakın, bana karşı dürüst olun, ikinizle ilgili endişelenmem gereken bir şey var mı?"

Nefes aldı. Ona yalan söylemeyecekti. Gerçeği bilmeyi hak ediyordu, tabii bunun ne olduğunu bilseydi. "Başkalarıyla görüştüğünü öğrendiğimde Finn'e gittim. Oraya nasıl gittiğimi bile bilmiyorum ama gittim." Bir parmağını avucunun içinde döndürdü, bu onun gergin tiklerinden biriydi. "Ve bir an için bir şey olabileceğimizi düşündüm. Bana geri döndüğünde, sana özel olabileceğimden emin olmadığımı söyledim." Derin bir nefes aldı ve kendini bir sonraki sözlerine hazırladı. "Bunun nedeni Finn'di. Çünkü ikimizin de ne istediğinden emin değildim."

"Peki, ne diyorsun?" diye sordu, sesi hafifçe yükselmişti.

Öne doğru eğildi ve onun eline uzandı. "Diyorum ki... orada duygular var. En azından benim için. Ama ben seninleyim Asher. Seninle geçen aylar inanılmazdı. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bu senin sayende oldu." Parmak uçlarıyla onun göğsünü okşadı. "Finn konusunda endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Artık yok."

Onu göğsüne çekerken gözleri rahatlamayla doldu. "Seni seviyorum, bunu biliyor musun?"

"Ben de seni seviyorum," dedi ve onu dudaklarından sıkıca öptü.

Ayağa kalktı ve dudakları hâlâ birlikteyken onu yatakta geriye doğru itti. Elleri onun kollarını kavradı ve dudaklarında ve boynunda öpücükler gezdirirken onları geriye doğru sabitledi. "Sensiz ne yapardım ben?" diye fısıldadı kulağına, tenindeki sıcak nefesi vücudunu soğuk bir ürpertiyle kapladı.

Adam hafifçe geri çekildi, burunları hâlâ birbirine bağlıydı. Onun sıcak, karanlık gözlerine bakarken, o da aynı şeyi merak etti. "Şanslıyız ki ikimiz

de bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacağız."

"Ben ciddiyim, Blythe." Cümle parçalarının arasında onu öptü. "Ben," *öpücük*, "seninle çok mutluyum." *Öpücük*. "Sanki... Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum."

Kıkırdadı. "Beni de oldukça mutlu ediyorsun."

Bakışları dudaklarından gözlerine kaydı ve her iki göz arasında gidip geldi. "Seni incittiğim için çok özür dilerim."

Doğrulup bir bacağını onun kucağına doğru kaldırdı. "Asher, bunu konuşmuştuk. Yaptığın şey -başka insanlarla görüşmek- için özür dilemene gerek yok. Bu uzun zaman önceydi ve biz çok yeniydik, beni aldatmış olamazsın. Henüz sınırlar ya da kurallar koymamıştık."

"Evet, ama her şeyin gözümün önünde olduğunu göremeyecek kadar nasıl kör olabilirim?"

Gözlerini şakacı bir şekilde devirdi. "Bu tamamen senin suçun."

Yanağına bir öpücük kondurdu ve saçının bir parçasını yolundan çekti. "Her şeyi mahvetmediğime sevindim."

"Ben de," dedi ona. "İkimiz de zamanında aklın başına geldiği için şanslıyız."

"Evet," dedi usulca. "Görünüşe göre tam zamanında."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Graces'lerdeki Şükran Günü yemeği muhteşemdi. Büyükanne Lorene'in doğum günü partisi gibi, hiçbir masraftan kaçınılmadı. Grace'lerin malikânesi nefes kesiciydi. Malikâne iki yüz dönümlük bir akçaağaç çiftliğinin üzerinde yer alıyordu ve sadece ev bile yaklaşık on bir bin metre kareydi. Sekiz yatak odası ve yedi banyosu olan Blythe, ailenin misafirlerinin kalması için neden üç kulübe bulundurma zahmetine girdiğini merak ediyordu. Biraz çabayla, hiç görmek zorunda olmadığınız evde misafir ağırlamak tamamen mümkün olabilirdi.

Yemek odasında yüz yirmi beş ayak uzunluğunda bir masa vardı ve Blythe ile Asher oraya vardıklarında personel masayı herhangi bir tatil dergisinin kapağını süsleyebilecek bir ziyafetle donatmakla meşguldü.

"İşte orada!" Mona çığlık atarak geniş giriş yolunda koştururken çifti gördü. Asher'a dönüp ona da sarılmadan önce Blythe'ı kucakladı. "Gelebilmene çok sevindim. Ailenle çoktan plan yapmış olmayacağını umuyordum."

"Anne, sana Blythe'ın anne babasının öldüğünü söylemiştim," dedi Asher, sesi küçümsemeyle doluydu.

Mona'nın yüzü soldu. "Çok üzgünüm, Blythe. Bana söylemişti. Sadece unutmuşum."

"Sorun değil," diye güvence verdi Blythe. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Oh, başka türlüsünü istemezdik," dedi, rahatlamış görünüyordu. "Asher, babanın senin için kulübeye getirdiği özel misafiri gördün mü?" Kaşlarını şakacı bir şekilde oynattı.

Asher başını sallamadan önce bir an için kafası karışmış gibi göründü. "Finn?" Sesi, Finn'den bahsedildiğinde dünkünden çok daha az coşkulu çıkmıştı.

Blythe, en iyi arkadaşının adını söyleyerek arkadaşlıklarına onarılamaz bir zarar verip vermediği konusunda endişelenmekten kendini alamadı.

"Mhm," dedi neşeyle, oğlunun hevessizliğini ya kasıtlı olarak görmezden geliyor ya da fark etmiyordu. "Şu anda babanla birlikte dışarıda. Eminim Blythe'la tanışmayı çok ister."

Asher kaşlarını çattı. "Tabii. Belki sonra anne. Yardım edebileceğimiz bir şey var mı?"

"Hiç sanmıyorum," dedi ona. "Akşam yemeği neredeyse hazır. Martin ve Sharon'ın gelmesini bekliyoruz. O zaman yemeğe hazır olacağız."

Çalışanlardan biri aniden yanlarına yaklaşarak Mona'nın dikkatini çekti ve aceleyle peşlerinden giderek Asher ve Blythe'ı kapıda yalnız bıraktı.

"Eviniz tertemiz," dedi Blythe ona. "Burada büyüdüğüne inanamıyorum."

Asher başını salladı. "Evet, özel bir şey değil."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Benim evim Darlington'daki en büyük evlerden biriydi ama buranın yarısıyla bile kıyaslanamaz. Tek bir odadaki mobilyaların tüm evimiz kadar pahalı olmasından bahsetmiyorum bile."

Bir kolunu ona doladı. "Keşke ben de görebilseydim."

"Ben de," diye üzülerek kabul etti. Asher'la yakınlaştıkça aklından sık sık geçen şeylerden biri de buydu. Onun bu yönünü asla bilemeyecekti. Ailesiyle asla tanışamayacaktı. Genç kızken özenle dekore ettiği yatak odasını asla göremeyecekti. Hepsi gitmişti. Hayatının yarısı bir duman bulutu içinde uçup gitmişti ve bazen geri kalanıyla ne yapacağından emin olamıyordu. Çoğu insan yeni biriyle tanıştığında onu geçmişiyle tanıştırırdı. Onun geçmişi sadece geçmişti, sonsuza dek. Darlington'a dönmek gibi bir planı yoktu.

"Bir tur ister misin?" diye sordu. "Ya da seni dışarı çıkarabilirim, arazinin bir kısmını görebilirsin. Dışarısı gerçekten çok güzel."

"Bu çok hoşuma gider. Yemek yakında başlayacaksa içeride kalmamız gerekmez mi?" "Kimsenin acelesi yok," diye söz verdi ona.

Sanki bir işaretmiş gibi, ön kapı açıldı ve iki yabancı arkalarında durdu. Asher onları selamladı, Blythe'ı kuzenleriyle hızlıca tanıştırdı ve yemekten sonra ona etrafı gezdireceğine söz vererek onları mutfağa kadar takip etti.

Yemek odası insanlarla dolmaya başladığında -bazı yüzleri hatırlıyordu, çoğunu hatırlamıyordu- Mona, Blythe'ı kendisininkinin yanındaki sandalyeye yönlendirdi.

Jacob kadeh kaldırarak hem yeni hem de eski konuklarına teşekkür etti ve herkesten yemeklerini yemelerini istedi.

Blythe'ın vücudu yanıyor, teni adrenalinle alev alev yanarken, sadece birkaç koltuk ötede oturan Finn'in farkında olmaya devam ediyordu. Finn de Blythe'ın aynı şekilde farkında gibiydi; bakışları birkaç dakikada bir Blythe'a yöneliyor ve sonra ondan uzaklaşıyordu. Aileyle rahatça konuşuyordu, belli ki herkesi tanıyordu.

Yemek sona erdiğinde Asher koltuğuna geri oturdu ve elini masanın altından Blythe'ın kalçasına kaydırdı. Blythe ona küçük bir gülümseme verdikten sonra, neredeyse bitirmek üzere olduğu Noel alışverişi hakkında saçmalayan Mona'ya döndü.

"Yemek harikaydı, Mona," dedi kibarca, bez peçetesiyle ağzının kenarlarını silerken.

"Teşekkür ederim canım," dedi. "Beğendiğine sevindim. Umarım tatlı için de yer bırakmışsınızdır."

"Blythe'a biraz etrafı gezdirmeyi umuyordum anne. Daha sonra tatlı yemek için geri geleceğiz."

Annesinin gülümsemesi biraz tereddüt etti ama sonunda kabul etti. "Ona güverteden manzarayı göstermeyi unutma," dedi. "Kimse hayatında bir kez olsun bu manzarayı görmeden yaşamamalı." Başka bir şey söylemeden yanındaki kadına, Annie adında şişman, güzel bir genç kıza döndü ve yanındaki iki yaşındaki çocuk hakkında konuşmaya başladı.

Bunun üzerine Asher ayağa kalktı ve Blythe'ın kolunu dikkatlice çekerek onun da ayağa kalkmasını sağladı. Herkes hâlâ oradayken, çoğu yemeğini bitirmiş ama hâlâ konuşmaya devam ederken Blythe masadan ayrılırken kendini rahatsız hissetti. Finn'in gözleri ona takıldı, masadan kalkışını izlerken ağzı hafifçe aralandı. Umutsuzca onunla konuşmak istiyordu. Aklındaki her şeyi konuşmak için birkaç dakika yalnız kalmak istiyordu ama bu durumda bu fırsatın kendisine sunulmayacağını biliyordu. Finn unutulmalıydı. Asher öncelikliydi.

Onu arka kapıdan çıkarıp geniş, üstü kapalı arka balkona götürdü. Balkon aşağıdaki vadideki dönümlerce ormanı görüyordu. Mona haklıydı, manzara uğruna ölünecek gibiydi.

"Bu inanılmaz."

"Sana karşı bir konuda dürüst olabilir miyim?" Asher ağzından kaçırdı, sesi telaşlı ve gergindi. Bir süredir içinde tuttuğu belliydi.

Ona baktı, alnında her zamanki sakin yüzünde görmeye alışık olmadığı bir stres kırışıklığı vardı. "Elbette. Ne oldu?"

"Ben... Ben kıskanç biri değilim, Blythe. Gerçekten değilim. İlişkilerde her zaman en güçlü olan taraf ben oldum ve tam da bu nedenle ilişkilerin özel olmamasına özen gösterdim." Durakladı. "İncinmek istemiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Artık Finn'in etrafında olmaktan rahatsızım. Yani, o benim en iyi arkadaşımdı. Eskiden onun hakkında her şeyi bilirdim. Ama artık bilmiyorum. Neredeyse hiçbir şey bilmiyorum... Ondan hoşlanman dışında. *Hoşlandım*, belki. Ama o senden hoşlanıyor... şimdiki zaman."

"Ne diyorsun, Asher? Sana bir şey mi söyledi?"

"Gerek yok. Yemek boyunca gözlerini senden neredeyse hiç ayırmadı."

"Bunun biraz abartılı olduğunu düşünüyorum, ama öyle olmasa bile, bakmasına engel olamam. Ben de ona bakmıyordum."

"Biliyorum," dedi ve küçük bir rahatlama nefesi verdi. "Sadece... neden o olmak zorundaydı, biliyor musun? Biraz rekabetle başa çıkabilirim, ama en iyi arkadaşım?"

"İkinizin arasında sorun yaratmak istemiyorum Asher, inan bana.
Eğer bilseydim..."

"Ne?" diye sordu kız cümlesini bitirmeyince. "Eğer bilseydin... ne?"

"Bilmiyorum. Önce Finn'le tanıştım. İkinizin en iyi arkadaş olduğunuzu bilseydim, belki de sana aşık olmak için kendime izin vermezdim... ama aşık oldum. Ve sensiz bir hayatı kendime dilemezdim. Gerçek şu ki Asher, her ne kadar bunun başka bir şekilde olmasını dilesem de, sonucu değiştirmek istemezdim. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi ona. "Seni kaybetme düşüncesine dayanamıyorum. Sanırım söylemeye çalıştığım tek şey bu. Ne zaman onu sana bakarken görsem, midem bulanıyor. Kıskançlık. Öfke. Sanırım ondan nefret etmeye başlıyorum ve bu hiç kimse için adil değil."

"En iyi arkadaşını kaybetmene neden olmak istemem."

Onun elini tuttu. "Finn benim en iyi arkadaşımdı, bu doğru, ama sanırım..." Dudakları onun yanağını okşadı. "Sanırım artık benim en iyi arkadaşımsın."

Parmaklarını onun dudaklarının olduğu yerde gezdirdi, gözleri yaşlarla doldu. "Öyle miyim?"

"Her şeyi anlatmak istediğim kişi sensin, Blythe. Her şeyi paylaşmak istediğim kişi sensin. Seni o kadar çok seviyorum ki canım acıyor."

Onu kucakladı, kalbi o kadar büyük bir sevinçle doluydu ki sanki patlayacakmış gibi hissediyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Birini hiç bu kadar derinden sevmemişti. "Ben de seni seviyorum, Asher. Hem de çok."

Ayrıldıklarında Asher bir tutam saçı kızın kulağının arkasına sıkıştırdı. "Güzel, çünkü sana söylemem gereken bir şey var."

"O da ne?"

Derin bir nefes aldı ve bakışları tekrar ona dönmeden önce gökyüzüne baktı. "Sana yalan söyledim."

"Yalan mı? Ne hakkında?"

"Finn'in nerede olduğunu biliyorum. Bilmemem gerekiyor ama biliyorum."

"Onun hakkında konuşmak zorunda değiliz," diye güvence vererek elini pazısının üzerinde gezdirdi.

"Bunu biliyorum. Ben sadece... Onun hakkındaki gerçeği bilmeni istiyorum. Neden gittiğini. Neden on yıl boyunca ortadan kaybolduğunu. Onun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmeyi hak ediyorsun."

"Tehlikeli mi?" diye sordu yutkunarak. Gözlerini hızla kırpıştırdı. "Ne demek 'tehlikeli'?"

Kendini bir darbeye hazırlıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Bilmemem gerekiyordu. Babam onun için bir avukat tuttu ve bir gün konuşmalarına kulak misafiri oldum. Babam endişelenecek bir şey olmadığına dair beni temin etti. Bu işi halledeceğini söyledi ama aradan birkaç ay geçtikten ve Finn'den hâlâ haber alamadıktan sonra babama tekrar sordum. Finn'in kafasını toplamak için gittiğini söyledi. Biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Ama ben onu Google'da araştırdım. Gerçeği öğrendim."

"Anlamıyorum. Ne demek istiyorsun?"

"Hapiste olduğumu söylüyor," diye bir ses geldi sağından. Ona doğru baktı ve Finn'in içeriden onlara yaklaştığını görünce şaşırdı. Dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı. "Ve sana doğruyu söylüyor. Başından beri yapmam gerektiği gibi."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Hepsi donup kalmış, birbirlerine bakıyor ve birinin hamle yapmasını bekliyorlardı.

"Özür dilerim. Bölmemeliydim," dedi Finn yumuşak bir sesle. "Baban ceketini istedi." Güvertede gezinip ceketi alırken parmaklığın üzerine örtülmüş ceketi işaret etti.

"Bekle, Finn-" diye seslendi Asher, arkadaşı evin içinde kaybolurken. Üzgün bir ifadeyle Blythe'a baktı. "Gidip onunla konuşmam gerek."

"Git," dedi Blythe, sözleriyle onu cesaretlendirerek, ama aslında kastettiği 'Kal' idi. Bana her şeyi anlat. Asher'ın kendisine söyleneni yapıp Finn'in peşinden aceleyle gidişini izledi. Boğazını dolduran yumruyu yutarken boğazı kurumuştu. Onun burada ne işi vardı? Plan neydi? Asher'ın yanında yatarken Finn'den sadece birkaç metre ötedeki kulübede bir gece daha nasıl dayanabilirdi? Buna dayanabileceğinden emin değildi.

Birkaç dakika sonra Asher geri döndü, başı öne eğikti.

"Nasıl gitti?" diye sordu yüzünü buruşturarak. Adamın yüzündeki ifadeden pek de iyi gitmediği anlaşılıyordu.

Başını kaldırıp bir elini saçlarında gezdirdi. "Ne yapacağımı bilmiyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Kızgın olmadığını söylüyor ama tabii ki kızgın. Ben korkunç bir en iyi arkadaşım."

Ona dikkatle yaklaştı ve sesiyle onu yatıştırdı. "Hey, korkunç *değilsin*. Sen bilmiyordun. Hiçbirimiz bilmiyorduk. Ve Ash, bunun bir önemi yok. Finn'in benim üzerimde bir hakkı yok." En azından kısmen doğruydu. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Ama sana onun hapse gireceğini söylememeliydim. Bu benim haddime değildi ve bencilce, bunu sadece beni seçeceğinden emin olmak için yaptım." O

keder dolu gözlerle ona baktı. "Ben öyle biri olmak istemiyorum." Onu kendine çekti ve sarıldı. "Ben zaten seni seçtim Ash."

"Sana şöyle bakıyor..." Durakladı, aşağıya baktı ve sonra tekrar yukarıya Onu.

"Ne gibi?" diye sordu bakışlarını indirerek.

"Sanki elbiselerini yırtmak istiyormuş gibi," dedi sonunda, onu yakalayarak.

Sürpriz.

"Asher, Finn ve ben asla aramızda böyle bir şey olmadı."

"Öyle değil miydi?"

"Hayır. Değildi." Onun dudaklarını sıkıca öptü. "Seni çok seviyorum. Eğer hafta sonunu arkadaşlığınızı onararak geçirmek istiyorsan, bunu yapabilirsin. Ben burada olacağım."

Nefesini içine çekti. "Dışarıda olduğunu bana haber bile vermedi. Geri döndüğünü. Babam biliyordu ama kimse bana bundan bahsetmeyi düşünmedi." "Görünüşe göre bu ilişkideki kötü arkadaş sen değilsin."

Başını salladı. "Haklısın. Etrafımda olmak istemiyorsa, sorun değil. Eskiden kardeşim gibi olan adam olmadan on yıl yaşadım. Hayatımda olması için ona yalvarmayacağım."

Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek onun yanağını okşadı. "Bu onun kaybı."

Ona gülümsedi, morali gözle görülür bir şekilde düzelmişti ve kalbi ısındı. Gerekeni yapmıştı. Onun için önemli olan tek şey Asher'ın daha iyi hissetmesini sağlamaktı. Onun yeri burasıydı, onun yanında durmak. Finn nerede olursa olsun, ne yapmış olursa olsun, bu onu ilgilendirmiyordu. Asher hayallerindeki adamdı, sonsuza dek mutlu olacağı gerçek kişiydi ve bir zamanlar tüm düşüncelerini tüketen adamı düşünmeyi bırakması için kendini zorlaması gerekiyordu.

BLYTHE karanlık yatak odasında uyandı, gözleri uykudan ağırlaşmıştı. Kolunu yatağa uzattı, teni onunkiyle birleşmeyince doğruldu. Odanın etrafına baktı, şüpheleri doğrulanmıştı. Asher gitmişti.

"Asher?" diye seslendi, sesi sessiz odada yankılanıyordu. Örtüyü bacaklarından kaldırdı, ayakları hızla soğuk parke zemine kaydı. Sağ tarafındaki pencereden giren bir parça ay ışığı dışında oda tamamen karanlıktı. Odanın içinde parmak uçlarında ilerleyerek

Evde uyuyan diğer misafirleri uyandırmamak için mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışıyordu. Ya da gerçek misafirin kendisi olduğunu tahmin ediyordu. Finn hariç diğerleri ailesindendi.

Kapıyı yavaşça açtı, büyüdüğü çiftlik evlerinin kapılarının paslı menteşeleri gibi gıcırdamadığına şükretti. O evde gizlice bir şey yapmak mümkün değildi. Babasının özellikle WD-40 sürmeyi reddettiğine inanırdı, böylece gizlice dışarı çıkmaya çalıştığında ailesi bunu her zaman anlayacaktı. Sanırım işe yaramıştı. Gıcırdayan kapı onu dürüst tutmuştu.

Banyo kapısına, ahşabın altından parlayan sarı ışığa baktı ve rahat bir nefes aldı. Banyoyu kullanmak için çıktığında onu uyandırmış olmalıydı. Odalarına geri dönmek için arkasını döndüğünde suyun kesildiğini ve bir saniye içinde kapının açıldığını duydu.

"Blythe?"

Asher'ı görmeyi bekliyordu ama sesin ona ait olmadığını biliyordu.

"Finn?" "Ne yapıyorsun?" diye sordular birbirlerine aynı anda.

Elini hızlıca saçlarının arasından geçirdi. "Dinle, daha önce..."

Başını yana eğerek onun açıklamasını bekledi. Ona söylediği yalanın nasıl bir açıklaması olabilirdi ki? Teknik olarak aslında bir yalan olmadığını tahmin etse de -sanki ortaya çıkıp ona suçlu olup olmadığını sormamıştı- yine de bu bir ihmal yalanıydı. "Neden bana söylemedin?" diye sordu sesini alçaltarak.

Burnundan hava üfledi, belli ki ne söyleyeceğini bulmaya çalışıyordu. Sonunda başını yatak odasına doğru çevirdi. "Benimle gel, tamam mı? Burada olmaz." Odaya doğru yürümeye başladı ama kızın onu takip etmediğini fark edince durdu.

Merdivenden aşağı bakarak dudağını ısırdı. Asher ne yapacaktı? Onun Finn'i yatak odasına kadar takip etmesini kesinlikle hoş karşılamazdı. Ama bir şey olacak gibi de değildi. Buna izin vermezdi. Asher'a söylediği her sözde ciddiydi. Onu seviyordu. Ama gerçeği bilmesi gerekiyordu.

Finn sonunda düşüncelerini bölerek, "Asher gitti," dedi.

Kadın ona ters ters baktı. "Gitti mi? Nereye gitti?"

"Bir süre önce yola çıktı. Yapması gereken bir şey olduğunu söyledi."

"Seninle *konuştu* mu? Neden bana söylemedi?"

Omuz silkti. "Aşağıda birine bir şeyler anlatırken duydum. Telefonda konuşuyor gibiydi. Sana bir not bırakmadı mı?"

Başını salladı ama doğruyu söylemek gerekirse hiçbir fikri yoktu. Bir not aramıyordu, bir insanı arıyordu.

"İstersen git onu ara," diyerek yatak odalarını işaret etti, "ama benim hakkımda bilgi almak istiyorsan... Odamda olacağım. Seçim senin."

Başını salladı ve onun sözüne sadık kalarak yatak odasında kayboluşunu izledi. Ayağa kalkıp bir sonraki hamlesini düşünürken ve alt dudağını çiğnerken midesi guruldadı. Yapacağı seçim ne olursa olsun yanlış olacaktı. Asher'ı aramak istiyordu, nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmek istiyordu. Ama Finn'in etrafındaki gizem de gerçeği öğrenmek için can atmasına neden oluyordu. Eğer Asher şimdi geri dönerse, bunu asla öğrenememe ihtimali vardı. Gerçeği Finn'den öğrenirse, işi biter bitmez Asher'ı arayabilirdi.

Daha fazla tartışmasına izin vermeden ileri doğru adım attı ve Finn'in kapısının tokmağını çevirip içeri girdi. Finn'in perdeleri açık olduğu için dağların mükemmel manzarasını ve yatağının kenarında oturan adamın daha da iyi manzarasını görmesi dışında oda onlarınkiyle neredeyse aynıydı. Dağınık tişörtü, bol eşofman altı, dağınık saçları. Tüm bunlar ona yan yana uyandıkları sabahları hatırlatıyordu. Oda onun sıcak kolonyasına karışmış sabun gibi kokuyordu. Onun kokusunu içine çekerek bir nefes aldı. Sarhoş ediciydi.

Onu beyninden temizlemek istercesine başını salladı. "Yani?" dedi öfkeyle. "Konuş."

İçini çekti ve yatağının kenarında oturmaya devam etti. Onu kapısının önünde dikilirken gördüğünde hiç şaşırmış gibi görünmüyordu. "Sana söylemeliydim," diye itiraf etti.

"Şey, bu yılın yetersiz ifadesi. Bir suçluyla kalıyordum, Finn. O adam bu muydu? Suçlu arkadaşlarından biri mi? Beni gerçekten tehlikeye mi attın?"

Ayağa kalktı, yüzünün yarısı ay ışığının yarattığı gölgelerde saklıydı. "Şimdi, bir saniye bekle. Bana istediğin kadar kızabilirsin. Keşke sana söyleseydim, gerçekten. Ama benimle birlikte olmanın seni tehlikeye atabileceğine dair en ufak bir ipucu aldığım anda oradan ayrıldım. Sana güvenli bir seçim olmadığımı söyledim. Hayatına ait olmadığımı söyledim. Geçmişimle ilgili gerçeği söylemediğim için bana kızabilirsin ama senin güvenliğini düşünmediğim için beni suçlayamazsın. *Tek* düşündüğüm buydu. Ve ben de

Güvende olduğundan emin olmak için. Sana göz kulak oldum. Sana bir daire verdim. Seni korudum."

"Mesele bu mu? Bana daireni verdiğin için şimdi sana borçlu muyum?"

Kaşlarını çattı. "Bana borçlu olduğunla ilgili ne zaman bir şey söyledim Blythe? Yaptığım şeyi istediğim için yaptım. Başka bir sebepten değil. Seni bir daha görmek gibi bir niyetim yoktu. Ve gerçekten, sana geçmişimden bahsetmediğim için beni suçlayabilir misin? Konuşmalara bu şekilde başlamayı pek sevmem."

"Yine de bana söylemeliydin."

"Bu sadece lanet bir iş başvurusunda işaretlediğin bir kutu değil, Blythe. Bunu anlamıyor musun? Bu şey gittiğim her yerde beni takip ediyor. Tanıştığım herkese ne yaptığımı söyleyerek kendimi tanıtmak zorunda kalsaydım... kimse benimle bir şey yapmak istemezdi. Sen de dahil."

"Ne yaptın Finn? Neden hapisteydin?"

Gözlerini kapadı ve sonunda yataktan kalktı. "Sana gerçeği söylersem... bana asla eskisi gibi bakamayacaksın."

"Şu anda hayal ettiğimden daha kötü olamaz." "Evet.

Sana söz veriyorum olabilir."

"Ne yaptın Finn? Buraya gelirsem bana söyleyeceğine söz vermiştin. Ben buradayım. Konuş o zaman."

"Ben kötü bir insan değilim."

"Ne yaptın sen?" diye tekrarladı dişlerini sıkarak. Adam cevap vermeyince kapıya doğru uzandı. "Bu bir zaman kaybıydı-"

"Cinayet." Kelimeyi tükürdü ve onun koluna uzandı. "Cinayetten hapse girdim."

Kanı dondu ve arkasını döndü. Her ne hayal ediyorsa, adam haklıydı, bu daha kötüydü. "Ne?"

"Sana söylemediğim için çok üzgünüm. On yıl önceydi. Ben bir çocuktum. Aptalca bir hata yapan aptal bir çocuk. Bu benden her şeyimi aldı ama seni de almasını istemiyorum."

"Finn..." diye fısıldadı, ondan uzaklaşarak. "Nasıl... nasıl yapabildin?" Finn ona doğru uzandığında, Finn'in ellerindeki kan lekelerini görmeden edemedi ve Finn'in gözlerinde, yüzeyin hemen altında yatıyor olması gereken kalpsiz katili aradı.

"Anlamıyorsunuz. Karmaşık bir durum. Hayatımda o zamanlar olduğumdan çok daha fazla şey değişti. Artık eski ben değilim."

"Birini öldürdün."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ben hâlâ New York'taki ilk gününde tanıştığın kişiyim."

"Hayır," diye tekrarladı, sesi ani bir öfkeyle doluydu. "Hayır, değilsin. Bana kalırsa, keşke hiç tanışmasaydık." Kapının kolunu tuttu ve çekerek açtı. Eli tahtaya çarparak kapıyı kapattı ve gözleri onunkilere dikildi.

"Bunu kastetmiyorsun," diye meydan okudu ona. "Ne demek istediğimi bilmiyorsun."

"Bana karşı hislerin olduğunu biliyorum, Blythe. Gerçeği bilmeden önce beni istediğini biliyorum. Kaçtığım için aptalın tekiydim. Sana her şeyi anlatmalıydım, seninle gerçek bir şans için mücadele etmeliydim." Kolunu nazikçe tuttu.

"Ben Asher'a katılıyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Sahip olabileceğin her türlü şansı kaybettin. Artık seni istemiyorum Finn. Onu seviyorum."

Sözleri onu yaralamıştı, bunu gözlerinde görebiliyordu. Adam kadının kolunu anında bıraktı. "Tamam," dedi sonunda, çenesi açık kalmıştı. "Sadece... eğer fikrini değiştirirsen, daha fazlasını bilmek istersen-"

"Yapmayacağım," dedi ona, adam çoktan bırakmış olmasına rağmen kapıyı zorla çekerek açtı ve koridordan aşağı koştu. Yatak odasının kapısını kapatıp sırtını kapıya yasladığında ve derin bir nefes aldığında kalbi küt küt atıyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Blythe yatağın kenarına oturmuş, telefonunda gezinirken midesinde daireler çiziyordu. Nasıl olmuştu da
Böylesine korkunç şeyler yapmış bir adamın yanında kendini nasıl bu kadar güvende hissetmişti? Kendisinin bu yanını ondan bu kadar zahmetsizce saklamayı nasıl başarmıştı? Ne de olsa suçluların yaptığı buydu.

Asher'a midesinin bulandığını söylemiş ve bunu bahane ederek sabahı Finn'in geçmişiyle ilgili daha fazla ayrıntı bulmak için internette araştırma yaparak geçirmişti. Birçok makalenin de doğruladığı gibi, ona gerçeği söylemişti. Finn O'Brien on yedi yaşındayken ikinci dereceden bir cinayet işlemişti. Kötü giden bir uyuşturucu anlaşması, kırk iki yaşındaki Cedric "Ed" Jackson'ın ertesi sabah künt cisim travması sonucu kafatası ezilmiş halde bulunmasıyla sonuçlanmıştı. Kafası ara sokaktaki bir binaya o kadar sert bir şekilde vurulmuştu ki anında ölmüştü. Raporlara göre saldırıyı kimse görmemişti, ancak iki tanık Finn'in saldırıdan hemen önce ara sokağa girdiğini görmüştü. Finn bir haftadan kısa bir süre sonra sorgulanmak üzere getirildi ve neredeyse anında suçunu itiraf etti. Satıcısının sahip olmadığı para için kendisine saldırmaya çalıştığını ve eyleminin nefsi müdafaa olduğunu iddia etti. Sonuç olarak, korkunç bir kazaydı. Avukatının *yardımıyla* on yıl ceza aldı.

Makalelerde kurbanın fotoğraflarının yanı sıra Finn'in bir vesikalık fotoğrafı da yer alıyordu; boş gözleri tanıdıktı ama boş ve uzaktı. Daha zayıftı, bu da uyuşturucu kullandığının bir işaretiydi. Yüzü kirli, elleri daha kirliydi. Aynı saç stiline sahipti ama benzerlikler burada sona eriyordu. Adamın sözleri kafasında yankılandı: *Ben eskiden olduğum kişi değilim.*

"Hey." Asher'ın sesi onu odanın diğer ucundan gerçeğe geri çağırdı. Kafasını kapı aralığından içeri sokmuş, parlak bir gülümsemeyle ona bakıyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim," diye yalan söyleyerek karnını ovuşturdu. "Tatilin son günü berbat geçtiği için özür dilerim. Umarım annen anlayışla karşılar."

"Elbette," dedi ona, odaya girdi ve alnına bir öpücük kondurarak yatağın üzerinde yanına oturdu. Adam onun ne araştırdığını göremeden tarayıcıdan çıktı. "Herkes anlıyor. Sadece hasta olduğun için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Oh, sanırım sadece biraz mide yanmasıydı, belki de. Şimdiden çok daha iyi hissediyorum."

Gözleri parladı. "Emin misin?"

"Mhm," diye güvence verdi ona.

"Pozitif."

Onun elini tuttu, eğildi ve dudaklarını dikkatle öptü. "Çok memnun oldum."

"Ben de," dedi ona, başını onunkine yaslayarak. "Ben arabayı yükleyeceğim. Yola çıkmaya hazır mısın?"

"Hazırım." Başını salladı.

"Harika, her şeyi topladım bile. Çantanı şuradan alayım." Ayağa kalktı, kızın çantasını yerden aldı ve bir şey unutmadıklarından emin olmak için odaya baktı. "Telefonunun şarj aletini çoktan hazırladın mı?"

"Orada."

"Tamam. Sanırım hepsi bu kadar." Ona bir elini uzattı. "Hazır mısın?"

"Hazır," diye onayladı, elini tuttu ve telefonu cebine soktu. Adam onun parmaklarını öperek yatak odasından çıkmasına ve merdivenlerden inmesine öncülük etti. Oturma odası göründüğünde, Blythe garip bir şeyler olduğunu hemen anladı. Kulübenin oturma odası insanlarla doluydu, tüm aile ellerinde şampanya kadehleriyle etrafta toplanmıştı. Kimse konuşmuyor gibiydi, onlar merdivenden inerken tüm gözler onların üzerindeydi.

Mona hızla ileri atıldı ve Blythe'ı şaşırtarak hemen kucakladı. "Hastalandığın için çok üzgünüm canım."

"Oh, ben iyiyim. Sadece biraz midem bulanıyor. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen dün çok fazla yediğim içindir. O kadar harika yemek varken elimde değildi."

Mona alçakgönüllülükle göğsünü okşadı, ama belli ki gururluydu, uzaklara bakarken dudaklarını sert bir gülümsemeye bastırdı. "Oh, psssh." Övgüleri elinin tersiyle itti ama yine gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Herkesin burada ne işi var?" Blythe sonunda sessiz odada etrafına bakarak sordu.

"Yola çıkmadan önce son bir gelenek," diye açıkladı Asher, köşedeki masadan bir bardak alıp ona uzatarak. Bir tane de kendisi için aldı ve hızla içti.

"Yola çıkmadan önce içki içmek aile geleneğiniz mi?" Blythe yüzünde küçük bir gülümsemeyle sordu. "Bu... uygun görünüyor."

"Sadece bir bardak," dedi Asher ona. "Her şeyden çok sinir için."

"Sinir mi?"

Jacob'ın yanında durmak için geri dönmeden önce Blythe'ın kolunu sıkan annesine baktı. "Altmış yıl önce büyükbabam, Şükran Günü'nden sonraki Cuma günü, tam burada, büyükannem Lorene'e evlenme teklif etmiş. O günden bu yana neredeyse her yıl, biz ayrılmadan hemen önce birisi büyük bir duyuru yapıyor. Babam anneme otuz yıl önce burada evlenme teklif etmişti."

"Steve bana altı yıl önce orada evlenme teklif etmişti," dedi arkadaki bir kadın kadehini kaldırarak. Blythe kadının adını hatırlayamıyordu.

Bir başka kadın kucağındaki bebeği göstererek, "Bu ufaklığı geçen yıl şurada ilan etmiştik," dedi. Blythe bebeğin adının Declan olduğundan oldukça emindi ama geldiklerinden beri annesiyle pek konuşmamıştı. "Yani bugün çoğumuz için bir tür yıldönümü gibi bir şey," dedi Asher bir elini ön kolunda gezdirerek anlattı. Şarabından bir yudum aldı. Blythe odanın içinde geniş aileye bakarak, "Çok tatlı," dedi.

New York'un zengin ailelerine dair algısının aksine, bu odadaki herkes ona sıcak ve misafirperver davranmaktan başka bir şey yapmamıştı. Asher'ın ailesi gerçekten özeldi. Ve mutluydu. Mutluluk onları her yerde takip ediyor gibiydi.

O sırada Asher ona döndü ve yüzündeki endişeli ifadeyi gören Blythe'ın midesi bulandı. Bu mümkün değildi. Bunu yapmasının imkânı *yoktu... ve işte gidiyordu*. Dizlerinin üzerine çöktü.

"Blythe, ben..." Kalbi göğsünde o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki onu duymakta güçlük çekiyordu. Odaklanmaya ve odadaki tüm gözlerin onun üzerinde olduğu gerçeğini unutmaya çalışırken yüzü ısındı. Yabancılar. Asher'ın ailesi. Ona "evet" demesi için güvenen insanlar. Bir adamla yaşayacağı hayata evet.

sevdi. Çünkü... onu seviyordu. Aklında hiç şüphe yoktu. Asher'ı seviyordu. Ama buna hazır mıydı? Bir ömür boyu birlikte olmaya?

Çok erken görünüyordu. Ama Finn'e sadece altı ay önce istediği şey tam olarak bu değil miydi? Bir peri masalı. Sonsuza dek mutlu bir hayat. Ve Asher bunu ona vermeye hazırdı. Ona bakmak için.

Odaklan.

"Bunun yakında olduğunu biliyorum. Biliyorum. Ama seni seviyorum, Blythe. Seni bu hayattaki her şeyden daha çok seviyorum. Otuz yaşıma gelmeden bir yuva kurmak isteyeceğimi hiç düşünmezdim... ama seninle yuva kurmak gibi gelmiyor. İstediğim her şeyi elde ediyormuşum gibi geliyor. Mükemmel hissettiriyor." Ona gülümsedi, sözleri karşısında gözlerinin yaşardığını hissetti. Gerçekten de mükemmel hissettiriyordu. Çok uzun zamandır öyleydi. Şu anda onu şüpheye düşüren tek şey... merdivenlerden inen adamdı.

Finn'in merdivenlerden yanlarına inişini izleyerek başını çevirdi. Belli ki evde bu plandan haberdar olmayan tek kişi oydu. Bir an ağzı açık kaldı ve yürümeyi bıraktı. Ağzını çabucak kapattı ve önünde gelişen sahneyi izlerken onun gözleriyle buluştu. Asher hâlâ konuşuyordu ama onu duyamıyordu. Finn onun için savaşacak mıydı? Bir şey söyleyecek miydi? Hareket etmedi ama ağzından tek kelime çıkmadı.

"Ve sanırım söylemeye çalıştığım şey, bunu istiyorum. Seninle birlikte. Her şeyi istiyorum. Bir gelecek. Beyaz bir çit. Bir aile. Her gün senin yanında uyanmak ve yatmadan önce sana iyi geceler öpücüğü vermek istiyorum. "Ya olsaydı?" ya da "Ne olabilirdi?" diye düşünmek istemiyorum. Sen benim için her şeysin ve her ne kadar beklemek istediğimi düşünsem de artık bunu istemiyorum. Benim için ne ifade ettiğini ya da bunun nereye gittiğini sorgulamanı istemiyorum." Ellerini öptü, cebine uzandı ve küçük, siyah bir kutu çıkardı. "Peki... ne diyorsun? Benimle evlenir misin?" Kutuyu açtı ve kızın ağzı açık kaldı. Üstünde ve yanlarında karmaşık, eski bir tasarım oluşturan küçük elmaslar bulunan gümüş bir banttı.

"Çok güzel..." diye fısıldadı.

"Büyükanne Lorene'indi," dedi ona. "Dün gece gizlice çıktım ve temizlettim. Sürpriz olmasını istedim."

Büyükanne Lorene'in Mona'nın yanında oturduğu odaya bakarken gözleri dolmaya devam etti. İki kadının da nazik gözlerinde yaşlar vardı. Onu, bir anne ve kayınvalidenin onu sevmesini umabileceği kadar çok seviyorlardı. Asher söylediği her şeyi

duymak istiyordu. Onun teklifi isteyebileceği her şeydi. Ona gülümsedi ama son bir kez Finn'in durduğu yere bakmaktan da kendini alamadı.

Yüzü asık bir şekilde yavaşça başını salladı ve arkasını dönerek Asher'ın cevabını duymadan merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başladı. Tekrar Asher'a baktı, kararını vermişti.

Kaşlarını kaldırdı. "Beni sonsuza kadar burada tutmayacaksın, değil mi?" Sinirli bir şekilde güldü.

Kıkırdadı ve boştaki eliyle ağzını kapattı. "Hayır," dedi ellerini yüzünün yanlarına koyarak. Eğildi ve onun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Evet. Evet, Asher, seninle evleneceğim."

Etraftan alkış sesleri geliyordu. Asher ayağa kalktı, onu kucağına aldı ve bir daire çizerek etrafında döndü, ikisinin de boğazından kaçan kahkahalara rağmen dudakları birbirine yapışmıştı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, sesi sadece onun duyabileceği kadar kısıktı. Etraflarındaki gürültü patlamasına rağmen samimi hissettiriyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye yemin etti.

"Sonsuza kadar." Onu yere bıraktı, yüzüğü kutusundan çıkardı ve eli titreyen kızın parmağına geçirdi. Tam oturmamıştı, biraz gevşetilmesi gerekiyordu ama parmağında muhteşem duruyordu. Hayatı boyunca beklediği bir manzaraydı bu. Geleceği önünde uzanıyordu ve onun gözlerinin içine bakarken verdiği kararın, seçtiği hayatın doğru olduğundan emindi.

BÖLÜM YIRMI İKİ

ÜÇ AY SONRA

Blythe gevşek bir tutam saçı atkuyruğunun içine doğru taradı, alnı ter içindeydi. Kanepeye oturdu, hava üfledi
alt dudağından yüzüne doğru yükseldi. Kapının çalınması onu ürküttü. Asher neden kapıyı çalsın ki?

Ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü ve gözetleme deliğinden içeri baktı. Adamın yüzü kadının nefesinin kesilmesine neden oldu.

"Hey," dedi, belli ki onu kapıdan duyabiliyordu.

Hiç düşünmeden kapıyı açtı. Orada ne işi vardı? "Finn?"

Başını salladı. "Kötü bir zaman mı?"

"Hayır," geri adım atarak onun daireye girmesine izin verdi, "hiç de değil. Neler oluyor?" Kapıyı arkasından kapattı ve adamın yaptığı değişiklikleri incelemesini izledi. Bir zamanlar çıplak olan duvarlar artık sanat eserleriyle doluydu ve eski, çoğunlukla boş olan oturma odası bir kanepe, iki sandalye ve bol miktarda kırlentle doluydu.

"Burası... güzel görünüyor."

"Teşekkürler," dedi, dağınıklık yüzünden yüzünü buruşturmamaya çalışarak. Oturma odasının uzak köşesinde bir yığın kutu duruyordu ve tezgahın üzerinde bir kutu daha vardı. Yeniden taşınmayı planladığının kanıtıydı bu. "Her şey yolunda mı?"

Başını salladı. "Ben... habersiz geldiğim için özür dilerim. Martin daireyi boşalttığınızı bana bildirdi." Sözleri resmiydi, sesi

Tekdüze; ya hiç umurunda değildi ya da ne kadar umurunda olduğunu saklamak için çok iyi bir iş çıkarıyordu.

"Evet," dedi bir ayağını diğerinin arkasına vurarak. "Ben, şey, düğünden sonra dört ay içinde Asher'ın yanına taşınıyorum. Kira kontratım bitmeden önce olacağı için ona haber verdim."

Gözlerini kırpıştırdı, başını salladı.

"Yani... teşekkür ederim. Daire için. En çok ihtiyacım olduğu anda beni gerçekten kurtardın-"

Yere baktı, alaycı bir ifadeyle hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

"Önemli bir şey değil." "Öyleydi, Finn. Büyük bir olaydı."

Bakışları kızın vücudunda gezinerek soğuk bir ürpertinin teninde dans etmesine neden oldu. Adamın karanlık gözleri kızınkilerle buluştuğunda, kız nefesini içine çekti. "Bak," dedi sonunda, "eğer taşınacaksan, daireyi geri alacağım."

"Doğru," dedi, adamın sözleri onu hazırlıksız yakalamıştı. "Doğru, tabii ki.

Evet, kesinlikle. Paranızı boşa harcamış olmanızı istemem."

"Para umurumda değil, Blythe."

"O zaman neyi önemsiyorsun?"

Durakladı, düşünür gibi görünüyordu. "Mutlu musun?" diye sordu sonunda.

Asher'la geçirdiği son birkaç ayı, başı ağrıdığında başını ya da uzun bir gün geçirdiğinde ayaklarını ovduğu geceleri, Central Park'taki yürüyüşleri, gece geç saatlerde sinemaya gidip dondurma yemeyi, onu öpüşünü, tek bir dokunuşuyla tüm vücudunu ateşe verişini düşündü. "Asher gerçekten iyi bir adam," dedi ona. "Bana karşı çok iyi."

"Senden istediğim bu değildi."

"Ne soruyorsunuz o zaman? Ve neden?"

"Seni mutlu edip etmediğini soruyorum. Eğer o... aradığın *kişiyse*, ya da her neyse." Gözlerini devirdi. "Yerleşip yerleşmediğini soruyorum."

"Yerleşmiyorum," dedi çabucak. "Ben mutluyum."

Ona keskin bir baş selamı verdi. "Şuna bak. New York'ta bir yıldan az bir süre geçirdin ve sonunda peri masalına kavuştun. Sanırım bu yüzden insanlar New York'un tüm hayallerin gerçekleşebileceği bir yer olduğunu söylüyor."

"Başka bir lakap mı? Ben hala Büyük Elma diyorum."

Gözleri tutkuyla doldu, ifadesi ciddileşti. "Bu da mantıklı."

"Ne demek istiyorsun-"

"Baştan çıkarıcı şeylerle dolu."

Yutkundu, boğazı aniden çok kurudu. "Sen... düğüne gelmeyi düşünüyor musun? Nerede yaşadığınızdan emin olmadığımız için davetiyenizi ailesinin evine gönderdik."

"Üzgünüm, evet, başarabileceğimi sanmıyorum."

Dudağını ısırdı ve yavaşça başını salladı. "Asher bunu duyunca hayal kırıklığına uğrayacak."

"Sadece uzak durmamın daha iyi olacağını düşünüyorum." "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Güven bana, biliyorum."

"Tamam," dedi sonunda. "Peki, taşınır taşınmaz anahtarları sana getireceğim. Ve... tekrar teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam," diyerek etrafındaki daireyi işaret etti. Hâlâ da öyle."

"Görünüşe göre yeterli değil," diye fısıldadı, kıpırdamadan. "Bu ne anlama geliyor?"

Kaşlarını çattı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, Blythe."

"Benden ne istiyorsun, Finn? Ne yapmam gerekiyor?" "Hiçbir şey," dedi kararlılıkla. "Sen mutlu olduğun sürece. Yine de bir şey bana öyle olmadığını söylüyor."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Hissettiğinden daha kendinden emin görünmeye çalıştı. Finn'le ilgili onu bu kadar gergin hissettiren şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Ona karşı hisleri azalıyordu - azalmak zorundaydı. Asher'ı seviyordu ama Finn'in onun üzerindeki etkisini inkâr edemezdi. Bir şekilde birbirlerine bağlıydılar. Onunla tanıştığı anda başlamıştı ve ne yaparsa yapsın bu bağı koparamıyor gibiydi.

"Çünkü seni tanıyorum, Blythe. Mutluluğun gözlerinde nasıl göründüğünü biliyorum. Mutlu olduğunda nasıl hareket ettiğini biliyorum. Daha hafifsin. Benimleyken daha hafiftin."

"Seninle birlikte *olma* şansım hiç olmadı Finn. Bu seçimi sen yaptın. Asher beni seçti." Göğsünü işaret etti, öfkesi giderek artıyordu. "Sen çekip gittiğinde o beni seçti."

"Kendi güvenliğiniz için," diye ısrar etti. Sonra içini çekerek elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Artık bir hata yaptığımı biliyorum. Kalmalıydım. Bunu geri almak için her şeyi yaparım."

"İşler öyle yürümüyor," dedi ve gözlerinde aniden yaşlar oluştuğunda kendini şaşırttı. "Çekip gittiğinde beni gerçekten incittin. I

seninle bir şans istediğimi söyledim. Senin bir seçenek olmanı istedim." "Hâlâ öyleyim!"

"Değilsin," dedi kararlılıkla. "Artık Asher'a aşığım." "Yani artık bana karşı bir şey hissetmiyor musun?"

Gözlerini sıkarak kapattı ve bir elini alnında gezdirdi. "Ben -"

"Dürüst ol."

"Elbette sana karşı hislerim var Finn. Nedenini sadece Tanrı bilir, ama ben hissediyorum. Ama benim de Asher'a karşı hislerim var. Ve biz nişanlıyız. Bu sadece... çok karmaşık."

"Yani, kolay yolu mu seçeceksin?" "Çekip gittiğinde yaptığın bu değil miydi?"

Alay etti, ağzı açık bir şekilde kapıya baktı. "Böyle mi düşünüyorsun? Bu kararla ilgili *herhangi bir şeyin* kolay olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona bir adım daha yaklaştı ve dilini dudaklarında gezdirdi. Gözleri onunkileri aradı. "Blythe, bu *şimdiye kadar* yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. O gün senden uzaklaşmak, sana o notu bırakmak, seni bir daha asla göremeyeceğimi bilmek... beni mahvetti. Kalbimi kırdı. Sana karşı hissettiklerimi başka hiç kimseye karşı hissetmemiştim. Yakınından bile geçmedim. Sanırım sana aşığım."

Burnunu çekti, adamın söylediklerinin doğruluğu gözlerinden okunuyordu. "Finn..."

"Biliyorum," dedi üzüntüyle. "Bunun olabilecek en kötü zaman olduğunu ve hayatını daha da karmaşık hale getirdiğimi biliyorum. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama ben sana aşığım, Blythe. Sanırım seninle tanıştığım andan itibaren aşık olmuş olabilirim." Yanağını okşamak için elini kaldırdı. Geri çekilmeliydi ama kıpırdayamadı. "Ve eğer bana aynı şekilde hissetmediğini söyleyebilirsen, gitmene izin vereceğim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama yapacağım. *Sadece* benim için böyle hissetmediğini söylersen. "En azından bir şansı hak etmediğimizi düşünüyorsun."

Gözleri onunkiler arasında gidip geliyor, bir şey söylemesini, bir karar vermesini bekliyordu. Zihni tamamen boş bir levhaydı, yalan dilinin ucundaydı. Söylemeye hazırdı. Onu unuttuğunu söylemeye. Asher'ı ve sadece Asher'ı sevdiğini. Finn'i bir daha görmek istemediğini.

Kalbini ikiye bölecek yalanı söylemeye fırsat bulamadan, gözleri son bir kez onunkilerin arasında gezindi, sonra dudaklarına doğru kaydı ve dudakları onun dudaklarına yapıştı.

Elini kızın yanağından saçlarına doğru kaydırdı, parmakları kızın koyu kahverengi saç tellerine dolandı.

Tutku midesini doldurdu, hayatındaki her şeyden daha doğru hissettiren öpücüğün içine düşerken teni alev aldı. Diğer eli yüzünün diğer tarafını kavradı, vücudu onun içinde eridi. Söylediği her şey doğruydu, her kelimesi. Finn'e aşıktı. Ve Asher'a aşıktı. Hayatıyla ilgili her şey tam bir karmaşaydı ama yine de farklı olmasını dileyemezdi. Nasıl bir seçim yapacaktı? Hangi seçeneğin elinden alınmasını istiyordu?

Onu sevmekten başka hiçbir şey yapmamış olan Asher mı? Yoksa onu tutkuyla ateşleyen, zayıf bir anında onu koruyan ama onu seçmeye karar verdiğinde çekip giden Finn mi? Kalbinin her iki tarafı da birbirini çekiştiriyor, hikâyesinin farklı sonlarla bitmesini istiyordu. Kendisiyle hiç bu kadar savaş halinde olmamıştı.

"Finn-" Kadın geri çekildi, alınları birbirine yapışmıştı. Adam sanki onun bir sonraki sözlerinden korkuyormuş gibi gözlerini yavaşça açtı. Dürüst olmak gerekirse, o da bu sözlerden korkuyordu. "Bunu yapamam."

Onun tenine karşı başını salladı ve geri çekildi.

"Biliyorum." "Ben sadece... Ben nişanlıyım."

"Tamam," dedi.

"Özür dilerim..." diye fısıldadı onun gözleriyle buluşamadan.

"Evet, ben de." Kapıyı tuttu. "Kendine iyi bak, Blythe. Ne yaparsan yap, sadece... seni en çok mutlu eden şeyden korkma. Zor olsa bile. Ben olmasam bile. Seni mutlu eden her neyse, onun için tüm gücünle savaş. Dediğin gibi, eğer bunu yapmazsan, diğer her şeyin ne anlamı kalır ki?" Kapıya vurdu. "İnan bana, böyle bir pişmanlıkla yaşamak istemezsin."

Başını salladı, onun kapıyı açışını izledi ama hiçbir kelime bulamadı. Gözleri yaşlarla doldu. "Finn, ben-"

Durdu ve hafif umutlu gözlerle ona baktı. "Sorun değil," dedi sonunda. "Ben olmak zorunda değilim. Ben iyi olacağım." Gülümsemesi küçük ama sıcaktı.

"Her şey için teşekkür ederim."

"Her zaman."

"Özür dilerim..."

"Olmak zorunda değilsin."

"Biliyorum," dedi. "Ama yine de öyleyim."

Bununla birlikte, kapıyı kapattı ve onun hayatından -muhtemelen sonsuza dek- kayboldu.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

IKI AY SONRA

"T burada," dedi Blythe. "Davetiyelerimizin sonuncusu da resmen tamamlandı." Kapatmak için mührü kapağın üzerine yerleştirdi.

"Parmaklarımın bir daha tamamen düzelip düzelmeyeceğini bilmiyorum," diye şaka yaptı Asher, ellerini pençelermiş gibi uzatarak.

Kıkırdadı ve onun omzuna doğru eğildi. "Bu konuda bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim."

"Elbette," dedi ona. "Seninle vakit geçirmekten daha iyi bir bahane olabilir mi? Hayal edilebilecek en kötü şeyi yapıyor olsam bile... ki öyleydi."

Ona karşı burnunu kırıştırdı. "Düğünün neredeyse yaklaştığına inanamıyorum."

"Her şey uçup gitti, değil mi?" diye sordu. "Seninle evlenmeye çok hazırım."

"Biliyorum." Durakladı. "Annen bizimkine harcadığı onca emekle profesyonel bir düğün planlayıcısı olmayı hak ediyor."

"Hayatım boyunca bu etkinliğe hazırlandığından eminim," dedi ona, omzundan doğrulduğunda sırıtarak. "Bu onun Olimpiyatları."

Üzüntüyle gülümsedi ve başka tarafa baktı.

"Senin için sorun değil, değil mi?" diye sordu. "Zorlayıcı olabileceğini biliyorum." "Elbette," diye kabul etti. "Ailen Tanrı'nın bir lütfu Asher."

"Ama seninkini özletiyorlar," dedi. Bu bir soru değildi ama haklıydı.

Başını salladı. "Öyle."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim, bebeğim. Keşke seni daha iyi hissettirmek için yapabileceğim bir şey olsaydı."

"Bunu zaten yapıyorsun," dedi ona. "Sen harikasın Asher." Başını iki yana salladı. "Keşke bu doğru olsaydı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu onun sesinde garip bir ton sezerek.

"Sadece... sen şimdiye kadar yaptığım en iyi şeysin. O kadar çok şey yaptım ki
hatalar, Blythe."

"Hatalar mı?" Kanepede onunla yüzleşmek için döndü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bilmiyorum." İnledi. "Onlara yaşattığım onca çılgınlıktan sonra ailemle buraya gelebileceğimi hiç düşünmemiştim. Birçok açıdan ilişkimizi onarmış gibisin."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," diye düşündü yüksek sesle.

"Ailen seni seviyor." "Sevdiklerini biliyorum," dedi. "Ben de seviyorum."

"Öyle mi?" diye onun sözlerini tekrarladı. "Şimdi bu kelimeler kulağa *harika* geliyor
ağzından çıkıyor."

"Öyle, değil mi?" diye sordu, dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Bahse girerim seninkinden daha da iyi geliyorlardır." Bir parmağını kalçasında gezdirdi ve onu gıdıklamak için karnına doğru ilerletti. Kadın yüksek sesle bir kahkaha atarak onu itti ve o da güldü. Bir süre sonra yüzü ciddileşti. "Sen hiç şüphesiz başıma gelen en iyi şeysin. Seni kaybettikten sonra nasıl hayatta kalabilirim bilmiyorum."

"Asla zorunda kalmayacaksın," diye güvence verdi ona, kolunu ellerinin arasına alarak. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi ona ve zarf yığınını alıp masasının üzerine koymak için yürüdü.

"Hey, Asher?" diye sordu.

Onunla yüzleşmek için geri döndü. "Evet?"

"Neden baban için çalışmıyorsun? Geçmişin yüzünden mi?"

Başını salladı. "Kimse benimki gibi bir geçmişi olan birinin mali işlerini yönetmesini istemez." Yüzünü buruşturdu. "Ayrıca, kendim için bir şeyler yapmak istedim. Paramın, eşyalarımın bana ait olmasını istedim. Bana bakması için babama güvenmeyi hiç sevmedim."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi, tamamen doğru olmasa da. Hiçbir zaman ailesinin ona verebileceğinden fazlasını istememişti ve Asher'ın sahip olduğu kadar paraları da yoktu. "Sadece merak ettim. Yani, sen tek evlatsın.

Onun şirketi için çalışmaman onu rahatsız ediyor mu? Birkaç kuzeninin çalıştığını söyledi."

Kaşlarını çattı. "Bu konu hakkında hiç konuşmadık. Sanırım biraz gergin, bilirsiniz, açıkçası. Ama olan oldu."

Koltuktan kalktı. "Kendi paranı kazanman hoşuma gidiyor."

"Sana her zaman göz kulak olacağım, Blythe. Bunu biliyorsun, değil mi?" Ona doğru bir adım attı ve kendisine doğru ilerleyen Blythe'ı tam ortasında karşıladı.

"İstiyorum," dedi, her şeye gücü yeten sözcüklerin dilinden dökülmesine izin vererek.

Gülümsedi ve yavaş bir öpücük için eğildi. "Gördün mü, haklıymışım.

Kulağa *daha çok*
Senden duymak daha iyi."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

IKI AY SONRA

Blythe kilisedeki uzun aynanın önünde durdu. Beyaz elbisesi kıvrımlarını sarıyor, balo elbisesi eteği ona prenses havası veriyordu. O Büyükanne Lorene'in duvağını takıyordu; duvağın üzerindeki desen, kısa bir süre önce ölçülüp geri getirilen yüzükle uyumluydu. Duvak da tıpkı yüzük gibi çok güzeldi, Blythe ve Mona'nın aylarca uğraştığı çiçekler de öyle. Her şey sadece yedi ay içinde bir araya gelmişti - hayallerinin düğünü.

Sadece dört ay önceki o geceden beri Finn'den haber alamamıştı. Sonraki haftayı dairesinde Asher'a toparlanması gerektiğini söyleyerek geçirmişti çünkü toparlanmak için sadece birkaç ayı kalmıştı ama aslında hayatının geri kalanını şekillendirecek bir karar vermeye çalışıyordu.

Şu an elbisesinin içindeyken bile Finn'in her zaman kalbinin bir parçasına sahip olacağını inkâr edemezdi. Bilmeden ona vermişti ve muhtemelen asla geri alamayacaktı. Ama Asher diğer yarısına sahipti. Bunun için çalışmıştı. Onu hak etmişti. Asher kalbinin kırılmasını hak etmiyordu. Finn de hak etmiyordu. Ama Finn gitmeyi seçmişti. Dürüst olmak ve risk almak yerine geçmişini saklamayı seçmişti. Asher'ın kalbini onun için bir seçimdi ve günün sonunda önemli olan da buydu.

Aynada kendine, mükemmel makyajına ve saçlarına, daha önce asla sahip olamayacağı elbisesine ve parmağında parlayan yüzüğüne bakarken, annesinin yanında olmamasına üzülmekten kendini alamadı. Ne de olsa öyle olması gerekiyordu. Bu, hayatı boyunca hayalini kurduğu bir gündü. Annesinin duvağını takması gerekiyordu ama

eşyalarının çoğu gibi yangında kül oldu. Sahip olduğu her şey ya alevler içinde çalınmış ya da New York'a geldiği gün elinden alınmıştı.

Bu günle ilgili her şey taze ve yeniydi - tıpkı içine girmekte olduğu hayat gibi. Hayal ettiği gibi hissetmiyordu ama bir şekilde bu sorun değildi. Asher yanında olduğu ve onu sevdiği sürece her şey yoluna girecekti.

"Keşke burada olsaydın anne," diye fısıldadı, dudağı titremeye başlarken bir elini gergin karnının üzerinde gezdirdi. Bir sonraki düşünceyi yüksek sesle söylemedi ama yine de annesinin duyabileceğini umuyordu. *Ne yapacağını bilirdin.*

Kapının çalınmasıyla irkildi ve hızla gözlerindeki yaşları sildi. Yemeklerini birlikte yaptığı ve nedimesi olarak seçtiği Cathy kafasını içeri uzattı. "Hey, aşkım, hazır mısın?"

Başını salladı. "Evet."

"Tamam, önce biri seni görmek istiyor."

Kalbi bu olasılık karşısında çırpındı. Kim olabilirdi ki? Daha doğrusu, *başka* kim olabilirdi? Gelmemeliydi ama onun sözlerini duyunca hissettiği umudu inkâr edemedi. "Elbette. İçeri gönderin."

Başını salladı ve kapıyı bir süreliğine kapattı. Kapı açıldığında karşısında Finn değil Jacob duruyordu. Göğsündeki umut, patlamış bir balon gibi söndü. "Jacob," dedi, hissettiğinden daha mutlu görünmeye çalışarak. "Her şey yolunda mı?"

Cevap vermeden önce kapıyı kapattı. "Çok güzel görünüyorsun."

Ona gülümsedi, yüz ifadesinden şaşkınlığı okunuyordu. "Teşekkür ederim."

Boğazını temizledi. "Sana bir şey söylemem gerekiyor, Blythe. Bundan istediğin sonucu çıkarabilirsin ve muhtemelen bir şey söylemek bana düşmez ama söylemezsem kendimle yaşayamam."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu yanındaki beyaz şezlonga yaslanarak. Adamın ona bakışları başını döndürüyordu. Bir şeyler çok yanlıştı.

"Finn bana ikiniz arasında olanları anlattı... şey, üçünüz sanırım. Oğlum da dahil."

Oğlunun arkadaşına aşık olduğu için ona kızmış mıydı? "Finn ve Asher'ın arkadaş olduklarını bilmiyordum," diye açıklamaya başladı. "Finn ve benim ilişkimiz çok kısa sürdü, neredeyse hiç olmadı."

Gülümsedi ve konuşmasını kesmesi için elini kaldırdı. "Bana açıklamak zorunda değilsin ama sana açıklamak istediğim bir şey var."

Para hakkında mıydı? Ona evlilik sözleşmesi imzalaması gerektiğini söylediği yer burası mıydı? "Tamam, tabii."

"Asher ve Finn büyürken birbirlerinden ayrılmazlardı. Arkadaştan çok kardeş gibiydiler. Mona ve ben... bugüne kadar Finn'i diğer oğlumuz olarak gördük. Hayatının büyük bölümünde ona biz baktık." Dudaklarını birbirine bastırarak durakladı. "Finn'in yetiştirilme tarzı hakkında ne bildiğinizden emin değilim..."

"Hiçbir şey." Adamın aslında sormadığı soruya cevap verdi.

Başını salladı. "İyi değildi. Ailesi işe yaramaz. Babası bu dünyadan olmayan bir öfkesi olan büyük, kaba bir adam. Oğluna ya da oğlu hakkında söyleyecek tek bir nazik sözü bile yoktu. Annesi..." Kaşlarını kaldırdı. "Annesi hayatı boyunca uyuşturucu kullanmış. Finn'in hayatına girip çıkan erkekler vardı. Babası bir ya da iki aylığına kaçtığında, eve yeni birini getirirdi. Hiçbir tutarlılık yoktu. Onu yetiştiren insanlara bakarak umduğumuzdan çok daha iyi bir çocuk oldu. Mona ve ben onu on beş yaşındayken, annesi dördüncü kez aşırı doz aldıktan ve babası tekrar kaçtıktan sonra aldık." Gözlerini kaçırdı ve Mona onun genelde mutlu olan gözlerinde yaşlar görüp görmediğini merak etti. "Onu hiç sormadılar bile. Bir yıldan uzun bir süre boyunca bizdeydi ve öldüğünü bile fark etmediler."

"Onun için elinden geleni yaptın," dedi, onu teselli etmesi gerekip gerekmediğinden emin değildi.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle, başparmağını burnunun altına sürterek kokladı. Tekrar ona baktı. "Hayır, ayrılmadık. Her zaman iki oğlum varmış gibi hissettiğimi söylerim, ama ikisinin de bana ihtiyacı olduğu bir zaman vardı ve ben birini diğerine tercih ettim." Burnunun kenarını sıktı. "Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

"Neden bahsediyorsunuz Bay Grace?"

"Asher seni seviyor, Blythe. Gerçekten seviyor. Sen hayatına girdiğinden beri onun hayatını değiştirdin ve annesi ile ben bundan daha fazla gurur duyamazdık."

"Ben de onu seviyorum." Başını omzuna doğru eğdi ve onun devam etmesini bekledi.

"Mona burada olduğumu bilseydi beni asla affetmezdi," dedi ama sanki ondan çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. "Ama gerçeği bilmen gerek."

"Ne hakkındaki gerçek?" diye sordu.

"Finn'le konuşmalısın," dedi. "Eğer sen de onu seviyorsan. Finn'i önemsiyorsan... bunu yapmadan önce onunla konuşmalısın."

"Bugün evlenmemem gerektiğini mi söylüyorsun?" Göğsüne dokundu, onun temkinli sözleri içinde bir mesaj bulmaya çalıştı.

"Hayır," dedi hemen. "Oğlumla evlenmeni şimdiye kadar hiçbir şey istemediğim kadar çok istiyorum. Sen onun başına gelen *en iyi* şeysin. Ama bu sefer bencil olamam. Bir oğlumu diğerine tercih edemem."

"Ben seçtim, Bay Grace-"

"Jacob, Jack, lütfen," diye düzeltti onu.

"Jacob," dedi. "*Jack mi?*" Zihnindeki çarklar dönmeye başladı ve bunun neden bir çağrışım yaptığını merak etti. "Sana kimsenin Jack dediğini duymadım."

"Babam hep yapardı. Okuldaki çocuklar. Mona bunun çocukça olduğunu düşünüyor ama ben hep sevmişimdir."

"Jack..." Hatırası su yüzüne çıkınca geçmişi düşündü. "Finn'in babası. O... daha mı büyüktü?" Kollarını iki yana açtı. "Büyük, beyaz bir sakalı mı vardı?"

Başını salladı. "Evet, bu o."

"Finn'in dairesine geldi. Asher'la çıkmaya başladıktan birkaç hafta sonra. Senin -Jack'in- Finn'in nerede yaşadığını söylediğini söyledi." Başını salladı, her şeyin yerli yerine oturduğunu hissetti. "Demek bundan bahsediyorsun. Babası onu bulursa Finn'in kaçacağını biliyordun. Onun sana geleceğini ve benim Asher'a geri döneceğimi biliyordun."

Kaşlarını çattı. "Hayır," dedi usulca. "Hayır, tabii ki hayır. O zamanlar senin kim olduğunu bilmiyordum, Blythe. Bırak oğullarımın ikisiyle de çıktığını." İçini çekti. "Tommy'ye Finn'in nerede yaşadığını söyledim ama sadece bir avukat için adrese ihtiyacı olduğunu söylediği için. Finn'in annesi vefat etti ve vasiyeti okunuyordu. Finn'e sorun olup olmadığını sordum, o da evet dedi. İkimiz de Tommy'nin oraya geleceğini beklemiyorduk."

"Eğer konu bu değilse, neden bahsediyorsun? Ne zaman bir oğlunu diğerine tercih ettin?"

Kapı çalındı ve Cathy başını tekrar içeri uzattı. "Bizim için hazırlar."

Blythe başıyla onayladı ve Jacob başka bir şey söylemeden önce onun kapıyı tekrar kapatmasını bekledi. "Eğer Asher'ı seviyorsan ve aklında hiçbir şüphe yoksa... umarım onunla evlenirsin. Ama Blythe, eğer bunu yapmakla ilgili en ufak bir kuşkun varsa... lütfen önce Finn'le konuş. Burada tüm çocuklarımı korumaya çalışıyorum. Buna sen de dahilsin." Gülümsedi,

öne doğru yürüdü ve onun elini tuttu. Dudaklarını elinin üzerine bastırdı ve onu kendi babasını çok özlemesine neden olan bir sarılmanın içine çekti. "İyi şanslar," diye fısıldadı uzaklaşırken. "İhtiyacın olursa birkaç dakika oyalarım."

Başını salladı ama ilk başta teklifi ne kabul etti ne de reddetti. "Asher'ı seviyorum," dedi ona. "O da beni seviyor, değil mi?"

Başını salladı. "Gerçekten öyle."

Gözlerinde hâlâ yaş olmasına rağmen gülümsedi. "Finn burada mı? Benimle konuşmanı o mu istedi?"

"Hayır," dedi hemen. "Finn sahip olduğum her şeyi sana anlatmama asla izin vermezdi. Seninle hiç konuşmamı istemedi."

Yani Finn onun için savaşmayı seçmemişti. Tekrar. Vazgeçmişti. "Sahip olduğun şeyi bana anlattığın için teşekkür ederim Jack. Oğlunu seviyorum, o da beni seviyor. Hiç şüphem yok." Son cümle bir yalandı ve sözcükler dudaklarından çıkarken bunu biliyordu, ama onları geri alamazdı. Önündeki adama tekrar sarıldı ve kapıya doğru döndü. "Şimdi gitmemiz gereken bir düğün var."

Kapıyı açarken biraz sıkıntılı olsa da inanılmaz derecede rahatlamış görünüyordu. Blythe, seçtiği üç nedime onu görünce 'ooh' ve 'aah' demeye başlayınca gülümsedi.

Cathy başını çift kanatlı büyük kapıdan içeri uzatıp onay verince koridora girdi. Anında, törenin başladığını haber veren müzik çalmaya başladı.

Jacob nedimenin yanındaki yerini almaya başladı ama durup Blythe'a baktı.

"Bu haddimi aşmak olabilir... ama seninle koridorda yürümemi ister misin?"

Sözleri göğsüne çarparak derin bir nefes almasına neden olurken, hafifçe uzak tuttuğu gözyaşları yanaklarından aşağı dökülmeye başladı. Bu günün babasını ne kadar özlemesine neden olduğundan kimseye bahsetmemişti. Herkes annesini özlediğinden, onsuz evlenmenin onun için ne kadar zor olduğundan bahsediyordu ve bu tamamen doğruydu ama o anda kolunu babasının koluna dolamayı çok istiyordu. Baba-kız dansı olmayacağı gerçeğinden duyduğu dehşeti gizlemişti. Bu günün her parçası ona kaybettiklerini hatırlatıyordu.

"Bunu çok isterim," dedi sonunda.

Tören alayı koridorda ilerlemeye başladığında yoldan çekildi. Asher, sağdıcı olan babasının neden onlarla birlikte olmadığını merak edecekti. Kapılar kapanıp koridorda yürüme sırası onlara geldiğinde Jacob onun kulağına doğru eğildi.

"Eminim baban seninle çok gurur duyardı." Kapılar açıldı ve Asher koridorun sonundan kızın gözleriyle buluştu. Sıcak bir şekilde gülümsedi, ona doğru ilerlerken gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. Konuklar hep bir ağızdan durmuş, yüzlerinde cesaretlendirici gülümsemelerle onu izliyorlardı. Kalabalığın tamamının Asher'ın misafirleriyle dolu olduğu hiçbirinin gözünden kaçmamıştı. İş yerinden birkaç arkadaşı davet edilmişti ama düğün partisindeki üç kişi dışında hiçbiri gelmeye zahmet etmemişti. Aralarındaki gergin ilişkiye rağmen yaşayan tek akrabası olan teyzesi bile katılmak için çok uzak bir yol olduğunu söylemişti.

Buna odaklanamadı. Bu onu ne kadar üzerse üzsün, koridorun sonunda onu bekleyen adam onu o kadar mutlu etmişti ki patlayabilirdi.

Aşer'in yanına vardıklarında, Jacob sağdıç olarak Aşer'in yanındaki yerini almadan önce onun elini oğlunun elinin içine koydu.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadı Asher, papazın önündeki kırmızı kadife merdivenlerden yukarı çıkarken hafifçe ona doğru eğilerek. Ona gülümsedi, kalbi inanılmaz derecede doluydu ama yine de onu rahatsız eden bir şey vardı. Jacob'ın sözleri. Ona verdiği uyarı. Finn'le konuşması gerektiği konusunda. Neden onu bu andan önce uyarmamıştı?

Ona söylediği diğer şeyi, babasının kendisiyle gurur duymasıyla ilgili olanı düşündü. Gurur duyacak mıydı? Salona bakarken, iyi niyetli insanlar tarafından planlanmış olan düğünde, hiçbir şey kendisi yapmış olsaydı olacağı gibi görünmüyordu. Kalabalık tanımadığı yüzlerle doluydu.

Düğün sadece Asher'ınmış gibi hissediyordu ve bunun onu rahatsız etmeyeceğini düşünmüş olsa da, yabancıların -yeni ailesinin- önünde dururken eski ailesini özlemekten kendini alamadı. Mezuniyetinden hemen önce babasının ona söylediği sözleri düşündü. Arabaya binmeden hemen önce onu kenara çekmişti.

"Seninle gurur duyduğumuzu biliyorsun, değil mi?" demişti. O zaman gözlerini devirmişti.

"Daaaad."

Onun alnından öptü ve omzunu sıktı. "Biliyorum, biliyorum. Seni yalnız yakalamışken söylüyorum. Bu geceden sonra dünya senin,

tatlı bezelye. İstediğin her şeyi yapabilir ve her şey olabilirsin."

Sırıttı. "Biliyorsun, sırt çantamı alıp Avrupa'yı dolaşmaya falan gitmiyorum. Henüz taşınmıyorum bile."

"Biliyorum," demişti. "Ama yapabilirsin. Tam şu an olasılıklarla dolu. Ve gerçek şu ki, Blythe, kalbinin sesini dinlediğin sürece... yanlış yapamazsın. Kendine ve seni mutlu edecek şeylere karşı dürüst ol. Annen ve ben ne olursa olsun seni destekleyeceğiz."

Onun kucağına doğru eğildi. "Teşekkürler," diye fısıldadı. "Şimdi, sevimsiz bir Hallmark filmine dönüşmeden önce yola koyulalım."

Onun şakasına kıkırdadı ve kızıyla birlikte kapıdan çıktı. Anne ve babası birkaç yıl sonra ölmüştü. O zamandan beri o günü düşünmemiş, o ana kadar onun tavsiyesini hatırlamamıştı. Sanki bir gün bunu duyması gerekeceğini biliyor gibiydi.

Kalbinin sesini mi dinliyordu? Karşısındaki adama -iyi adam, onu her şeyden çok seven adam, ona istediğini düşündüğü her şeyi veren adam- bakarken öyle olduğuna inanmak istese de bunun doğru olmadığını biliyordu. Kalbinin Finn'de kalan parçası çok büyüktü. Eğer kendine karşı dürüst olsaydı, çoğunluk oyuna sahipti. Belki de bunu hep biliyordu. Belki de böylesine önemli bir günde babasını hatırlaması bu gerçeği su yüzüne çıkarmıştı. Her iki durumda da, sırf Finn kendi isteğiyle kabul etti diye ondan vazgeçemezdi.

Papaz törenin bir bölümünü tamamlamıştı ve ona bakıyor, söyleyeceği sözleri söylemesini bekliyordu. Asher onun elini sıktı.

"Blythe?" diye fısıldadı, kafası karışmış görünüyordu. Gözleri, ona bilmiş bir bakış atan Jacob'ınkilerle buluştu. Bunun olacağını biliyordu. Bir şekilde, sadece biliyordu.

"Ben, um-" Kalabalığa baktı, onun kalbini her şeyden çok kıracak şeyi söyleyecek kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Sevdiğiniz birini yok etmek, birlikte hayal ettiğiniz geleceği yok etmek kolay değildi. Bunu, hepsi o kişiyi sevdikleri için gelmiş olan bir kalabalığın önünde yapmak daha da zordu. Gözleri ön sıradaki bir kadına takıldı, yüzündeki tüm kan anında çekilmişti.

Asher'la ilk kavgalarını ettikleri gece restoranda çalışan kadındı. Blythe'la aynı zamanda çıktığı kız. Adını hatırlayamıyordu. Onun varlığı Blythe'ı ne kadar şoke etse de

kalbini hızlandıran şey değildi. Gözlerini kısarak haklı olup olmadığını anlamaya çalıştı. Bu kadar uzaktan söylemek zordu. Ama biliyordu. Kalbinin derinliklerinde biliyordu ama yine de bu mümkün değildi. Mümkün müydü?

Asher'ın ellerini hızla bırakarak kadına doğru yürüdü. Kalabalığın nefesi kesildi.

"Ne yapıyorsun?" Asher sordu.

Kadın şok olmuş görünüyordu; ne olduğunu anlamaya çalışarak tek kelime etmeden sıranın daha gerisine çekildi. Blythe yaklaştıkça şüpheleri doğrulandı.

Boynundan sarkan büyük, yeşil zümrüde baktı, iki yanında üç küçük mücevher vardı. Bu kolyeyi nerede görse tanırdı.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

"W Bunu nereden aldın?" Blythe sordu, güçsüz sesi odanın içinde yankılanıyordu. Asher bir anda onun yanındaydı, omuzlarını tutarak.

"Tatlım, ne oldu? Neyin var?"

"Bunu nereden buldun?" Blythe çığlık attı, öfke onu doldururken gücü geri geldi.

Jacob onun diğer tarafındaydı. Boğazını temizledi. "Belki de bunu başka bir odaya götürmeliyiz." Blythe'ı çekerek Asher'la birlikte onu takip etmesini işaret etti.

Mona elini göğsüne koyarak ayağa kalktı. "Bunun için çok üzgünüm millet," diye açıkladı. "Düğün günü sinirlerin nasıl olduğunu bilirsiniz." Kalabalık gönülsüzce kıkırdadı. "Hemen döneceğiz, ama lütfen birbirinize karışmaktan çekinmeyin." Onların ardından aceleyle yürüdü, ayak sesleri koridordan aşağı inen kırmızı halının üzerinde gümbürdüyordu.

Blythe'ın giyinmiş olduğu odaya vardılar ve Blythe, Asher'ın eski sevgilisinin güzel, bronz boynundan kolyeyi koparmaya hazır bir şekilde etrafında döndü.

"Şimdi, bütün bunlar neyle ilgili?" Mona sordu. Blythe onu ilk kez uzaktan da olsa kızgın görüyordu.

Blythe parmağıyla kadını işaret etti, hem eli hem de sesi öfkeyle titriyordu. "*Bunu...* nereden... *aldın?*"

"Blythe, neler oluyor?" Asher sordu. "Bianca hiçbir şey yapmadı -"

"*Nerede?!*" diye bağırdı.

Bianca sıçradı ve eli kolyesine gitti. "Onu bana Asher verdi," diye fısıldadı. "İstiyor musun? Özür dilerim. Ben sadece... onu hep sevmişimdir. Hiçbir anlamı yok."

Blythe gözyaşlarını tutamayıp elini uzatırken, dehşete kapılmış görünen Bianca boynunun arkasına uzanıp kolyeyi çıkardı ve hiç karşı koymadan teslim etti.

Asher ona aklını kaçırmış gibi baktı - belki de kaçırmıştı. Mantıklı gelen tek açıklama buydu. Kolyeyi elinde evirip çevirdi, ağırlığı en son tuttuğu zamanki kadar tanıdıktı. Arkasına baktı, gümüşün yaşla birlikte nasıl kararmaya başladığını gördü, ama evet, oradaydılar. Yıllarca parmaklarıyla izini sürdüğü baş harfler. **AJ**.

"Nereden aldın, Asher?"

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

Kolyeyi onun yüzüne doğru itti. "Annemin kolyesini nereden buldun?"

Yüzü anında kül gibi oldu. "Onu bir rehinci dükkanından aldım."

"Rehinci dükkânı mı?" diye sordu. Bu olasılık aklının ucundan bile geçmemişti.

Bianca ağzını kapatarak, "Aman Tanrım," dedi. "Hayır. Asher. Bana yapmadığını söyle."

Blythe'ın, Bianca'nın ikinci el mücevher takmaya karşı olup olmadığından başka endişelenmesi gereken şeyler vardı. "Hangi rehinci?" diye sordu.

"Um... şu..." Gözleri tavanda gezinirken düşünmeye çalıştı. Bianca, "Asher, ona gerçeği söylemelisin," dedi ve gözlerini tavana dikerek kolyeye ve sonra Asher'a geri döndü.

"Gerçek bu," diye ısrar etti.

Bianca tek kaşını kaldırarak, "Sen yapmazsan ben yaparım," dedi.

"Neler oluyor oğlum?" Jacob Blythe'ın yanına yaklaşarak sordu.

"I..." Önce Bianca'ya, sonra babasına ve sonra tekrar Blythe'a baktı. Gözleri yere düştü, ağzından tek kelime çıkmadı.

"Söyle," diye talep etti Blythe, gerçeği çoktan bir araya getirmiş ama inanmak istemiyordu.

"Blythe, ben-"

"Söyle!"

Cevap Asher'dan değil, Bianca'dan geldi. Sesi tüm odayı şaşkına çevirdi. "Soyduğu kız sendin, değil mi?

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Blythe kiliseye doğru koştu, takılıp düşmemek için elbisesinin alt kısmını yukarı kaldırdı, ancak ikinci kez tökezlediğinde bunun bir faydası olmamış gibi görünüyordu. Merdivenlerden aceleyle indi, makyajı akıyordu, saçları dağılmıştı. Oradan çıkmak zorundaydı. Olabildiğince uzağa gitmeliydi.

Mümkün.

Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Kendisini bu kadar incitmiş bir adama nasıl güvenebilmişti? Annesinin kolyesini sıkıca kavradı. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa bir daha asla bırakmayacaktı.

Büyük çift kapıdan dışarı adımını attığında olduğu yerde durdu ve gülmekle ağlamak arasında bir ses çıkardı.

Finn, bacakları onu kilisenin karşısındaki otoparka taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde ona doğru koştu. Her adımda saçları savruluyor, derin nefesler alırken ağzı açık kalıyordu. Giydiği smokin efordan dağılmıştı ama başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Onun için gelmişti. Ona doğru koşuyordu. Önemli olabilecek son anda savaşmayı seçmişti. Gözleri onunkilerle buluştuğunda, yüzünde kederli bir ifade belirdi ve dondu kaldı. "Lütfen... bana... onunla... evlenmediğini söyle," dedi dizlerinin üzerine çökerken nefes nefese.

"Gelmeyeceğini sanıyordum?" diye sordu usulca, ona doğru yürürken.

"Bunu yapmana izin veremezdim, Blythe. İzin veremezdim. Söyle bana... yapmadığını söyle."

Başını salladı ve sonunda ona ulaştı. Gözyaşlarını fark etmiş gibi görünen adamın gözleri ciddileşti. "Onunla evlenmedim," diye doğruladı.

"Ağlıyorsun. Sorun ne?" diye sordu, onu kollarının arasına alarak. "İyi misin?"

"Hayır," diye itiraf etti, sesi çatlıyordu. "Sadece... bir yere gidebilir miyiz?

Herhangi bir yere?"

"Nereye gitmek istersin?" diye sordu. "Burası dışında her yere."

Arabanın etrafında yürüdü, başka bir şey söylemeden arabanın kapısını açtı ve onun içeri girmesine yardım etti. Yola çıktıklarında ona tekrar baktı.

"Ne yaptı?" diye sordu.

Dudağını ısırdı. Ne kadarını konuşmaya hazırdı? Doğruyu söylemek gerekirse, başka biri olsa hiçbir şey söylemezdi. Ama bu Finn'di. Finn, kendisine itiraf etmeye hazır olmadığı zamanlarda bile gerçeği içinden çekip çıkarıyor gibiydi.

"Asher tanıştığımız gün beni soyan adam." Bu sözleri söylerken tırnağının etrafındaki bir deri parçasını kopardı.

Yumuşak bir hırıltı çıkararak kızın başını kaldırmasına neden oldu. Onu şaşırtacak şekilde, adam şok olmuş gibi görünmüyordu.

"Biliyor muydun?"

Başını salladı, kaşlarını indirdi. "Hayır, tabii ki hayır. Ama yapmalıydım." Parmakları direksiyonun üzerinde gezinirken dudaklarında ince bir çizgi oluştu, sanki Asher'ın boynuna sarılmış gibiydi.

"Sen neden bahsediyorsun? Nereden bilebilirdin ki?" "O kolye senin için özel mi?" diye sordu.

"Annemden bana kalan tek şey bu," dedi parmaklarını mücevherlerin üzerinde gezdirirken. Mücevherlerin kendisine verileceği günü bekleyerek geçirdiği geceleri ve nihayet balodan hemen önce verildiği geceyi hayal edebiliyordu. "Çantamdaydı... çantamdaki en önemli şeydi."

"Asher her zaman bir hırsızdı," dedi Finn açık yüreklilikle. "Biz çocukken sadece ufak tefek şeyler çalardı. Şeker, dergi, her neyse. Ama büyüdükçe daha ciddi olmaya başladı. Bir keresinde bir araba çalmıştı. En azından benim bildiğim bir kere. Her zaman yemek yer ve kaçardı. Kız arkadaşları için pahalı hediyeler çalardı."

"Ama... Anlamıyorum. O zengin biri. Neden çalma ihtiyacı duysun ki?"

Omuz silkti. "Sanki... Bilmiyorum, onun için bir telaş. İğnesiz bir kafa. Kötü bir gün geçirirdi ve bu onun stres atma yoluydu. Kendine ait bir şeyi olsun isterdi. Kendi parası, kendi eşyaları. Doğruyu söylemek gerekirse, muhtemelen bu yüzden sadece seninle çıkmak istemedi. Toplayabildiği her şeyi toplamak istiyor. Her şeyi istiyor."

"Ama rastgele soygunlar? Gerçekten mi?"

"Sanırım oyununu geliştirdi. Ben gittiğimde, park yerinde bir çocuğu cüzdanı yüzünden dövdüğü için başı belaya girmişti. Cüzdanın içinde yüz dolardan az para vardı. O zaman Asher'ı yardım alması için ikna etmeye çalıştım. Rehabilitasyona. Bir şeylere. Ama daha da kötüleşmeye devam etti. Jack onu her zaman beladan kurtarırdı, böylece kendi sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalmazdı."

"Demek bundan bahsediyordu," dedi, her şeyin bir araya geldiğini görünce. "Jack senin yerine Asher'ı seçtiğini söyledi. Onu suçlarından kurtardığı ama sana yardım edemediği için mi?"

Finn başını salladı. "Evet, sanırım öyle."

"Ama Asher neden benimle çıkmak istesin ki? Hatta benimle evlenmek. Sence beni tanıdı mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, Blythe, hiçbir fikrim yok. Bunun bir anlamı olduğunu sanmıyorum ama onu artık tanımıyorum. Uzun zaman önce benim için bir kardeşti, ama şimdi benim için neredeyse bir yabancı. Aklından neler geçiyor hiçbir fikrim yok."

"Bu kolyeyi görmemiş olsaydım, şu anda evli olurdum. Tüm ilişkimizi bana yalan söyleyerek geçiren birine. Yapamam..." Derin bir nefes aldı ve göğsünü tuttu. "Bu yönünü benden bu kadar iyi sakladığına inanamıyorum. Ben tam bir aptal mıyım? Bianca biliyordu. Babası biliyordu. Sen de biliyordun." Başını salladı, gözleri çılgına dönmüştü.

"Sen aptal değilsin, Blythe. Asher'ın çok farklı iki yönü var ve bunları ayrı tutmayı iyi beceriyor. Tıpkı diğer bağımlılıklar gibi ve bunu senden sakladı çünkü kötü yanlarını görmeni istemedi."

"Bu yüzden mi hapse gireceğini benden sakladın? Benim gördüğüm halini temiz tutmak için mi?"

Düşünceli bir şekilde ağzını büktü, arabayı yeni bir sokağa çevirdi ve iç geçirdi. "Blythe, sana yalan söylemek istemiyorum."

"Yani, yapma."

"O kadar basit değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben masum değilim," dedi elini havaya kaldırarak. "Ben masum değilim. Asher çalmaya başladığında onu durdurmaya çalıştım. Ama o zengin bir çocuktu ve ben de ailesinin bana verebilecekleri dışında hiçbir şeyi olmadan büyüyen bir çocuktum, bu yüzden benim de katıldığım zamanlar oldu. Bütün bu güzel şeyleri

kızlara vermek. Bunu ben de istedim. Asla bir araba ya da öyle çılgınca bir şey çalmadım, ama sadece söylüyorum... Ben burada bir beyaz atlı prens değilim."

"Senden bunu beklemiyorum-"

"Sadece... sadece dinle, tamam mı?" dedi usulca. "Bunu söylemem gerekiyor çünkü sana söylemek üzere olduğum şeyi daha önce hiç kimseye söylemedim. Daha önce hiç yüksek sesle konuşmamıştım."

"Ne oldu?" diye sordu onun ses tonundaki ciddiyeti hissederek.

"Bir gece okuldan sonra, Asher'ın babasının bir arkadaşından bizim için aldığı sahte kimliklerle bir bara gittik. Oraya aitmişiz gibi yürüdüğümüz için kendimizi bir bok sanıyorduk." Alay etti. "O gecenin ilerleyen saatlerinde beni barda buldu. Birlikte partiye gideceğimizi söylediği iki kız vardı. Daha büyüklerdi. Yirmili yaşlardaydılar sanırım. Onların dairesine gidebileceğimizi söyledi." Gözlerini devirdi. "Biz çıkarken Asher kızları ön tarafta bekletti ve önce bir şeyler almamız gerektiğini söyledi. Onlardan bir şey çaldığını ve gitmek üzere olduğumuzu düşündüm. Bütün gece mesajlaşmıştı ama sokağın köşesine varana ve satıcısı orada olana kadar fazla düşünmedim." Yavaşça konuştu, kız onun soğukkanlılığını kaybetmemeye çalışmasını izlerken ağzını buruşturdu. "Ona biraz borcu vardı ama onu oyalamak için bir şeyler koparabileceğini düşündü. Asher kendisine hayır denmesine alışık değildi."

"Ama Graces'lar zengin. Neden ona ödeme yapmıyor ki?"

"Asher işler zorlaştığında babasından para isteyemeyecek kadar gururluydu. Bu yüzden onun için çalışmıyor. Onların zenginliğinden yararlandı ama her zaman işleri kendi bildiği gibi yapmak istedi. Üniversitenin çoğunda çalışmadı, bu yüzden para kıttı. Ailesi faturalarını ödedi ama o harçlıklarını geldiği gibi harcadı ve daha fazlasını istemedi."

"Peki ne oldu?" diye sordu, Finn'in anlattığı kâbusu inanamayarak dinlerken ağzı açık kalmıştı. "Satıcıyla mı?"

"Asher'a deli olduğunu söyledim. Ona hiçbir şeye ihtiyacımız olmadığını ve babasını arayıp bir şey olmadan önce tüm borcumuzu ödememiz gerektiğini söyledim. Satıcı çok öfkeliydi. Asher oraya parasız gelip daha fazlasını isteyerek zamanını boşa harcamıştı. Bunu yapmasına izin veremezdim."

"Öldürdüğün satıcı o muydu? Asher için mi?"

Devam ederken ona bakmadı. "Onu ben öldürmedim. Ona ödeme yapmayı teklif ettim. Gerekirse parayı Asher'ın ailesinden kendim alabileceğimi söyledim. Adam çok sinirlenirse diye kızları gitmeleri için uyarmak istedim. Bunu kabul etmedi. Asher'ın ona çok borcu vardı.

Asher'ın borcunu ödeyene kadar gitmeyecektik. Asher'ın ot içtiğini ve arada sırada birkaç hap aldığını biliyordum ama nelere bulaştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Ee, ne oldu?"

"Bana silah çekti, çenemi kapatmamı yoksa beni öldüreceğini söyledi. Asher aptal gibi ona doğru hamle yaptı ve silah patladı. Kafası duvara çarptı. İşte böyle ve her şey bitti." Parmaklarını şıklattı. "Her zaman ölümün daha dramatik olacağını düşünmüştüm ama o sadece... gitmişti."

"*Asher* onu öldürdü mü?"

Başını salladı. "Beni koruyor."

"*Onun* sebep olduğu bir durumdan. Bunun için hapse girmemeliydin." Durakladı. "Bir saniye, Jacob'ın kastettiği *de buydu*, değil mi? Senin yerine Asher'ı seçti."

Finn iç çekti. "Başka seçeneğimiz yoktu. Silah patladı ve insanlar geliyordu, biz de kaçtık. Deli gibi koştuk ve o gece kaçmayı başardık. Ama kızlar polise o sokağa girdiğimizi söylemişler. Bizi aramaya geldiklerinde, ne olduğunu öğrenmek istediklerinde... Jack benimle bir anlaşma yaptı."

"Ne tür bir anlaşma?" diye sordu.

"Her şey için suçu üstlendim. Asher'ın bu işe karışmadığını söyledim." "Ama neden?"

"Çünkü anneme bakacağına söz verdi."

"Annen mi?" Yutkundu, boğazı düğümlendi. Jacob'ın Finn'in ailesi hakkında söylediklerinden sonra Finn neden onlara bakmak istesin ki?

"Bu ifadeye bakılırsa, onun asla yılın ebeveyni olamayacağını biliyor olmalısın, ama denedi, Blythe. Gerçekten denedi. Ayık olduğu zamanlar. Babamdan dayak yemediği zamanlarda."

"Yani aileni korumak için hayatını feda mı ettin? Bu kadar basit mi?"

"Öylece değil. Biraz ikna etmek gerekti. Ama Asher'a sadıktım. O benim hayatımı kurtardı. Eğer o olmasaydı, imzalayacağım bir hayatım bile olmayabilirdi."

"Eğer o olmasaydı, en başta bu durumda olmazdınız."

"Belki de öyledir," diye itiraf etti. "Ama olan oldu."

"Ve Asher bunu sorun etmedi mi? Yaptığı şey yüzünden gitmene izin mi verdi?"

"Jack mümkün olan en iyi avukatı tuttu. Benim için savaştı. Asher'ın ne bildiğini bilmiyorum. Jack bana onu üniversite için eyalet dışına göndereceğini ve her şeyle kendisinin ilgilendiğini söyleyeceğini söyledi. Asher'ın gerçeği öğrenirse onu durdurmaya çalışabileceğini düşündü."

"Sence yapar mıydı?" Neredeyse evlenmek üzere olduğu adamda en azından bir parça iyilik vardı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Gerçekten bilmiyorum. Öyle olduğunu düşünmek isterdim." "Ama... neden beni onun hakkında uyarmadın? Neden bana izin verdin
onunla evlenir misin?"

"Sana bencil nedenlerle onunla birlikte olmamanı söylediğimi düşünmeni istemedim. Sana onu terk etmeni söylememin, bunları anlatmamın ve bunun seni kendim için istediğimden kaynaklandığını düşünmemenin hiçbir yolu yoktu. Benimle birlikte olmak istemeni istedim çünkü hoşlandığın kişi bendim, Asher'ı kötü gösterdiğim ve sırlarını ortaya döktüğüm için değil. Ayrıca, bildiğim kadarıyla Asher hayatını değiştirmişti. Yıllar boyunca Jacob'la iletişim halindeydim. New York'tan ayrılmak Asher için gerçekten işe yaramış olmalıydı. Bunca zaman beladan uzak durmuştu. O gecenin onu değiştirdiğine inanmayı seçtim."

"Buna inanamıyorum," dedi, hikâyenin ağırlığı ona çarpmıştı. Bir insan nasıl olur da kim olduğunu bu kadar saklayabilirdi? Asher bu sırrı nasıl bu kadar uzun süre saklayabilmişti? Finn'in hâlâ taşıdığı ağırlığı, suçluluk duygusunu görebiliyordu. "Bu senin hatan değil, biliyorsun. Seni kurtardı çünkü seni korkunç bir duruma soktu. O iyi bir insan değil, Finn. Değil. Eğer o olmasaydı, hayatının ne kadar farklı olabileceğini bir düşün."

"Bilmiyorum," dedi, sesindeki sinsilik geri gelmişti. "Şu anki hayatımı seviyorum. Ayrıca, o olmasaydı seninle asla tanışamazdım."

Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu ama kolyeye baktı. Finn'i hayatına soktuğu için Asher'a teşekkür edemezdi ama annesine teşekkür edebilirdi. Onu New York'a götüren, kolyenin elinden alındığı gün Finn'i hayatına sokan ve hayatının en büyük hatasını yapacağı gün, gerçeği ortaya çıkarmak için son bir kez ortaya çıkan annesine. Kolyeyi göğsüne doğru kaldırdı, ona sarıldı ve annesinin kollarını bir kez daha boynunda hissetmeyi diledi. *Teşekkür ederim anne.*

"Lafı açılmışken," dedi son sözlerine geri dönerek, "fikrimi değiştirmem ihtimaline karşı dışarıda takılmayı mı planlıyordun?"

"Bir erkek umut edebilir, değil mi?" Hüzünle gülümsedi ve onun eline uzandı. "İyi misin?" diye sordu, ses tonu ciddiydi.

Yanağından küçük bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissetti. İyi değildi. Tabii ki iyi değildi. Sadece bir saat önce hayatı için yaptığı plan gözlerinin önünde paramparça olmuştu. Ama en azından gerçeği biliyordu. En azından çok geç olmadan öğrenmişti. "Olacağım," diye söz verdi. "Senin sayende."

"Ben mi?"

"Benim kaçış şoförüm," dedi yarı gülerek. "Ve her zaman güvenebileceğim adam."

"Hey, beyaz bir ata ya da başka bir şeye binmek zorunda kalmadığım sürece."

Adamın göz kırptığını görünce homurdandı. "Bence siyah bir Hyundai de iş görür."

"Bu sadece bir kiralama, bu yüzden sürdüğü sürece tadını çıkarın."

Olan biten her şey hâlâ zihninin köşelerini karartıyor olsa da sırıttı. Bundan nasıl kurtulacaktı? Yine de onun yüzündeki umut dolu sırıtışı görünce, bu korkunç günü hafifletmeye çalıştı. "Gece yarısına kadar. Tanıdık geliyor."

BÖLÜM YIRMI YEDI

Şehre döndüklerinde çift arabayı geri aldı ve Blythe'ın dairesine doğru yola çıktı. Onlar varmadan önce, Finn yolda durdu.
kaldırım. Gökyüzüne bakarak etrafına göz gezdirdi.

"Hey, bir fikrim var."

"Ne tür bir fikir?" diye sordu.

"Çılgınca bir şey yapmak ister misin?"

"Düğünümden kaçmak *dışında* mı demek istiyorsun? O gün için delirmiş gibiyim." Kirli sokaklar yüzünden alt kısmı kahverengiye dönmüş gelinliğini işaret etti.

"Biliyorum, biliyorum. Sadece bana katlan, tamam mı? Söz veriyorum buna değecek."

Dramatik bir şekilde iç çekerek elbisesine baktı. "Tamam, iyi ama tuhaf bakışlara maruz kalırsak seni suçlarım."

"Neden tuhaf bakışlara maruz kalalım ki?" diye sordu, trafik durduğunda onu caddenin karşısına çekerek.

"Çünkü yeni evlenmiş gibi görünüyoruz," dedi.

"Öyleyse, öyleymişiz gibi davranalım." O da ona gülümsedi. "Eğlenceli olabilir, ha?"

Ona aval aval baktı. "Çılgınca olabilir."

Kolyeyi onun elinden aldı ve kalabalık kaldırımda durarak boynuna taktı. Adam tekrar önüne geçip gözlerini kızınkilere kilitlediğinde, kız parmaklarını mücevherlerin üzerinde gezdirdi. "Eğer yapmazsan insanların ne düşündüğü umurumda değil," diye fısıldadı, bir parmağını çenesinin altına koyarak.

"İstemiyorum," diye kabul etti, dudakları
titriyordu. "Tamam o zaman."

Geri döndü ve onu kalabalık caddelerden ve kaldırımlardan geçirmeye devam etti. Kız da onu takip etti, nereye gittiklerine sadece yarı yarıya dikkat ediyordu. Tek düşünebildiği adamın elinin onunkinin içinde olduğuydu. Hedefleri olan Empire State Binası'na vardıklarında, bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. "Ciddi misin sen?" diye sordu, öneriye karşı çıkarak.

"Buraya taşındığınızdan beri hiç turistik bir şey yaptınız mı?" diye sordu.

"Hayır," diye itiraf etti.

"Kesinlikle. Her New Yorklu buraya en az bir kez gitmeli. Bu bir geçiş töreni."

Adam onu binaya götürürken gülümsedi. Doğrusunu söylemek gerekirse, Empire State Binası her zaman gitmeyi hayal ettiği bir yerdi ama girişteki uzun kuyruklar ve kalabalık gözünü korkutmuştu. Finn'in daha önce de oraya gittiği, biletlerini satın alıp onu da azalmaya başlayan kuyruğa çekmesinden belliydi. Bekleyen insanlardan birkaçı sanki yetişkin değil de yavru köpek ya da yeni doğmuş bebeklermiş gibi onlara sevgiyle gülümsedi.

Blythe gülümseyerek karşılık verdi ve bir eliyle annesinin kolyesini boynunda tuttu. Kolyeye tekrar sahip olmak güzel ve onu tekrar takıyor olmak inanılmazdı. Annesinin o anda kendisini görmesini ne kadar isterdi.

Seksen altıncı kata ulaştıklarında Blythe gözlem güvertesine çıktı ve ağzı açık kaldı. Burası ona sadece birçok film ve dizide gördüğü için tanıdık gelen bir yerdi ama yine de sanki çok uzun zaman önce orada bulunmuş gibi hissetti.

Her yönden, sokakların koşuşturmacasının çok üzerinde şehrin güzel ışıkları görülebiliyordu. Finn onun peşinden gitti ve manzarayı seyrederken arkasında yürüdü. "Çok güzel, değil mi?"

"Bu... inanılmaz," dedi, kendini tamamen büyülenmiş hissederek. Manzara nefes kesiciliğe yepyeni bir anlam kazandırmıştı.

"New York'ta sana göstermek istediğim o kadar çok şey var ki," dedi, ikisi de şehrin manzarasına bakarken eğilerek ağzını kızın kulağına yaklaştırdı.

"Bu hoşuma giderdi," diye fısıldadı.

Başını salladı. "Görüyor musun, tam şurada?" Sağ tarafı ve aşağıyı işaret etti. "Seninle ilk kez orada tanışmıştım."

Gülümsedi, ancak öğleden sonraki ifşaattan sonra bu konuyu tekrar açmasının garip olduğunu düşündü.

"Tam şurada," diye başka bir yeri işaret etti, "o gün kahve alırken sana rastladığım yer." Asher anılarının her yerindeydi ve bunu göremiyor gibi görünüyordu. Gözlerini kapadı, söylediklerini anlamaya çalışıyordu ama aniden yıkılacakmış gibi hissetti. Bu kötü bir fikirdi.

Yüzü kendisine dönük olacak şekilde onu döndürdü ve başını eğerek gözleriyle buluşmasını sağladı. "Ne düşündüğünü biliyorum, Blythe. Her şeyin sana onu düşündürdüğünü biliyorum."

Dudağını ısırdı, başını sallamaya çalışırken gözleri yaşardı. Faydası yoktu. Bunu inkâr edemezdi. Düğünde Finn'i seçmek istemiş olmasına, Asher'ın bir suçlu ve yalancı olmasına rağmen kalbi kırılmıştı. Onu sevmişti ve bu öylece yok olup gitmiyordu.

"Ama bana karşı hislerin olduğunu da biliyorum. Henüz bunu itiraf etmene ihtiyacım yok," dedi sözünü kesmeye çalıştığında. "Ama bunun doğru olduğunu biliyorum. Sana bu şehrin bizim olabileceğini göstermek istiyorum. Ya da senin. Sana onu hatırlatan her şeyle, eskisinin yerine yeni anılar yaratabiliriz. Daha iyilerini. Senden başka bir şey almasına izin verme, Blythe."

"O kadar basit değil," diye sızlandı.

"Evet, öyle. Bu kadar basit. Sana yardım edeceğim... eğer bana izin verirsen." Yüzündeki bir tutam saçı fırçalayarak güvenli bir şekilde kulağının arkasına sıkıştırdı. "Seçim senin. New York büyük bir yer. Asher'ın olmadığı bir yer bulabiliriz ya da yeni anılar biriktirip onu unutmana izin verebiliriz."

"Ya yapamazsam?"

"Biliyor musun," dedi omzunun üzerinden gökyüzüne ve tekrar ona bakarak, "bunu ben de merak ederdim. Bak, o benim de kalbimi kırdı. Aynı şekilde değil tabii ki ama on yıl önce kardeşimi kaybettim. Hapisten çıktığımda, bu şehir Asher'la birlikte yaptığımız anılarla doluydu. Nereye baksam, o oradaydı."

"Bunu nasıl atlattın?"

Kıkırdadı. "Bulduğumda sana haber veririm."

Yere baktı ve alnını onunkine değdirdi. "Kendin bozuksan beni nasıl düzelteceksin?"

"Belki de amaç düzelmek değildir. Belki de amaç sadece... her şeyi geride bırakmak ve kendinizi devam etmeye zorlamaktır. Devam etmek. Büyümek. Yeniden sevmek."

Başını kaldırdı, adamın karanlık gözleriyle aynı anda hem korku hem de tutkuyla karşılaştı. Bu çılgınlıktı. Çılgıncaydı. Saçma. Bu oluyordu.

"Öpebilir miyim?" diye sordu, başka birini öpmesi gereken saatlerden sadece birkaç saat sonra onu öpmek için izin istiyordu. Sonsuzluk için.

Başını salladı ve adamın dudaklarının kendi dudaklarını bulmasına izin verdi. Öpüşme dikkatli ve kararsızdı, sanki ikisi de bu yeni yolda ayaklarının üzerinde durmaya çalışıyorlardı. Gözlerinde hâlâ yaşlar varken yavaşça ve biraz da hüzünle sona erdi.

"Sana daha önce kimseye söylemediğim bir şey daha söyleyebilir miyim?" diye sordu, gözleri sanki anın tadını biraz daha çıkarıyormuş gibi kapalıydı.

"Elbette," diye kabul etti, hayatını daha fazla değiştirecek sırları kaldırabileceğinden emin değildi.

"Çok... uzun... bir süredir bu anı bekliyordum." Adam gözlerini açtığında sırıttı. "Sanırım ben de öyle."

Onu tekrar öptü ve bir kolunu beline doladı. "Sanırım seni seviyor olabilirim, Blythe."

"Bundan bahsetmiş olabilirsin," dedi ona sıcak bir şekilde sırıtarak.

"Sen karşılık vermeye hazır olana kadar her gün bundan bahsedeceğim." Dudakları tekrar onunkilere yapıştı ve sallanmaya başladı. Güvertede bir yerde bir saksafoncu çalıyordu ve çift -herkesin onlara bakmasına, tüm günün bir felaket olmasına ve kadının başkası için tasarlanmış bir elbise giymesine rağmen- birlikte ilk ve son geceleriymiş gibi birlikte hareket ediyordu. Onun gözlerinin içine bakarken birbirlerinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu, pek çok insanın görmesine izin vermediğinden emin olduğu bir parçasını görüyordu. Onu seven yanını. Karşılığında onun da kendisini sevdiğinden oldukça emindi. Sadece o an için, peri masalına daha yakın bir şey isteyemezdi.

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

"Bu gece için teşekkür ederim Finn. "Tam da ihtiyacım olan şeydi" diye iç geçirdi.

"Sorun değil," dedi, bir eli kapının pervazında dururken. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordu. "Emin misin?"

Başını salladı. "Bunu sormak zorunda olmam bile garip geliyor."

"Biraz ters deja vu gibi, değil mi?" Adam güldü. Kapıyı kapattı ve ona doğru döndü.

"Aç mısın?" diye sordu. "Açlıktan ölüyorum."

"Yemek kulağa harika geliyor," diye kabul etti. "Sanırım dışarıdayken bir şeyler atıştırmalıydık, ha?"

Başını iki yana salladı. "Aslında bir şeyler pişirmek istiyorum, eğer biraz beklemenin sakıncası yoksa? Yemek yapmak beni rahatlatıyor."

"Aklında ne var?" "Neyi severdin?"

Gülümsedi. "Bu noktada kelimenin tam anlamıyla her şey. Bütün gün bir şey yemedim."

Bir an için düşündü. "Biliyor musun, şimdi fark ettim ki ben de yemedim." Karnını okşadı. "Bu kadar aç olmama şaşmamalı." Arkasını döndü, mutfak tezgahının arkasına yürüdü ve bir karıştırma kabı çıkardı. "Annem ve ben birlikte yemek yapardık. Sanırım her şeyin en iyisini o yapardı. Her şeyi sıfırdan yapmayı severdi."

"Kulağa harika geliyor." Tezgâha yaslanmış, onun çalışmasını izliyordu. Birdenbire dondu kaldı.

"Sanırım bunu değiştirmeliyim, ha?" diye sordu.

"Smokinimi değiştirmek isterdim ama üzerime giyecek bir şeyim yok ve içimden bir ses her zamanki kıyafet değişimimizin bu sefer tersine döndüğünü söylüyor
-işe yaramayacak."

Ağzını kapatarak yüksek sesle bir kahkaha attı. "Oh hayır! Haklısın. Senin boyunda olduğumu sanmıyorum. Ne yapacaksın?"

Omuz silkti ve ceketini çıkardı. Elleri gömleğinin kollarını açarken ve sonra gömleğinden aşağı inerken, altındaki beyaz tişörtü ortaya çıkarmak için yavaşça düğmelerini açarken hipnotize edilmiş gibi izledi. "İyi olacağım."

Başını salladı ama gözlerini adamın kollarından ayırmadı. Onu smokin içinde ne kadar sevse de, onu açık giyinmiş, saçları hafifçe dağılmış, göğsü ve omuzları sergilenirken görmenin inanılmaz seksi bir yanı vardı.

Gözlerini kapattı ve yanakları kızarırken arkasını döndü. "Gidip üstümü değiştireceğim," diye hızlıca tükürdü, Asher'ın evine taşınmak için her şey çoktan toplanmış olduğundan istediği kıyafetleri çabucak bulabileceğini umuyordu.

"İyi misin?" diye sordu onun davranışını fark ederek.

"Ben... iyiyim," dedi ve koridorda hızla yatak odasına doğru ilerledi. Arkadaki fermuara uzandı, onu tutmaya çalışırken daireler çizdi. Sonunda inledi, eğildi ve elbiseyi önce başının üzerinden, sonra da vücudunun üzerinden aşağı çekmeye çalıştı. İki yol da işe yaramadı. Hafifçe açık olan kapısına vurulması arkasını dönmesine neden oldu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu, ukala bir sırıtışla ona bakarak. Yavaşça ona doğru yürüdü, elleri elbiseye uzanıyordu. Kadın arkasını döndü ve adamın parmaklarının fermuarı bulmadan önce teninde gezindiğini hissetti. Fermuarı yavaşça -muhtemelen çok yavaşça- poposunun hemen üstüne gelene kadar aşağı çekti. Hareket durdu ve adam boğazını temizledi. Adamın çıplak sırtına baktığını, aralarında hiçbir şey olmadığını fark etmesi tenini alevlendirdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, yüzünü ona dönerek. Adam ona bakıyordu, gözleri daha önce onda hiç görmediği yakıcı bir arzuyla doluydu. Hızla çarpan kalbini sakinleştirmeye çalışarak yere baktı.

Yüzüne uzandı, çenesini kaldırarak tekrar gözleriyle buluşmasını sağladı. "Yapma bunu," dedi.

"Ne yapmak?"

"Bana karşı utangaç olma. Seni tanımak istiyorum, Blythe. Hepinizi."

Onun sözleri karşısında çenesi düştü, düşünceleri karmakarışık oldu ve lapaya döndü. Buna ne cevap vermesi gerekiyordu? Tek düşünebildiği, adamın açık ve onun dudaklarını bekleyen dudakları; ona duyduğu arzuyla yanan gözleri; çenesinden omzuna doğru süzülen eliydi. Elbisesinin askısını yavaşça sıyırdı, parmakları hareket ettikçe teninin her santimini içine çekiyordu.

"Yapamam..." Derin bir nefes aldı, sesi titriyordu. "Başkası için seçtiğim elbiseyle seninle seks yapamam Finn." Sesi alçak bir fısıltıydı, neredeyse hiç gücü yoktu.

"Öyleyse çıkar şunu," diye homurdandı, eli hâlâ kızın omzundaydı.

Eğer mümkünse, yanaklarının daha da kızardığını hissetti. Adam eğildi, dudakları temkinli bir şekilde onunkilere doğru ilerledi. Ağızları buluştuğunda, aralarında daha önce olmayan bir ateş vardı. Birdenbire tamamen başka bir şeye açlık duymaya başladı.

Adamın eli kayışı tamamen kolundan aşağı kaydırdı, diğer eli de aynı şeyi diğer tarafına yapmak için uzandı. Saçındaki tokaları çıkarmak için uzandığında dili vahşi ve tutkulu bir şekilde onunkine karıştı. Yanağını, boynunu öptü, sonra arkasında durmak için hafifçe uzaklaştı. Saçındaki tokaları teker teker çıkardı ve her birinin arasında boynunu öptü. Odanın uzak tarafındaki aynadan her bir tokanın düşüşünü izledi, adam tenini öperken gözleri onunkilerle buluştu. Saçları döküldükten sonra onu tekrar döndürdü ve dikkatle inceledi.

"Tanrım, çok güzelsin," dedi ona. Kadın alışkanlıkla başka tarafa bakmak için yanağına uzandı ama adam onu durdurdu. "Kes şunu dedim," diye uyardı.

Onunla göz göze gelerek başını salladı. "Peki."

Sırıttı. "Daha iyi." Ağzı tekrar kızın tenindeydi, elleri kızın ellerini iki yanında tutuyordu, böylece kız ne yaptığını kontrol edemiyordu. Onu durdurabileceğinden değil. Yaptığı şey, vücudunun daha önce hiç olmadığı şekilde tepki vermesine neden oldu. Adamın dili köprücük kemiğini sıyırıp geçerken ve sıcak nefesi boynunu gıdıklarken, kadının tüyleri diken diken oldu.

Bilinçli bir düşünce olmadan bir inilti çıkardı. Adamın onun üzerinde başka hiç kimsenin, hatta Asher'ın bile sahip olmadığı bir gücü vardı. Finn sonunda onun ellerini bıraktı, parmakları elbisesinin yakasını sıyırdı. Elbiseyi kızın vücudundan çekti, gözleri kızın gözlerindeydi, sanki kelimeler olmadan izin ister gibiydi. Kız başıyla onayladı.

Çıplak vücuduna bakarken gözlerindeki sıcaklık arttı, neredeyse her parçası onun için sergileniyordu. "Çok güzel," diye tekrarladı, gözleri

onu bir aşağı bir yukarı tarıyordu. Tişörtünün alt kısmına uzandı ve hızlı bir hareketle başının üzerine kaldırdı.

Adamın göğsünü ilk kez görmüyordu ama bu onu hayrete düşürmesine engel değildi. Mükemmel kaslı kollarına, yontulmuş karın kaslarına ve göğsüne ve karnının alt kısmındaki, daha önce sadece fotoşoplu modellerde gördüğü derin 'V'ye baktı.

Ona doğru ilerledi, kollarını beline dolayarak onu bir öpücüğün içine çekti. Parmakları sanki onu hayatta tutan tek şeymiş gibi sırtının alt kısmını kavradı. Kollarını onun omuzlarına doladı, tırnakları boynuna ve saçlarına doğru ilerledi. Adam bir inilti çıkararak ona bunun ne kadar iyi hissettirdiğini söyledi. Bir eliyle kemerine uzandı, bir süre uğraştıktan sonra çözdü ve pantolonunun yere düşmesini sağladı. Elini arkasındaki duvara koydu, ışık düğmesini çevirdi, böylece oda dışarıdaki şehir ışıkları dışında karanlığa gömüldü. Onu yatağa geri itti ve üzerine tırmandı, boynundan göğsüne, göğüslerinin arasından göbeğine doğru öpücükler bıraktı. Durdu, tekrar yukarı çıktı ve ağzını göğüslerinin üzerinde gezdirdi. Kadın yüksek sesli bir inilti çıkardı, sırtını kamburlaştırdı ve durmaması için ona yalvarmak istedi.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu, başını kaldırıp ona bakarak. "Evet," diye fısıldadı.

"Söyle bana," diye talep etti.

Sessizdi, derin derin nefes alıyor ve adamın tekrar sormaması için dua ediyordu. Seks sırasında konuşma konusunda hiçbir zaman rahat olmamıştı ve eğer adam zorlarsa işin garipleşeceğinden emindi.

Ayağa kalktı ve aralarında kalan tek engel olan külotuna uzandı. Kadın poposunu yataktan kaldırarak adamın külotu aşağı çekmesine izin verdi. Ağzı tekrar göğsüne gitti, başparmağı bacaklarının arasında yolunu buldu.

Eski bir profesyonel gibi çalışıyordu ve onun kadar iyi olmak için ne kadar pratik yapması gerektiğini düşünmek istemiyordu. Onun nelerden hoşlandığını bilmeden, onun için neyin işe yaradığını bilmeden, vücudunda öylesine büyük bir zevke yol açıyordu ki kendini tutamıyordu. Hazdan titriyordu, kaslarının kendi aklı vardı, ağzından kontrol edemediği sesler çıkıyordu.

Ağzını bırakıp başparmağının yaptığı daireleri durdurunca zevk aniden kesildi. "Söyle bana," diye tekrarladı, sesi sertti.

"Lütfen durma," diye yalvardı, vücudu zirveden aşağı inerken sesi boğazından yırtıldı.

Boynuna sokuldu, kulağına fısıldarken tenini ısırdı ve ısırdı. "Bana neyi sevdiğini söyle, Blythe. Ne istediğini söyle. Benim adımı kullan." Adamın sözleriyle içinden bir şimşek çaktı, kalçaları kalktı ve adamın altında kıvranmaya başladı. Bir yumruğunu adamın saçlarının arkasına geçirerek başını bacaklarının arasına doğru itti. "Seni orada istiyorum," dedi ona, onun varlığında kendine olan güveninin arttığını hissetti.

Onun iç uyluğunu yaladı. "Burası mı?" diye sordu, dudakları teninde gezinirken.

"Uh-uh," dedi.

Ağzını kuzeye doğru hareket ettirdi, kastettiğini bildiği noktadan kasıtlı olarak kaçındı. Dili bir kez daha kızın tenini sıyırdı. "Burası mı?"

"Finn," diye yalvardı, kalbinin daha fazla dayanamayacağından emindi. "*Lütfen.*"

Tutkuyla inledi, gözleri ay ışığında onunkilerle buluştu. "Dileğin benim için emirdir."

Vücudu onun hareketlerine hemen karşılık verdi, boğazı sıkılaştı, daha fazlası için yalvardı ve adını yüksek sesle çağırdı. Çok hızlı bir şekilde, uzuvları gerildi ve vücudunun akıllara durgunluk veren bir orgazmın içine düştüğünü hissetti, başı zevkten geriye atıldı. Görünüşe göre kendinden memnun olan adam ayağa kalktı, tekrar ağzına doğru kaydı ve onu sıkıca öptü. Yuvarlandı, çekmeceye doğru eğildi ama kadın onu durdurdu.

"Prezervatif bulundurmuyorum. Alerjim var," diye açıkladı, sesi yumuşaktı.

Bu gerçeği kabul etmek zorunda kalmak onu her zaman endişelendirmiştir. "Kahretsin," diye yakındı.

"*Kahretsin.* Pekâlâ. Ne yapacağız?" "Doğum kontrol hapı kullanıyorum," dedi ona. "Sen... Yani..."

"Temizim," diye güvence verdi ona. Kaşlarını kaldırdı. "Sen mi?"

"Ben de." Başını salladı ve onu kendine doğru çekti. Adam onun soğuk tenine karşı sıcaktı, vücudu hızla onunkinin üzerine kayıyordu. Yuvarlandı ve onu beline sarılacak şekilde üzerine çekti. Boynunu kavradı, dudaklarıyla buluşması için onu aşağı çekerken, eli bacaklarının arasına girdi ve neredeyse acı verecek kadar yavaş bir şekilde içine girdi.

Adam onun içinde nabız atmaya başlarken yanağına doğru zevk dolu yarım bir kahkaha attı ve otururken kalçalarını kavradı. Gözleri birbirine kilitlendi, adam onu yukarı ve aşağı yönlendirdi, hareketleri hızlandıkça ecstasy çığlıkları ritmik hale geldi.

Durdu, ayağa kalktı, ancak onu sırt üstü yatırırken birbirlerine kilitlenmiş halde kaldılar, kalçaları ona çarparken göğüslerini tuttu.

Odanın sıcaklığından tenleri birbirine yapışmış, bedenleri sanki sonsuza dek burada olmak için yaratılmışlar gibi senkronize olmuştu. Kaslarının tekrar gerildiğini hissetti ve adamın onu uçurumun kenarına göndermek için beklediğini biliyordu.

Göğüs ucunu işaret parmağı ve başparmağı arasında kavradı, hafifçe büktü. "Benim için gel, Blythe," diye emretti ve sanki vücudu zaten onun olduğunu biliyormuş gibi yaptı.

Kız titremeye başlar başlamaz, adam göğüslerini birbirine değdirecek şekilde eğildi, boğazından bir inilti koparken vücudunu kızınkine bastırdı ve ikisi birlikte bir coşku durumuna düştüler.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

A Bir hafta sonra, Blythe işe gitmek için çıkmaya hazırlanırken kapı çalındı. Aceleyle kapıya doğru koştu ve nerede olduğunu aramaya başladı.

Telefonunu bırakmış.

Kendisini kimin beklediğini kontrol etmeden kapıyı açtı ve kaşlarını çattı.

Asher onun önünde duruyordu, gözleri cam gibi ve kan çanağı gibiydi, giysileri kir içindeydi. Alkol kokuyordu.

"Asher?" diye sordu, elindeki nesneye bakarak: bir zamanlar onun elinden aldığı çantaya.

"Blythe," dedi, sesi daha başlamadan kesildi. İleriye doğru yürüdü, ona uzandı, ama kadın sarsılarak uzaklaştı. Kapının hemen önünde durdu. "Hepsi orada. Cep telefonun, cüzdanın, nakit iki bin doların. Kolye dışında, sanırım aldıklarım bu kadar, ama başka bir şey varsa bana haber verin, bulurum ya da yenisini alırım."

"Asher, bunları aylar önce değiştirdim. Önemli olan tek şey kolyeydi." Yine de paketi ondan aldı.

"Çok özür dilerim," dedi. "Çok, çok üzgünüm. Sen olduğunu bilmiyordum, Blythe. Yemin ederim bilmiyordum. Ehliyete ya da telefonu aldıktan sonra telefona bile bakmadım. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Sadece...bilmiyorum, bir şakaydı."

"Şaka mı?" diye sordu kuşkuyla. "Asher, bu çantayı kaybetmenin benim için ne anlama geldiğinin farkında mısın? New York'taki ilk günümdü. Bir anda dünyada bana ait olan hiçbir şeyim kalmamıştı. Param ya da yardım isteyebileceğim bir telefonum yoktu. Kimseyi tanımıyordum."

Başını salladı ve azarlanmış bir çocuk gibi yere baktı. "Keşke geri alabilseydim. Aptalcaydı."

"Ama yapamazsın. Bitti artık. Eğer Finn olmasaydı, o gün ne yapardım gerçekten bilmiyorum."

"Evet, Finn her zamanki gibi günü kurtarıyor." Gözlerini devirdi.

"Yapma bunu," dedi öfkeyle. "Onu suçlama. Bu senin hatan Asher. Bütün bunlar senin suçun. En başta Finn'le tanışmam da dahil. O kilisede senden uzaklaştım çünkü yalan söyledin. Bunun Finn'le hiçbir ilgisi yoktu."

"Yani, onu sevmiyor musun?"

Cevap vermeye başladı ama durdu. "Nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Hâlâ olan biten her şeyi sindirmeye çalışıyorum."

"Bu hâlâ bir şansımız olduğu anlamına mı geliyor? Ben değiştim, yemin ederim değiştim. Seni çok seviyorum." Adam onun eline uzandı, gözleri ani bir umutla dolmuştu.

"Hayır," dedi hızla elini çekerek. "Bu kesinlikle hâlâ bir şansımız olduğu anlamına gelmiyor. Sen ve ben bittik. Yaptığın şey... yaptığın ve yanına kâr kalan şey. O yanından iğreniyorum Asher. Ve o yanın, kim olduğunun çok ama çok önemli bir parçası."

"Aylardır çalmadım. Seninle tanıştığımdan beri."

"Sana asla inanamazdım," dedi. "Asla. Tekrar bir araya gelsek bile sana güvenemem."

"Güvenini tekrar kazanmak için gece gündüz çalışacağım," diye yemin etti. Adam tekrar elini uzattığında, kadın elini çekmedi. Onun yerine gözleri bembeyaz yaşlarla doldu.

"Bunu çoktan yapmalıydın. Bana kim olduğunla ilgili gerçeği söylemeliydin. Kim olduğumu anlamalıydın. O gün senin için sadece kalabalığın içindeki bir yüz müydüm? Canını yaktığın insanları fark etmeyecek kadar çalmaya karşı hissizleştin mi?"

"Hayır, tabii ki değil, ben-"

"Ben bir *insandım* Asher. Sırf yapabildiğin için yok ettiğin bir insan. Nasıl iki insan birden olabilirsin? Kalbimi kazanan adam ve onu kıran adam?"

"Seni asla hak etmedim," diye itiraf etti, parmaklarını göğsüne doğru çekerek. "Ama ben seninim. Kalbim... sana ait. Ben bir hata yaptım. Sadece beni affetmene ihtiyacım var. Sensiz yaşayamam."

Nefesini içine çekti. "Bianca'ya benden çaldığını söylemişsin. Neden?"

"Çünkü çocukken birlikte başımızı çok belaya soktuk. O benim yaptığımdan çok daha kötü şeyler yaptı. Bu... Bilmiyorum. Sanırım bizi birbirimize bağlayan şey buydu. Seninle böyle olmasını hiç istemedim. Benim karanlığımı görmeni hiç istemedim."

Bunun üzerine elini çekti. "Asıl mesele şu ki, seni tüm bunlara rağmen sevebilirdim. Bana sadece gerçeği söyleseydin her şeyi affedebilirdim. Ama yalanlar... Bunu affedemem. Annem ve babam vefat ettiklerinde 22 yıllık evliydiler. Ve annem bana her zaman bir ilişkinin en önemli parçasının dürüstlük olduğunu söylerdi. Biz buna asla sahip olamayacağız."

"Finn de sana yalan söyledi," dedi.

"Onu soktuğun yol hakkında. Finn onu tanıdığım süre boyunca bana karşı senden daha nazik ve özverili davrandı. Suçlarınızı karşılaştırmayın."

İç çekti. "Yani onu seçtiğini mi söylüyorsun?"

Bir an için düşündü. "Seni seçmediğimi söylüyorum Asher. Gerçekten önemli olan tek şey bu."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve elinin tersiyle sildi. "Ben kötü bir insan değilim, Blythe. Ben sadece... Sanırım bir şekilde kırıldım."

Karşısında duran adamın kabuğuna empati duymaktan kendini alamadı. Belki de kırılmıştı. Belki de gerçekten bastıramadığı bir bağımlılığı vardı. Belki de zengin ve başarılı bir ailede büyüyüp kendi yolunu çizmeyi seçmek bir insandan Blythe'ın kavrayabileceğinden çok daha fazlasını alıyordu. Her iki durumda da, o onun bandajı değildi. Onu düzeltmek için yaratılmamıştı. Söylediği her yalanla kendi içinde yeni yaralar açarken hayatını onu iyileştirerek geçirmeyecekti. Ve başkaları da olacaktı. O kadarını biliyordu. Yeni yalanlar. Yeni hikâyeler. Yeni kurbanlar. Eğer Asher yardıma ihtiyacı olduğuna inanıyorsa, bunu profesyonel bir şekilde yapmasını umuyordu ama ona bir daha asla eskisi gibi bakamayacaktı.

"Kötü bir insan olduğunu düşünmediğini biliyorum Asher. Hiçbirimiz kendimiz hakkında buna inanmak istemeyiz. Ben de senin için kötü bir şey dilemiyorum, gerçekten dilemiyorum. Ama yaptığın şey affedemeyeceğim kadar büyük. Ve bu kötü bir şeydi, sadece bir şaka değildi. Umarım ihtiyacın olan yardımı alabilirsin... ama bunun için bekleyemem."

"Eğer beni gerçekten sevseydin, yapardın."

Elini kalçasına koydu, sözlerinin cüretkârlığı karşısında şok olmuştu. "Bunun gibi aptalca sözler reklamcılıkta işe yarayabilir ama gerçek hayat çok daha karmaşıktır." Çantayı havaya kaldırdı. "Bunu getirdiğiniz için teşekkür ederim ama işe gitmem gerekiyor."

Başını salladı, soğukkanlılığını korumaya çalışırken çenesi titriyordu. "Kendimi toparlayacağım, Blythe. Sana söz veriyorum yapacağım."

"Umarım yaparsın," dedi yumuşak bir sesle. "Kendi iyiliğin için."

"Seni bir daha görebilecek miyim?" diye sordu kadın kapıyı açıp ona izin verirken.

"Gerçekten bilmiyorum Asher. Ne de olsa burası büyük bir şehir."

Sanki daha fazlasını söylemesini bekliyormuş gibi bir an durdu ama sonunda dönüp uzaklaştı. Adam merdivenlerden yavaşça inerken, kadın kapıyı kapattı ve gözyaşları gözlerini bulduğunda derin bir nefes aldı. Herhangi bir şehir bu büyüklükte bir yük için yeterince büyük müydü?

OTUZUNCU BÖLÜM

BIR AY SONRA

Darlington, Teksas: 1976 Eyalet Şampiyonu Lise Erkek Basketbol Takımının evi.

Finn, Blythe'ın memleketine doğru ilerlerken tabelanın çok komik olduğunu düşündü. Gergindi, koltuğunda kıpırdanıyor ve elbisesini ayarlıyordu.
endişeli bir şekilde. Mekan değişmiş miydi? Bundan şüpheliydi. Geri dönmesi hoş karşılanacak mıydı? O da şüpheli. Darlington'dan ayrılan insanlara genellikle hain gözüyle bakılırdı ve büyük şehirlere gitmek için Darlington'dan ayrılan insanların hemen hemen bir sorunlarının olduğu varsayılırdı.

"Nasıl hissedeceğimi bilmiyordum," diye itiraf etti, "ailemi gördüğüm son yere geri döndüğümde."

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu göz ucuyla ona bakarak. "Hâlâ bilmiyorum." Omuz silkti ve arabayla Miller's Marketplace' in, boyanmaya ihtiyacı olan çardağın ve eski, köhne meydandaki banka.

Kiraladıkları cipin konsolunda onun elini tuttu. "İstediğimiz zaman geri dönebileceğimizi biliyorsun."

Ona gülümsedi, bunu gerçekten kastettiğine inanıyordu ama bunun bir faydası olmayacağını biliyordu. İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de Darlington'ı özlemişti. Alışık olduğu küçük kasaba alışkanlıkları büyük şehirde işe yaramıyordu. Eğer New York'ta tutunacaksa - Finn'le tutunacaksa - Finn'in onun bu yanını tanımasına ihtiyacı vardı. Burayı görmesini istiyordu.

Bisiklete binmeyi öğrenmişti; şimdi yerinde olmayan eski beyaz evin arkasındaki büyük tepeyi. Onun eski okulunu görmesini, gençken sık sık gittiği restoranlarda yemek yemesini istiyordu. Her ne kadar ona New York'u gezdirmiş ve oradaki hayatını anlatmış olsa da, karşılığında bunu ona borçlu olduğunu hissediyordu. Onu her yönüyle tanımak istiyordu ve aynı şeyi onun da kendisine yapmasını istiyordu.

"Buradan sola dönün," diye talimat vererek kasabadaki tek moteli, tek katlı ve altı odalı küçük kırmızı beyaz bir binayı işaret etti. "Hemen şurada."

Şok olmuş ifadesini gizleyemeyerek arabayı kenara çekti. "Vay canına," dedi basitçe.

"Sana küçük olduğunu söylemiştim," dedi. "Ve korkarım pek de güzel değil. Ama en yakın şehir Austin ve bir saat uzaklıkta."

"Bu harika," dedi ona. "Gerçekten öyle. Böyle yerlerin var olduğunu hiç bilmiyordum. Yani, sanırım biliyordum... ama onları sadece televizyonda görmüştüm. Hep uydurma gibi görünürlerdi."

"Komik," dedi arabadan inerken. "Ben de senin gibi erkekler hakkında aynı şeyi düşünmüştüm."

Arabadan indikten sonra kızın kendi tarafına geçmesini bekledi ve kolunu kızın omuzlarına atarak motele doğru ilerledi. Kapının üzerinde bir zil çaldı ve onların varlığını duyurdu.

Birkaç dakika sonra çift, kendilerine yaklaşan aceleci ayak seslerini duydu. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye seslendi bir kadın sesi. "Ah," dedi kadın onları gördüğünde, kendisini bekleyen kişi karşısında açıkça şok olmuştu. "Özür dilerim, tamircimin marketten dönmesini bekliyordum." Gözleri Blythe'a kaydı. "Vay canına, Blythe Jameson! Tanrı aşkına burada ne işin var?" AnnaBeth Better ellerini kalçalarına koymuş, gözlerini heyecandan kocaman açmıştı.

"Selam AnnaBeth," dedi Blythe kibarca, nasıl karşılanacağından emin değildi. "Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi mutlulukla, hemen yanına koşup onu kucakladı. "Eve döndüğüne inanamıyorum! Bu kim?" diye sordu Finn'i işaret ederek. Kendisini tanıtmasını beklemeden elini uzattı. "Ben AnnaBeth Better. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Finn O'Brien," dedi ona, elini kibarca sıkarak. "Blythe'ın erkek arkadaşı."

"Ooooh, erkek arkadaş mı?" diye sordu mutlulukla, çenesi düşmüş bir halde Blythe'a dönerek. "Bana her şeyi anlatman gerekecek. Gidip kendine New York'lu bir çocuk buldun ve onu dünyanın bizim küçük köşesine getirdin. Kızların bunu duyması için sabırsızlanıyorum! Senden bir daha ne zaman haber alacağımızı merak ediyorduk."

Blythe kendini inanılmaz derecede garip hissederek gülümsemeye zorladı. "Uzun süre kalmak için burada değiliz. Sadece birkaç geceliğine. Finn'e Darlington'ı gezdireceğim."

"Elbette," dedi. "O zaman hepinizi içeri alayım! Nerede benim terbiyem? Yemin ederim genelde çok daha profesyonelimdir. Onu Norma'nın evine götürüp bir parça elmalı turta ve tatlı çay içmesini sağla... İkimiz de biliyoruz ki o zaman kalmak isteyecek."

"Yapacağım," diye söz verdi Blythe. AnnaBeth tezgâhın arkasına geçip onları içeri almak için defteri açarken, "Demek artık burada çalışıyorsun?" diye sordu. Finn'e yan gözle baktı, kasabadaki tek motelin henüz bilgisayarla bile çalışmadığı gerçeğinden hoşlanıp hoşlanmayacağını görmek için bekledi.

"Aslında," diye dramatik bir etki yaratmak için durakladı AnnaBeth, "buranın sahibi benim!" Genişçe gülümsedi ve kollarını 'Ta-da!' der gibi iki yana açtı.

"Ne?" Blythe şok olmuş gibi hissederek sordu. "Ciddi misin? AnnaBeth, bu inanılmaz!" Ciddiydi ve bu yerin eski arkadaşı için ne kadar önemli olduğunu yüzündeki ifadeden anlayabiliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi alçakgönüllülükle, deftere bir şeyler not etti ve duvardan bir dizi anahtar almak için arkasını döndü. "Fazla bir şey değil, biliyor musun? Ama Ed ve Lori emekli olduktan sonra burayı satmayı planlıyorlardı ve ben de yanlış ellere geçmesini istemedim. Çocukken burayı hep sevmiştik. Annemin dokuzuncu yaş günümde hepimiz havuzda yüzebilelim diye bizi buraya getirdiği zamanı hatırlıyor musun?" Güldü. "Benim için harika anılar barındırıyor ve zaten bir işe ihtiyacım vardı, bu yüzden işe yaradı." Sanki o kadar basitmiş gibi omuz silkti.

Blythe ona, "Senin adına gerçekten çok mutluyum," dedi ve anılarıyla daha fazla bağlantı kurdukça omuzlarının gerginliğini kaybettiğini hissetti.

"Teşekkür ederim," dedi. "Ben de senin adına çok mutluyum, Blythe. Umarım seni buralarda görebilirim. En azından Yaz Festivali için kalacak mısınız? Gelecek hafta. Annem şu kızarmış tarçınlı çöreklerden yapıyor, tadına doyum olmuyor!"

"O kadar uzun süre kalacağımızı sanmıyorum," dedi. "İşe geri dönmemiz gerekecek."

"Tabii ki yapacaksın," dedi ama Blythe bir hayal kırıklığı olduğunu fark etti. Birkaç saniye içinde yüzü yeniden aydınlandı. "Pekala, gitmeden önce anneme sana biraz kızartmasını söylemem gerekecek. Altıncı odadasın, tamam mı? Elimizdeki en iyi oda."

"Borcumuz ne kadar?" Finn cüzdanını çıkararak sordu.

"Oh, saçmalama." AnnaBeth parayı elinin tersiyle itti. "En eski dostlarımdan biri için değil. Bana iş gönderdiğinizden emin olun." Göz kırptı.

Tam o sırada kapı açıldı ve beyzbol şapkası, düğmeli flanel gömlek ve kot pantolon giyen bir adam elinde büyük bir kutuyla içeri girdi.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" diye sordu AnnaBeth. "Miller'dan teslimat," dedi çocuk.

"Sen Hank değilsin," dedi AnnaBeth, gözleri ona doğru dönmeden önce kutuyu açıp yere bırakırken. Blythe onun yanaklarının kızardığını hemen fark etti.

"Hayır hanımefendi, ben onun yeğeniyim, Blake. Tanıştığımıza memnun oldum."

Blythe, AnnaBeth önündeki adama yutulmayı bekleyen bir şeker parçası gibi bakarken odayı dolduran ani gerilimi hissederek Finn'i yolundan itti. Kapıyı kapattıklarında onun kıkırdadığını duyabiliyordu.

"Burası bir televizyon programından fırlamış gibi," dedi Finn, sonunda kolunu onun omuzlarından bırakıp çakıllı otoparktan geçerek odalarına doğru ilerlerken.

"Daha yarısını bile görmedin," diye dalga geçerek bayat kokulu odaya adımını attı ve rahatladığını hissetti. Artık evindeydi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

O Sonraki birkaç gün boyunca Blythe Finn'e Darlington'ın her yerini gezdirdi; onu Norma's Cafe'de yemek yemeye, yerel pazarda alışveriş yapmaya ve
Kasabanın çardağında oturur ve şehir meydanında amaçsızca dolaşan insanları seyrederdi.

Yanından pek çok tanıdık yüz geçti: eski öğretmenleri, sınıf arkadaşları, ailesinin arkadaşları, çocukluğunun geçtiği kilisenin üyeleri. Neredeyse geçtikleri herkes sohbet etmek için onları durduruyordu. Sadece on dakika sürmesi gereken bir yolculuk, yol boyunca yaptığı birçok sohbet yüzünden bir saate uzadı.

Her nasılsa, eskiden Blythe'ı çıldırtsa da, bir zamanlar evim dediği kasabaya karşı giderek daha fazla nostalji duymaya başlamıştı.

Kasabadaki son günlerinde Blythe sonunda Finn'i bir zamanlar evinin bulunduğu yere götürmek için cesaretini topladı. Sessiz, ağaçlarla çevrili caddede, karnını dolduran endişeyle ilerlediler. Daha tepeyi görmeden gözlerinde soğuk yaşlar vardı.

Finn onun yönlendirdiği yerde yavaşlayarak durduğunda, sahip olduğu neredeyse her anıyı barındıran evden geriye kalan tek şey olan beton levhaya baktılar. Ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı ama yine de tüm anıları kalmıştı. Hâlâ orada durduğunu hayal edebiliyordu - mavi verandanın ucunda Mayıs Anne'yi oynarken, ön bahçede kamp yaparken, Cadılar Bayramı'nda büyük meşeleri 'örümcek ağlarıyla' süslerken.

Anılar zihnini doldurdu ve gözlerinden yaşlar şeklinde sızdı. Onları nasıl da özlemişti. Arabadan çıktı ve Finn'in de onu takip etmesini dinledi. Sokağın kenarındaki beton basamakları tırmandı.

Yaşadığı kâbustan uyanmayı o kadar çok istiyordu ki.

Tepeye ulaştığında, artık olmayan evin önünde dururken, kaybettiği her şey için kendini ağlamaya bıraktı. Sanki bu her şeyi çözecekmiş gibi kaçtığı her şey için.

Finn'in elini omuzlarında hissetti, onu göğsüne çekti, sırtını ovdu ve hıçkırmasına izin verdi. Saatler gibi görünen ama sadece dakikalar olabilen bir süre boyunca ağladı ve sonunda hissettiği tüm acıyı kabullenmesine izin verdi. Bu keder gerçekten bunca zamandır orada mıydı?

"Burası çok güzel bir ev olmalı," diye fısıldadı Finn kulağına, yanağını onunkine dayamıştı.

Kelimeleri bir araya getiremeyerek başını salladı. Öyle olduğunu söylemek istedi. *Gerçekten, gerçekten öyleydi.*

Otele döndüklerinde eşyalarını toplarken Finn işle ilgili bir telefona cevap vermek için dışarı çıktı. Blythe onu özlediklerini biliyordu. Bunu asla itiraf etmese de Finn inşaat şirketinde ustabaşı olmayı hayatındaki her şeyden daha çok istiyordu. İşinde iyiydi. Bunu sadece evlerinin etrafında tamir ettiği birkaç rastgele şeyden anlamıştı. *Onların dairesi.* Bunu söylemek iyi hissettirdi. Finn'le olan her şey iyi hissettiriyordu.

Odaya geri döndüğünde yüzünde muazzam bir gülümseme vardı ve bu gülümseme ona terfiyi kendi düşüncelerinin istemiş olabileceğini düşündürdü. Ona şüpheyle baktı. "Ne dediler?"

Tek kelime etmeden ona doğru yürüdü, onu kucakladı ve usulca öptü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum," dedi. Bu sözcükleri kullanmaya başlayalı çok olmamıştı ama bu duygu henüz eskimemişti. Ah, onun kendisini sevdiğini söylemesini ne kadar da seviyordu. "Sanırım bu iyi bir haberdi, o zaman?"

"Otur," diye talimat verdi, gözlerini kullanarak onu yatağa doğru yönlendirdi. "Ooooh, beklenti," diye şaka yaparak onu yönlendirmesine izin verdi.

"Az önce Grizz'le konuştum," dedi gözleri parlayarak. Finn'in patronunun adından bahsedip de Blythe'ın aklına yağlı tavuk getirmediği bir an olmamıştı. 'Gristle' kelimesine çok yakın olduğunu düşünüyordu.

Bu düşünceyle ağzını kapattı, aniden midesi bulandı. *Bu yeni bir şey.*

"İyi misin?" diye sordu, biraz arkasına yaslanarak.

"Evet, ben sadece-" Durdu, midesinin guruldamaya başladığını hissetti. Onu geriye doğru itti. "Hayır." Çılgınca tuvalete koşarken birkaç kez tökezledi, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve tuvalete eğilerek Norma'da yedikleri son öğle yemeğinin içindekileri fırlattı. Gözleri sulanıyor, vücudu yemeğin izlerinden kurtulmaya çalışırken bacakları titriyordu.

Adamın kapıyı çaldığını duydu. "İyi misin?" diye sordu. "Ben..." Daha fazla kusma. Ellerini klozet kapağına dayadı ve

Su, iğrenç bir yemek ve mide asidi karışımıyla doluyordu. Tam bittiğini düşündüğü anda midesinin tekrar gerildiğini hissediyor ve bitmediğini anlıyordu.

Banyo kapısı açıldı ve kadın irkildi, ancak adamın içeri girmesini engellemek için hiçbir çaba gösteremedi. Adam aceleyle onun yanına gitti ve saçlarını gözlerinden geriye doğru çekti. Bir elini sırtına koydu ve dikkatli daireler çizerek ovdu.

Sonunda işini bitirdiğinde, lavaboya doğru eğildi, bir eliyle hâlâ saçlarını tutuyordu ve diğer eliyle bir el bezini ıslattı. Tuvaletin sifonunu hızlıca çekti, bunu görmek zorunda kaldığı için çok utanmıştı.

"İyi misin?" diye sordu kız ağzını silme fırsatı bulduktan sonra.

"Bana ne oldu bilmiyorum," diye itiraf etti. "Umarım yemekten değildir."

"Aynı şeyi yedim ve kendimi iyi hissediyorum" dedi.

"Salata yememişsin ama. Belki de sosu bozulmuştu. Ya da marulda daha önceki salgında olduğu gibi E. Coli vardı." İnledi. "Hastalanmam için uygun bir zaman değil."

"Elinde değil," diye güvence verdi ona. "Biliyorum ama bu şekilde seyahat edemem."

"O zaman kalacağız," dedi ona. Sırtını küvete dayayarak onun yanına uzandı.

"İşin var." "İş bekleyebilir."

"Emin misin?" diye sordu, alnı endişeyle kırışmıştı. "Bunun için çok üzgünüm."

"Üzülmene gerek yok," dedi adam, kadının kalçasını sıkarak. "Bu senin hatan değil."

"Umarım bu sadece bir tesadüftür. Şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyorum." Bunu kanıtlamak istercesine ayağa kalktı ve lavaboya doğru yürüdü. Tezgâhtan kireç yeşili diş fırçasını aldı ve hemen gelen öğürme hissini yok sayarak fırçalamaya başladı.

Onu kuşkuyla izledi, ama dilindeki hastalıklı tadı umutsuzca çıkarmaya çalışarak çok uzun süre fırçaladıktan sonra diş fırçasını duruladı ve geri çekildi. "Hasta olmaktan nefret ediyorum," dedi somurtarak. "Şimdi, bana daha önce ne söyleyecektin?"

Kendisi de ayağa kalkarak ona el salladı. "Bekleyebilir."

"Ne demek istiyorsun? Eğer motel odasına tıkılıp kalacaksak zamandan başka bir şeyimiz yok."

"Bu sadece işle ilgili. Benim için heyecan verici bir fırsat," dedi basitçe. "Grizz kendi projemin başına geçmeme izin verecek."

"Bu harika Finn!" dedi mutlulukla, güç almak için lavaboya yaslanarak. İçini neden ani bir hüznün kapladığını açıklayamıyordu. "Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkür ederim," dedi yüzünde küçük bir gülümsemeyle. "Şimdi seni yatağa götürelim. Norma'ya gidip sana biraz çorba getireceğim, sonra da Miller'a gidip Gatorade alacağım. Sadece dinlenmen gerekiyor."

"Benimle ilgilenmek zorunda değilsin," dedi ama adam kapıyı açtığında itiraz etmedi.

"Biliyorum," dedi ona, "ama hoşuma gidiyor." Yatağa girmesine yardım etti ve alnından öptü. "Seninle ilgilenmeyi her zaman sevmişimdir, Blythe."

"Harikasın, bunu biliyor musun?"

"Evet, ama yine de bunu duymak güzel," dedi ve yan masadan arabanın anahtarlarını alırken ona göz kırptı. "Onları arayıp arabayı bir gün daha tutacağımızı da bildireceğim. İyileşmek dışında hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum."

Başını salladı, sonunda hissettiği yorgunluğa teslim oldu. "Teşekkür ederim," diye seslendi ona, adam odadan çıkıp giderken ve uykuya dalarken.

BÖLÜM OTUZ İKİ

When Blythe uyandığında odanın hâlâ boş olduğunu görünce şaşırdı. Finn dönmemişti. Komodinin üzerindeki saate baktı.

Komodinin hareket etmesi midesinin bulanmasına neden oldu. O gideli sadece iki saat olmuştu ama şimdiye kadar dönmesini bekliyordu.

Yavaşça yataktan kalktı, sanki bir fark yaratacakmış gibi karnını tuttu. *Sakın hastalanma. Sakın hastalanma*, diye dua etti kendi kendine. Parlak öğleden sonra güneşinde gözlerini kısarak kapıyı açtı. Park yerinde sadece bir kamyonet daha vardı, motelde geçirdiği zamandan Blake'e ait olduğunu öğrendiği kamyonet. Hank'in nerede olduğundan emin değildi ama Blake'in varlığının işten çok AnnaBeth'le ilgili olduğundan şüpheleniyordu.

Sol tarafındaki masanın üzerinde duran telefonunu gördü ve eline aldı. Finn'den hiç cevapsız arama yoktu, bu yüzden rehberinde Finn'in adını buldu ve telefonu kulağına götürerek seçti. Sesli mesaja geçmeden önce hat üç kez çaldı. Telefonu pantolonunun cebine koymadan önce onu arayıp kontrol etmesini isteyen kısa bir mesaj bıraktı.

Ayakkabıları kapının yanında duruyordu ve onları ayağına geçirerek çakılların üzerinden topallaya topallaya ofise doğru yürüdü.

Tezgâhın arkasında küçük bir kız duruyordu. Üç ya da dört yaşından fazla olamazdı.

"Merhaba," diye selamladı Blythe onu. "Sen de kimsin?"

"Ben iki yaşındayım!" dedi kız mutlu bir şekilde ve parmaklarını havaya kaldırarak

Onu.

Blythe kıkırdadı ama kafasının karıştığını hissetti. AnnaBeth bir yaş büyüktü.

Ama Blythe'ın bildiği kadarıyla onun hiç çocuğu yoktu. Onun vardı.

Yine de iki ablası vardı, bu yüzden küçük kızın yeğeni olabileceğini tahmin etti.

O daha fazla düşünemeden ön kapı açıldı ve Blake odaya girdi. "Özür dilerim!" dedi ve kızı tezgâhın arkasındaki tabureden kaldırmak için acele etti. "Küçük Bit, baban sana yerde kalman konusunda ne demişti?" Blythe'ın yerde birkaç oyuncak ve bir paspas gördüğünü fark ettiği yerde onu biraz daha geriye taşıdı. "Özür dilerim," diye tekrar özür diledi ve sonunda iç çekerek Blythe'a baktı. "Bir saniyeliğine uzaklaştım ve seni kaçırmış olmalıyım. Her şey yolunda mı?"

"Ben de Finn'i arıyordum. Onu gördün mü?" Arkasından doldurulmuş bir ren geyiğiyle oynayan kızı izledi.

"Hayır, görmedim," dedi. "Özür dilerim. Onu aramaya

çalıştın mı?" "Evet," dedi dudağını ısırarak.

"AnnaBeth az önce şehre gitti. Ona mesaj atıp onu buralarda görüp görmediğini sorabilir miyim?"

"Bu harika olur," dedi, biraz endişelenmeye başlamıştı. Az önceki telefon görüşmesi neyle ilgiliydi? Her şey yolunda görünüyordu ama acaba hastalığıyla o kadar meşgul olduğu için mi fark edememişti? Blake bir mesaj yazarken o da tezgâha yaslandı.

"Gönderildi."

"Teşekkürler," dedi. "Peki... tek çocuğunuz o mu?" Blake kendi yaşlarında görünüyordu, bu yüzden küçük bir kasabada çocuk sahibi olduğunu öğrenince şaşırmadı. Yüzük takmamasına rağmen evli olup olmadığını merak etti. Eğer öyleyse AnnaBeth hayal kırıklığına uğramaz mıydı?

"Evet," dedi, "bugün Salı. İki yaşında."

"Bana öyle söyledi," dedi Blythe. "Bu eşsiz bir isim."

Gözlerini hafifçe devirdi. "Evet, annesinin seçimiydi. İnsanın üzerinde büyüyor."

"O çok sevimli."

"Teşekkürler," dedi. "Sizde hiç var mı?"

"Hayır," dedi hemen. "Bunun için çok erken. Çocuk yapmayı düşünmeden önce evlenip yuva kurmak istiyorum." Ne söylediğinin farkına varmadan kelimeler ağzından çıkmıştı. "Özür dilerim," diye özür diledi. "Bir şey demek istemedim, eğer sen..."

Gülümsedi. "Endişelenme. Evliydim ama bir düzenim yoktu. Salı'nın annesi o altı aylıkken vefat etti."

"Çok üzgünüm," dedi tekrar. "Bu korkunç bir şey."

"Teşekkür ederim," dedi. "Salı günü biraz şok oldu ama o ikimizin de yaptığı en iyi şeydi." Kıza sevgiyle baktı. Telefonu çaldı ve hemen açtığında yanakları kızardı. "AnnaBeth on dakika önce markette olduğunu söylüyor."

Blythe omuzlarının rahatlayarak düştüğünü hissetti. "Teşekkür ederim." Bir elini göğsüne koydu.

"Sorun değil," diye güvence verdi. "Yardım etmekten mutluluk duyarım. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"AnnaBeth'e fazladan bir gece daha kalacağımızı söyler misin?"

Tezgâhın üzerindeki siyah bardaktan bir kalem aldı ve sarı tablete bir not yazdı. "Elbette."

"Teşekkürler," dedi ve kapıya doğru döndü. Rastgele birkaç ürünün satıldığı küçük bir raf gördü. "Bu yeni," dedi ve ona doğru yürüdü.

"Evet," dedi. "AnnaBeth misafirlerimizin en iyi deneyimi yaşamalarını sağlamak için bazı şeyler denemek istiyor. Düşündük ki belki burada satılık birkaç temel eşya bulundurmak onların şehrin öbür ucuna gitmek zorunda kalmalarını önler."

"Bu gerçekten iyi bir fikir," dedi Blythe ona dürüstçe, midesi tekrar yuvarlanırken pembe şişeye bakarak. "Bir şişe Pepto alabilir miyim?"

"Tabii ki," diyerek öne atıldı ve önündeki raftan aldı.

"Odama gidip biraz para alayım."

Başını iki yana salladı. "Sizden hiçbir şey talep etmemem konusunda kesin talimat aldım."

"Neden olmasın?" diye sordu. "Odamızın parasını ödemiyoruz, en azından bunun için size ödeme yapabiliriz." Şişeyi işaret etti.

Ona uzattı. "Bu kasabanın seni ne kadar önemsediğini hatırlatmaya ihtiyacın olduğunu söyledi." Durakladı. "Ya da onun gibi bir şey."

Onun sözleri üzerine gözleri yaşlarla

doldu. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedi üzüntüyle, ama öyle olmadığını biliyordu. Tekrar rafa baktı ve raftaki tampon kutusunu gördü. *Hay aksi.* Bu kadar huysuz ve bitkin olmasına şaşmamalıydı. Onun zamanıydı.

Duvardaki tarihin ayın on biri olduğunu ilan eden panoya baktı. *Geç kaldım.*

Salı tezgahın köşesinden koşarak geldi. "Baba!" diye bağırdı, ren geyiğini ona uzattı ve kucağına almak için kollarını kaldırdı.

"Sorun yok, Tue. Seni terk etmedim."

Blythe aniden ellerini karnına götürdü, gözleri şimdi ihtiyaç duyabileceğinden endişe ettiği tek bir ürün için rafta geziniyordu. Onlarda yoktu.

Kiralık araba park yerine yanaştı ve o da batan bir hisle camdan arabayı izledi. *Ne yapacağım ben şimdi?*

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"W Sen neden bahsediyorsun?" Finn odalarındaki masa sandalyesinde otururken sordu. Blythe onun önünde yerde volta atıyor, koşuyordu.

Her şeyi zihninde bir araya getirmeye çalışırken ellerini saçlarında gezdirdi. Dehşete düşmek, nasıl hissettiğini anlatmaya yetmiyordu bile. Tekrar yutkundu, boğazı çok kuruydu.

"Ben...um-" Daha fazlasını söyleyemeden gözlerinde soğuk yaşlar birikti ve hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Bu nasıl olabilirdi? Bununla nasıl yüzleşebilirlerdi? Avuç içleriyle gözlerini kapattı ve adamın kollarını etrafında hissettiğinde hafifçe sıçradı. Adam onu göğsüne çekti ve kadın ellerini hareket ettirerek adamın sıcak, tanıdık kokusunu içine çekti.

Onun başını öptü. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Sorun yok."

Onun göğsünden uzaklaştı. "Ne demek biliyorsun?"

"Ne söyleyeceğini biliyorum," diye fısıldadı, ifadesi okunamıyordu.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum, Blythe." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Buraya geldiğimiz anda anladım."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu başını yana eğerek.

"Darlington'dan ayrılamazsın," dedi kesin bir ifadeyle.

Başını sallamaya başladı ama durdu. Adam yanılıyor muydu? Yarın bir daha geri dönmeme ihtimalini göze alarak arabayla uzaklaşabilecek miydi? Başka ne seçeneği vardı ki? Burada hiçbir şeyi yoktu; ne işi, ne ailesi, ne evi, ne de Finn'i. Blake'in ona söylediği sözleri düşündü. En azından AnnaBeth vardı. Kasabada hâlâ birkaç kişi daha olduğunu sanıyordu.

onu önemsiyordu. Ama kimi kandırıyordu ki? Erkek nüfusunun sınırlı olduğu bir kasabada bekâr bir anne olmak üzereydi. Ve Finn'i seviyordu. Finn'e inanılmaz derecede aşıktı ve Finn New York'a aitti. Onun burayı ne kadar sevdiğini biliyordu. Bundan bahsederken gözlerinde bunu görebiliyordu.

New York'tan gelen hiç kimse Darlington'da yaşayamaz. Sıcak çarpması olmasa bile sıkıntıdan ölürlerdi. Onu kaybedemezdi... ama patlatmak üzere olduğu bombadan sonra başka seçeneği var mıydı?

"Ben... söyleyeceğim şey bu değildi. Darlington'ı seviyorum, aslında fark ettiğimden daha fazla. Ama seni daha çok seviyorum. Sen neredeysen ben de orada olmak istiyorum."

"O zaman ne oldu?" diye sordu, yüz ifadesi kararmıştı. "Ne oldu?"

"Gıda zehirlenmesi geçirdiğimi sanmıyorum," dedi ve bu sözleri söylerken gözlerini kapattı. Her şey buna bağlıydı. Tüm geleceği buna bağlıydı. O ne diyecekti? Ondan ne söylemesini bekleyebilirdi ki?

"Ne demek istiyorsun? Başka ne olabilir ki?" diye sordu, ses tonu tereddütlüydü.

Anlamış gibi görünen Finn'in yüzünün değiştiğini görebiliyordu. "Finn, sanırım hamileyim."

Önce bir, sonra iki kez gözlerini kırpıştırdı, kollarını iki yanına indirdi ve şaşkınlıkla ona baktı. "Ne demek *istiyorsun*?"

"Yani, geç kaldım... ve midem bulanıyor. Hiç sınava girmedim," dedi çabucak. "Ama ne yazacağını bildiğimden oldukça eminim."

"Ama sen doğum kontrol hapı kullanıyorsun," diye karşı çıktı.

"Biliyorum," diye fısıldadı ama başka bir şey eklemedi. Bunun olduğunu duymuştu ama her zaman çok nadir görülürdü.

"Tamam." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Tamam." Eğildi, ellerini dizlerine koydu, derin nefesler alarak vahşi gözlerle odaya baktı. "Ne yapacağız?"

"Finn, babası sen misin bilmiyorum." Kelimeleri tükürdü, onun yanına eğilirken tekrar hasta hissetti. "Çok özür dilerim."

"Ne? Hayır." İnançsızlıkla başını salladı. "Benim, değil mi?" diye sordu, yüzünü yeni bir duygu dolduruyordu: üzüntü. "Ben olmalıyım."

"Sen olmalısın," dedi, yanaklarından yaşlar süzülürken onun ellerini tutarak. "Umarım sensindir. Ama teknik olarak ikinizden biri de olabilir."

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu, yüzü şoktan solmuştu.

"Bilmiyorum. Seni seviyorum," dedi. "Konuşmanın bu kadarını bile yıkılmadan yapabileceğimi düşünmemiştim."

"Hâlâ benimle olmak istiyor musun?" Ayağa kalktı ve onu çekerek yatakta kucağına oturttu.

Kızın çenesi düştü. "*Tabii ki* biliyorum Finn. Elbette. Hâlâ *benimle* olmak isteyip istemediğini bilmiyordum."

Onu öptü, başparmağı yanağındaki bir damla gözyaşını sildi. "Ya benimse? Ya bebeğe babasının bir suçlu olduğunu söylemek zorunda kalırsak?"

"Ya değilse ve bebeğe babasının kim olduğu gerçeğini söylemek zorunda kalırsak?" diye sordu, çok gerçek bir endişesini dile getirerek. Korku içinde karnını tuttu. "Finn, gerçekten çok korkuyorum." Tekrar ağlamaya başladı. "Ne yapacağım ben?"

Onu sıkıca tuttu, ileri geri salladı ve kendi gözyaşları kafa derisini ıslatırken başını öptü. Onu ilk kez ağlarken görüyordu. O an bunu kesinlikle hak ediyordu.

Kız sakinleştiğinde, adam ondan uzaklaştı. "Belki bu yardımcı olur. Haberlerimi duymaya hazır mısın?"

"Haberler mi?" diye sordu burnunu çekip gözlerini silerken.

"Bu sabahki telefon görüşmesinden," diye hatırlattı ona. "Sana söylemek için bekleyecektim ama," diye sinirli bir şekilde güldü, "şu an doğru zaman gibi görünüyor." "Tamam..." Tereddütlüydü. New York'la ilgili haberler şu anda ihtiyacı olan haberler değildi ama onun yüzündeki heyecanı görebiliyordu. Ve En azından ondan ayrılmıyordu. Ya da... öyle miydi?

"Grizz bana yeni bir iş verdi. Yeni bir ekip. Austin'de yeni bir şube açıyoruz."

Gözlerini kırpıştırdı ve başını sertçe salladı. Bu fikir gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Şaka mı yapıyordu? "Austin?"

"İlk projemiz burada, Darlington'da bir ev."

"Ne?" diye sordu, sesi güçsüz çıkıyordu. Ellerini birbirine kenetlemiş, adamın söylediklerinin doğru olması için dua ediyordu. "Ciddi misin sen?"

"Sıfırdan inşa ediyoruz, Blythe. Dayton Caddesi'nde küçük bir ev."

Bir eli karnında, diğeri göğsünde, adamın söylediklerini düşünürken nefes aldı. "Finn..."

"Kasabada sordum. Teknik olarak arazi hâlâ sana ait Blythe. Tam olarak hatırladığın şekilde inşa edebilirim."

Ağzını kapattı, gözlerinden şimdi farklı türde yaşlar dökülüyordu. "Tekrar söyle," diye yalvardı.

"Ailenin evini yeniden inşa ediyoruz, bebeğim. *Senin* evini." Onu alnından öptü. "Bizim evimiz, eğer beni kabul edersen."

Onu gözyaşı dolu bir öpücüğün içine çekti, aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyordu. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi ona. "Hem de çok."

"Bunun senin için sorun olmadığından emin misin?" diye sordu, yüzünü ellerinin arasında tutarak.

"Hayır dersem gelmiş geçmiş en büyük pislik olurum, değil mi?" diye sordu gülerek. "Ama evet, eminim. Henüz evlenmemiz gerektiğini söylemiyorum ama zaten birlikte yaşıyoruz. Hangi şehirde olduğu kimin umurunda? Darlington senin evin. Ve *sen* de benim evimsin." Bir elini karnına koydu. "Ve eğer hamileysen, benden olsun ya da olmasın, bu bebeği kesinlikle her şeyimle seveceğim, Blythe. En az seni sevdiğim kadar."

"Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" diye sordu.

"Bunu kendime her lanet gün soruyorum."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BİR YIL SONRA

"A Hazır mısın?" Finn onun parmaklarını bir kez daha öperek sordu. Kızın elleri Finn'in avuçlarında buz gibiydi, çoğunlukla sinirden, ama kız

Hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

Birlikte, çocukken defalarca geçtiği kapının neredeyse aynısı olan büyük kapıdan geçtiler; kadın beyaz bir elbise, adam smokin giymişti. Yeni hayatları tıpkı bir yıl önce olduğu gibi başlayacaktı, sadece bu sefer kız onun için beyaz giyinmişti.

Vaiz, elinde İncil, merdivenin hemen altında duruyordu. Ona doğru yürürlerken onlara sıcak bir şekilde gülümsedi. Sollarında AnnaBeth durmuş, kucağında oğullarını tutuyordu. Sağlarında ise Jacob ve Mona yüzlerinde gülümsemeyle bekliyorlardı ama Blythe onların kendisine karşı herhangi bir kızgınlık besleyip beslemediklerini merak ediyordu.

Hayatının en önemli gününde kendileri için bir evlat gibi olan çocuk için gelmişlerdi. Tören küçüktü, sadece bu üç kişi katılmıştı. Blythe boynuna annesinin yeşil kolyesini taktı ve anne babasıyla her yıl zorla aile fotoğrafı çektirdikleri yerde durdu.

Finn'in inşa ettiği evde kendini ailesine hayal bile edemeyeceği kadar yakın hissediyordu. Oğullarını büyütecekleri bir evdi bu. İçinde kendi anılarını yaratacakları bir ev... bundan başlayarak.

Yeminlerini ettiler ve Blythe törenin ne kadar mükemmel olduğunu düşündü. Neredeyse yabancı olan insanlar tarafından planlanmış olmaktan ziyade onunmuş gibi hissettirdi. Vaiz Finn'in gelini öpebileceğini söylediğinde

Babasının annesine sık sık yaptırdığını söylediği gibi onu aşağı indirdi ve sıkıca öptü, kalbi o kadar doldu ki patlayacağından emindi.

Tören bittiğinde Jacob ve Mona bebeğin üzerine titrediler, yanaklarını öptüler ve Finn'e ne kadar benzediğini söylediler. Doğduğu andan itibaren hangi erkeğe ait olduğundan hiç şüphe etmemişlerdi ama yine de testleri yaptırmışlardı. Beckett onlarındı. İkisinin de.

Oğlunu kucağına aldığında Finn'in ikinci kez ağlayışını izlemişti. Şimdi, bugün onun elini tutarken ve hayatlarının geri kalanında kalbinin ona bağlı kalacağına dair söz verirken, üçüncü kez yanağından bir damla gözyaşının süzüldüğünü gördü.

Kocası tanıdığı en sert adamdı. O zamanlar büyümekte olan ekibinden çok az yardım alarak evlerini sıfırdan inşa etmişti. Onu şiddetle seviyor ve oğullarını her şeyiyle koruyordu.

İş için Austin'e yaptığı yolculuklara rağmen, her hafta sonu ve kızının ona ihtiyaç duyduğu her an evde olmaya özen gösteriyordu. Ustabaşı olma hayali gerçekleşmiş ve karşılığında ona hayalini kurduğu her şeyi vermişti.

O akşam Jacob ve Mona vedalaşırken çifte Asher'ın tutuklandığı haberini verdiler. Neredeyse evlendiklerinden beri onunla birkaç kez dışında konuşmamışlardı. Onu terk ettiği için Blythe'ı suçlamadılar ve aslında Finn'i sevilmeyi hak ettiği gibi sevdiği için ona teşekkür ettiler. Söylemediler ama Blythe, Jacob'ın Mona'ya Asher'ın suçları ve Finn'in suçu üstlenmesi hakkındaki gerçeği anlattığından emindi. Finn'e veda ederken ona daha sıkı sarıldı.

Akşam sakinleşip misafirleri ayrılırken, çift oğullarını besledi ve yatağına yatırdı. Finn ikisine de birer kadeh şampanya doldururken, oturma odasına doğru ilerleyip ateşin önünde oturdular. Kadının elbisesinin bir parçasını kaldırıp parmaklarının arasında yuvarladı.

"Bu garip bir şekilde deja vu gibi hissettiriyor," dedi mutlu bir şekilde, onun yanındaki kanepeye çökerek.

"Aynı ama yine de inanılmaz derecede farklı," dedi gülümseyerek. "Bana istediğim her şeyi verdin Finn."

Ateş ışığında ona baktı, kara gözleri ona duyduğu sevgiden başka bir şey yaymıyordu. "Sanırım *buna* peri masalı diyorlar."

Onun öpücüğüne doğru eğildi, kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Adam geri çekildiğinde, dişleri dudağını sıyırarak gülümsedi. "Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

BEŞ YIL SONRA
BUGÜN

Blythe, Asher'ı ön kapıdan içeri sokarken kalbi şaşkınlık ve endişeyle çarpıyordu.

"Beckett, kahvaltını odanda yapmak ister misin, küçük adam?" Finn aceleyle önlerinden mutfağa geçerek sordu. Blythe onun oğullarını arka merdivenden üst kattaki odasına doğru götürdüğünü duydu.

"Özür dilerim," dedi açıkça, "oğlum mu dediniz? Neden onun oğlunuz olduğunu düşündünüz ki?"

"Ailem bana düğünden dokuz ay sonra bir çocuğunuz olduğunu söyledi -ya da olmadığını-" Omuz silkti. Kolları eskisinden daha büyüktü, daha formdaydı ama hapishane ona iyi davranmamıştı. Korkunç görünüyordu, sanki içindeki tüm yaşam emilmiş gibiydi. "İkiyle ikiyi bir araya getirdim."

Finn onlara yaklaşırken sesi merdivenlerde yankılanarak, "Yanlış yaptınız," dedi. "Hadi içeri girelim de bunları duymak zorunda kalmasın." Onu oturma odasına kadar takip ettiler ama kimse oturmadı.

"Nereden biliyorsun? O benim olabilir. Onu görmek istiyorum."

"Asher," dedi Blythe yumuşak bir sesle, hâlâ duygularına karar vermeye çalışıyordu, "o senin oğlun değil. Doğduğunda testleri yaptırmıştık."

"Ama olabilirdi ve sen bana hiç söylemedin?"

"Doğana kadar bekledik çünkü söyleyecek bir şey olmadığını umuyorduk," dedi Blythe ona. "Ama olmadı."

"Nerede yaşadığımızı nasıl öğrendin?" Finn sordu.

"Anne," dedi. "Mektuplarının arasında adresini buldum. Ona kart ya da başka bir şey göndermişsin."

"Hapisten çıktığınızı bilmiyorduk," dedi Blythe. *Yoksa karttaki ismi değiştirirdik.*

"Altı ay önce serbest bırakıldım. İyi hal ve cezamın yarısı." Bir elini yağlı saçlarında gezdirdi. "Bakın, şunu söylemek istiyorum..." İç çekti. "İkiniz adına gerçekten çok mutluyum. Dürüst olmak gerekirse, mutluyum. Bu noktaya gelmem uzun zaman aldı. Artık temizim. Artık içki yok, uyuşturucu yok, hırsızlık yok. Tamamen ayık. Bunun senin için önemli olmadığını biliyorum-"

"Öyle," dedi Finn, "gerçekten öyle." Bir adım öne çıkarak elini Asher'ın omzuna koydu. "Senin için böyle olmasını hiç istemezdik."

"Biliyorum," dedi Asher. "Ben sadece... aptallık ettim. Yakalanmak muhtemelen başıma gelebilecek en iyi şeydi. Şimdi dışarıdayım ve kendimi toparlayacağım. Yanlış yaptığım her şeyi ve herkesi düzelteceğim. Buraya gelmek ilk adımdı."

"Yapmak zorunda değildin-"

"Biliyorum," dedi Asher. "Ama ben istedim. Seni incittim, Blythe. Seni gerçekten incittim. O zamanlar ne kadar kötü olduğunu göremiyordum ama şimdi görüyorum. Bunu düşünmek için beş yılım vardı. Ve sen, Finn. Tanrım, ne için batmana izin verdim... bu beni öldürüyor. Bu şekilde olmasını hiç istemedim. Bilmiyordum ama bu beni tamamen masum yapmaz. Ortadan kaybolduğunda bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum."

Finn ona, "Biz iyiyiz Ash," dedi.

Asher alay etti. "Sanırım her şey en iyi şekilde sonuçlandı, değil mi?"

Finn kolunu Blythe'a doladı. "Tanışmamızın tek sebebi sensin. Senden başka teşekkür edecek kimsemiz yok. Bana hayatımın en güzel kısmını verdin," diyerek üstlerindeki katı işaret etti, "en güzel *iki* kısmını."

Asher gülümsedi. "Seni her zaman kardeşim olarak göreceğim." "Benim olmaktan hiç vazgeçmedin."

Asher boğazını temizledi. "Pekâlâ. Sanırım eve dönsem iyi olacak." Arkasını döndü ama durdu ve omzunun üzerinden baktı. "İkinizi görmek gerçekten güzeldi."

"Biliyorsun," dedi Blythe, girişe doğru geri yürürken, "her zaman kalabilirsin."

Asher arkasını döndü, gözleri umut doluydu. "Burada mı?"

"*Burada* değil, burada, Darlington'da. En iyi arkadaşım AnnaBeth'in işlettiği bir motelimiz var. New York gibi değil ama güzel."

"Yeni bir başlangıç konusunda gerçekten ciddiyseniz," diye ekledi Finn, "Darlington bunu yapmak için en iyi yer."

Asher başını salladı. "Bu teklifini kabul edebilirim. Ama önce b i r şeyler atıştırmam lazım."

Finn ve Blythe b i r b i r l e r i n e kıkırdamadan önce aynı anda "Norma'nın Yeri" diye öneride bulundular.

Blythe ona, "Burada daha iyi yemek bulamazsın," dedi.

Elindeki anahtarları salladı. "Belki sizi buralarda görürüm." Finn kapıyı arkasından kapatarak, "Belki de öyle yaparsın," dedi. Göz ucuyla baktı karısına baktı. "Perşembe günümün böyle geçeceğini düşünmemiştim," diye şaka yaptı.

Başını onaylarcasına salladı. "Hem de hiç." "İyi misin?"

diye sordu, ona tuhaf tuhaf bakarak.

"Elbette, neden?"

"Sadece seçiminizden şüphe edip etmediğinizi bilmiyordum. Demek istediğim, rekabet oldukça çetin." Başparmağını omzunun üzerinden geçirerek kapıyı işaret etti.

"Bundan bir an bile şüphe etmedim," diyerek onu temin etti. Gerçek buydu. Finn'i sevme seçimi hiçbir zaman ona ait olmamıştı, onunla tanıştığı andan itibaren DNA'sına işlemişti. İlk görüşte aşk ve tüm o caz. Buna inanıp inanmadığından emin değildi ama Finn onu her şeye inandırmıştı: ilk görüşte aşk, peri masalları, gerçek aşk ve tabii ki sonsuza dek mutlu son.

Onu tekrar öpücüğün içine çekti ve kalbinin o ilk öpücükten beri her gün olduğu gibi şarkı söylemesini sağladı.

Merdivenlerden inen küçük ayak seslerini duyduklarında kulağına, "Ve *yine* de sonsuza dek mutlu yaşadılar," diye fısıldadı.

"Evet," diye onayladı, başını onun göğsüne koydu ve bir eli gömleğinin altında giderek büyüyen yumrunun üzerinde dururken gözlerini kapattı. "Evet, öyle yaptılar."

DAHA IYI BIR SEÇIMDEN HOŞLANDINIZ MI?

Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen Amazon, Goodreads veya BookBub'da bana hızlı bir yorum bırakmayı düşünün. (Ya da üçüne de!) Uzun olmasına gerek yok
-Sadece birkaç kelime yeter. Kim bilir? Eleştiriniz, gelecekteki bir okuyucuyu çalışmalarıma şans vermeye teşvik eden şey olabilir!

Goodreads'te The Better Choice'a göz atın:
https://www.goodreads.com/book/show/46662473-the-better-choice

Bir sonraki sürümümden ilk önce haberdar olmak ister misiniz?
Bülten aileme katılmanızı çok isterim!
Buradan abone olun: http://eepurl.com/b3cNFP

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, bu kitap pek çok insanın etkisi olmadan mümkün olamazdı. Hepinize çok teşekkür borçluyum, ancak sanırım sonsuza kadar basılı birkaç paragraf yeterli olacaktır.

Tatlı kocam Michael'a ve kızımız C.B.'ye, siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum. Her günümü *güzelleştiriyorsunuz* ve sizi çok seviyorum.

Çılgın, güzel ailemin geri kalanına. Bana hayallerin güzelliğini öğrettiğiniz ve beni her zaman *daha iyisini* yapmaya ittiğiniz için teşekkür ederim.

Editörüm Sarah West'e, böyle bir rock yıldızı olduğu için. Sana teslim ettiğim karmaşayı alıp *daha iyi* hale getirmenin bir yolunu bulduğun için teşekkür ederim.

Beta okuyucularım Emerald ve Brittany'ye, ilk taslağın sisi arasından anlatmaya çalıştığım hikâyeyi gördükleri için teşekkür ederim. Bu kitap sizin ellerinizde olduğu için *daha iyi.*

Twisted Okurlarıma, Sokak Ekibime ve İnceleme Ekibime, bana her zaman inandığınız için teşekkür ederim. Bunu her kitap tanıtımında söylediğimi biliyorum, ama gerçekten, gerçekten ciddiyim. Desteğiniz benim için tahmin edemeyeceğiniz kadar çok şey ifade ediyor. Kimsenin benden *daha iyi* hayranları yok.

Ve son olarak, ama en önemlisi, size. Bu kitabın bir kopyasını satın aldığınız ve sanatı desteklediğiniz için teşekkür ederim. Her gün hayalimi yaşamama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. İster bu ilk Kiersten Modglin kitabınız olsun, ister bir süredir benimle birlikte olun, lütfen kurgusal dünyalarımda benimle geçirdiğiniz her değerli zaman ve para için gerçekten minnettar olduğumu bilin. Umarım bu hikâyeyi beğenmişsinizdir ve çalışmalarımı takip etmeye devam edersiniz. Eğer devam ederseniz, lütfen bir yorum bırakmayı unutmayın... bu benim günümü çok *daha iyi* hale getirecektir, tahmin ettiğiniz gibi.

YAZAR HAKKINDA

Kiersten Modglin, tüm alt türlerle uğraşmaktan hoşlanan bir gerilim yazarıdır. Bir Netflix bağımlısı, Shonda Rhimes süper hayranı, psikoloji fanatiği ve kapalı alan meraklısı olan Kiersten, burnunu bir kitaba sokarak geçirdiği yağmurlu günlerden hoşlanıyor. Okumayı ve hayat değiştiren hikâyeler yaratmayı her şeyden çok seviyor.

Kiersten'in haber bültenine buradan kaydolun:
http://eepurl.com/b3cNFP
Okur Grubu:
www.facebook.com/groups/kierstenstwistedreaders

www.kierstenmodglinauthor.com
www.facebook.com/kierstenmodglinauthor
www.twitter.com/kmodglinauthor
www.instagram.com/kierstenmodglinauthor
www.goodreads.com/kierstenmodglinauthor
www.bookbub.com/authors/kiersten-modglin www.amazon.com/author/kierstenmodglin

AYRICA KIERSTEN MODGLIN TARAFINDAN

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Bayan Abbott Olmak

Liste

Jenna'yı Oynayan Eksik Parça

İyi Komşulardan Sonra Başlangıç

KARMAŞALAR SERİSİ

Temizlikçi (The Messes, #1)

Şifacı (The Messes, #2)

Yalancı (The Messes, #3)

Mahkum (The Messes, #4)

NOVELLALAR

Uzun Yol: Bir Aşıklar Şehri Romanı

Ormandaki Yabancı: Bir Crimson Falls Romanı

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.